

ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อ
การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ไฉ่เต๋ย จาง

ศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษา(สังคมศึกษา)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กันยายน 2560

ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อ
การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ไฉ่เตีย จาง

วิทยานิพนธ์นี้เสนอต่อมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญา ศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษา
(สังคมศึกษา)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
กันยายน 2560

ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน
ที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ไฉ่เต๋ย จาง

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษา (สังคมศึกษา)

คณะกรรมการสอบ

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธานกรรมการ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์พนิดา สิ้นสุวรรณ) (อาจารย์ ดร.เชษฐภูมิ วรรณไพศาล)

..... กรรมการ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(อาจารย์ ดร.เชษฐภูมิ วรรณไพศาล) (รองศาสตราจารย์ ดร.ชรินทร์ มั่งคั่ง)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชรินทร์ มั่งคั่ง)

18 กันยายน 2560

© ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยความอนุเคราะห์จาก อาจารย์ ดร.เชษฐภูมิ วรรณไพศาล อาจารย์ที่ปรึกษาหลักวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. ชรินทร์ มั่งคั่ง ที่ได้ให้คำปรึกษาและคำแนะนำเป็นอย่างดี รวมไปถึงตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จไปด้วยความเรียบร้อย

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์พินดา สิ้นสุวรรณ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าให้ความอนุเคราะห์เป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แก่ผู้ศึกษาในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่สละเวลาอันมีค่า ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ และแนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ในการทำการค้นคว้าแบบอิสระครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครูในสาขาวิชาภาษาไทยในฐานะต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครูในสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครูในสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบพระคุณพี่ๆ เพื่อนๆ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษา (สังคมศึกษา) ที่คอยให้คำแนะนำและกำลังใจที่ดีเสมอมา

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่คุณพ่อ ที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือ เป็นกำลังใจเป็นอย่างดี จนวิทยานิพนธ์ประสบผลสำเร็จด้วยดี

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University ไม่เคย จาง

All rights reserved

ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อ
การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

นางสาวไฉ่เตีย จาง

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การศึกษา)

ตั้งคมศึกษา

อาจารย์ ดร.เชษฐภูมิ วรณไพศาล อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
รองศาสตราจารย์ ดร. ชรินทร์ มั่งคั่ง อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (การศึกษา)

	สังคมศึกษา	
ปรึกษา	อาจารย์ ดร.เชษฐภูมิ วรรณไพศาล รองศาสตราจารย์ ดร. ชรินทร์ มั่งคั่ง	อาจารย์... อาจารย์...
	บทคัดย่อ	
วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2) เพื่อศึกษาระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และประชากรไทยที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และประชากรไทยที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน โดยวิธีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล และใช้สถิติการทดสอบแปรปรวนทางเดียว โดยวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ของการทดสอบด้วยวิธี LSD		

ผลการวิจัยพบว่า

7

2. ระดับความเข้าใจของนักศึกษาจีนต่อวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04
3. ความพึงพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

Thesis Title Factors and Understanding Thai Cultural of Chinese Students'
toward Teaching and Learning in Chiang Mai University

Author Miss Caidie Zhang

Degree Master of Education (Education)

Major Social Studies

Advisory Committee Lect. Dr.Chethapoom Wannapaisam Advisor
Assoc. Prof. Dr. Charin Mangkhang Co-advisor

ABSTRACT

The purpose of this research were 1) To study the different factors including grade, time of residence in Thailand, time of learning Thai language, interest in Thai culture, attitude on Thai culture instructional and interest in Thai culture instructional management effect on the level comprehension of regarding Thai Culture 2) To study the level comprehension of Chinese students on Thai Culture 3) To study the level satisfaction of Chinese students on instructional management. The data collection used a questionnaire as the research tool and The data was shown in the forms of analyzed frequency, percentage, arithmetic mean, standard deviation, the dependent t - t statistics, One-Way ANOVA and comparing differences over two groups using multiple comparisons with Least Significant Difference (LSD) for assumption testing.

The results of this research found

1. That different factors including grade, time of residence in Thailand, time of learning Thai language, interest in Thai culture have effect on the level comprehension regarding Thai Culture. In addition, different factors including attitude on Thai culture instructional, interest in Thai culture instructional management have no effect on the level comprehension regarding Thai Culture.

2. Chinese students' comprehension of Thai Culture Was at the mid - level with the average of 3.04.

3. Level of satisfaction of Chinese students on instructional management was at high level with the average of 3.67.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
สารบัญตาราง	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 สมมติฐานในการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องความเข้าใจ	8
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องความพึงพอใจ	15
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องวัฒนธรรมไทย	19
2.4 การจัดการเรียนการสอนสังคมและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติ	30
2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	47
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	50
3.1 ประชากรและกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย	50
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	51
3.3 การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ	51
3.4 การเก็บข้อมูลและการรวบรวมข้อมูล	53
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	53

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา	56
ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน	60
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	111
5.1 สรุป	112
5.2 อภิปรายผล	123
5.3 ข้อเสนอแนะ	130
บรรณานุกรม	133
ภาคผนวก	139
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	140
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือ	142
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ภาษาจีน)	146
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ภาษาไทย)	156
ภาคผนวก จ การวิเคราะห์ข้อมูล	168
ประวัติผู้เขียน	212

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
4.1 ข้อมูลของนักศึกษาจีน	56
4.2 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในภาพรวม	60
4.3 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านมารยาทไทย	61
4.4 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านประเพณีไทย	62
4.5 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านการแต่งกายไทย	63
4.6 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านอาหารไทย	65
4.7 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านศาสนาและความเชื่อ	66
4.8 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านศิลปะและดนตรี	68
4.9 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย	70
4.10 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย	71
4.11 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความเข้าใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ	73
4.12 จำนวนข้อคำถามในทุกระดับความเข้าใจ	82
4.13 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความเข้าใจ เมื่อพิจารณาในภาพรวม	82
4.14 ผลการวัดระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย	83
4.15 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความพอใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ	85
4.16 จำนวนข้อคำถามในทุกระดับความพอใจ	87
4.17 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความพอใจ เมื่อพิจารณาในภาพรวม	88
4.18 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามชั้นปีที่กำลังศึกษา	89
4.19 ผลการเปรียบเทียบรายคูนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างด้านชั้นปีกำลังศึกษา กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบ ต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณเพื่อแสดงความกตัญญู	90

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.20 ผลการเปรียบเทียบรายคํานักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างด้านชั้นปีกำลังศึกษา กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจ ของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธา ในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคําสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสพกับความสุขความเจริญในชีวิต	91
4.21 ผลการเปรียบเทียบรายคํานักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างด้านชั้นปีกำลังศึกษา กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคํา 2 คํา คือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมของชาติ	92
4.22 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามประสบการณ์ในประเทศไทย	94
4.23 ผลการเปรียบเทียบรายคํานักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทย กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง เวลาที่แปลกกลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง	95
4.24 ผลการเปรียบเทียบรายคํานักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทย กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบ พระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฟ้าที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทอง มีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมาก ถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม	96
4.25 ผลการเปรียบเทียบรายคํานักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทย กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้าง ต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6	97

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.26 ผลการเปรียบเทียบรายคณั้กศึกษาจึน ที่มึความแตกต่างประสบการณั้ในประเทศไทย กั้ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่ง กรรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม ไ้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไ้ 5 ศาสนา ดั้นี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณั้-ฮินดู และศาสนาซิกข์	98
4.27 ผลการเปรียบเทียบรายคณั้กศึกษาจึน ที่มึความแตกต่างประสบการณั้ในประเทศไทย กั้ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่ง วรรณคดียุคไทยที่ไ้รับอิทธิพลมาจากอินเดีย ส่วนใหญ่เป็นเรื่งเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนือสาระมึความผูกพันกั้ชีวิตคนไทย เป็นเรื่งสำคัญยึดเห้นยัจิตใจ ซึ่เป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย	99
4.28 ผลการเปรียบเทียบรายคณั้กศึกษาจึน ที่มึความแตกต่างประสบการณั้ในประเทศไทย กั้ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่ง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำ คือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดีย ซึ่แปลว่า ทาง ดั้นี้วรรณคดีจึงแปลไ้ ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่เป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมของชาติ	100
4.29 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามประสบการณั้ การเรียนภาษาไทย	102
4.30 ผลการเปรียบเทียบรายคณั้กศึกษาจึน ที่มึความแตกต่างประสบการณั้ในประเทศไทย กั้ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่ง เมือผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวช เป็นพระภิกษุ ซึ่เป็นการแสดงความกตัญญูทวเียต่บิดามารดา	103
4.31 ผลการเปรียบเทียบรายคณั้กศึกษาจึน ที่มึความแตกต่างประสบการณั้ในประเทศไทย กั้ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่ง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำ คือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดีย ซึ่แปลว่า ทาง ดั้นี้วรรณคดีจึงแปลไ้ตาม รูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่เป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมของชาติ	104
4.32 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามวัฒนธรรมไทยที่รู้สึกลึกลึสนใจ	106
4.33 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามทัศนคติต่อการเรียนการสอน เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	108

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

- 4.34 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามความสนใจ
ในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

110

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคของสังคมโลกาภิวัตน์ต่อเนื่อง ความร่วมมือทางการศึกษาระหว่างประเทศพัฒนาอย่างรวดเร็ว การแข่งขันด้านบุคลากรมีขึ้นในเวทีทั่วโลก การศึกษาต่อต่างประเทศสำหรับชาวจีนมีประวัติศาสตร์ยาวนานจนถึงปัจจุบัน หลายปีที่ผ่านมา มีจำนวนนักศึกษาจีนมากมายเลือกเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศ ตามรายงานระบุว่า มีนักศึกษาจีนเดินทางไปศึกษาในต่างประเทศราว 1,260,000 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ของนักศึกษาต่างชาติทั้งหมดทั่วโลก ในปี 2015 (อ้างถึงใน รายงานสภาพการพัฒนามนุชนครการศึกษาต่อต่างประเทศของประเทศไทย 2016) เนื่องจากเศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ได้พัฒนาขึ้นอย่างมาก การแข่งขันด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศคือการแข่งขันระหว่างบุคลากรกับการแข่งขันทางการศึกษา ภายในประเทศจีนนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 รัฐบาลจีนได้จัดทำแผนปฏิบัติการเสริมสร้างการศึกษาของประเทศ เพื่อการเตรียมพร้อมสำหรับการก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ของประเทศ และกำหนดยุทธศาสตร์ทางการพัฒนาศึกษาด้านต่างๆ มาส่งเสริมการพัฒนาทางการศึกษา ซึ่งก็คือตระหนักว่าวิทยาศาสตร์และการศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาประเทศให้ทันสมัย และตระหนักถึงการพัฒนาศึกษาต้องการความร่วมมือกับต่างประเทศเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน เรื่องที่สำคัญอีกเรื่องคือพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ บทที่ 8 กล่าวถึงการแลกเปลี่ยนและความร่วมมือทางการศึกษาระหว่างประเทศ โดยข้อที่ 68 ได้กำหนดว่าประชาชนจีนภายในประเทศสามารถสมัครเรียน ศึกษา แลกเปลี่ยนทางวิชาการ จัดการสอนที่ต่างประเทศได้ และข้อที่ 70 ได้กำหนดว่าประเทศจีนยอมรับประกาศนียบัตรการสำเร็จการศึกษา และใบรับรองการศึกษาต่างๆ ของสถานการศึกษาต่างประเทศ รวมถึงรางวัลต่างๆ จะได้รับการรับรองตามกำหนดของอนุสัญญาระหว่างประเทศจีนกับต่างประเทศ และมีนโยบายที่น่าสนใจคือ ยุทธศาสตร์การยกระดับประเทศจีนผ่านทางวิทยาศาสตร์และการศึกษา และยุทธศาสตร์ในการฟื้นฟูประเทศจีนด้วยการพัฒนามนุชนคร ซึ่งเป็นแนวคิดสำคัญเพื่อเปิดรับข้อมูลการศึกษาจากต่างประเทศและกระตุ้นให้บุคลากรภายในประเทศมีการแข่งขันกัน

ประเทศจีนให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศแถบอินโดจีนด้วย จึงกำหนดนโยบาย“หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง”และเข้าร่วมความตกลงเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างภูมิภาคอย่างคล่องแคล่ว ส่วนประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในประเทศที่เป็นมิตรกับจีน จีนกับไทยมีความผูกพันและติดต่อกันมาอย่างยาวนานนับแต่โบราณกาล และจีน-ไทยสองประเทศมีความร่วมมือ

ด้านการศึกษาอย่างเข้มข้นและเข้มข้น นักศึกษาต่างประเทศที่มีจำนวนมากที่สุดอันดับแรกในประเทศไทยคือนักศึกษาจีน รายงานได้แสดงให้เห็นว่า จำนวนของนักศึกษาต่างชาติที่มาศึกษาต่อในประเทศไทย 5 อันดับสูงสุด ได้แก่ ประเทศจีน ประเทศพม่า ประเทศเวียดนาม ประเทศอเมริกา และประเทศลาว (อ้างถึงใน รายงานสภาพการพัฒนามูลการศึกษาต่อต่างประเทศของประเทศไทย 2016) และจากสถิติปี 2016 นักศึกษาจีนระดับอุดมศึกษาที่มาศึกษาต่อในประเทศไทยมีจำนวนมากกว่า 2 หมื่นคน (ดร. ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ 2016) ได้ระบุว่านักศึกษาจีนระดับอุดมศึกษาที่มาศึกษาต่อในประเทศไทยกระจายอยู่ในมหาวิทยาลัย 44 แห่งทั่วประเทศไทย (China news service 2010) ซึ่งสำหรับนักศึกษาจีนแล้ว 5 วิชาที่นิยมมาศึกษาได้แก่ วิชาบริหารและการจัดการธุรกิจ วิชาภาษาไทย วิชาบริหารและการจัดการตลาด วิชาบริหารและการจัดการธุรกิจสากล และการสอนภาษาไทย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยเป็นหนึ่งในทางเลือกสำหรับนักศึกษาจีนที่กำลังมองหาประสบการณ์การศึกษาในต่างประเทศ

ในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีทั้งมิติที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างระหว่างประเทศ ทั้งสิ้นซึ่งวัฒนธรรมก็เป็นอีกมิติหนึ่งที่มีอิทธิพลส่งผลกระทบต่อความแตกต่างระหว่างประเทศ Buchner (อ้างถึงใน สุกัลยชัย อังครางกูร 2547) กล่าวว่า วัฒนธรรมอาจอยู่ในรูปแบบที่สัมผัสได้หรืออยู่ภายใต้ในตัวบุคคล สิ่งที่สัมผัสได้ เช่นการแต่งกาย ภาษา และสิ่งที่อยู่ภายใน เช่น ทศนคติ ความเชื่อ คุณค่า การรับรู้ วัฒนธรรมเดิมไปด้วยในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้วัฒนธรรมไทยเป็นเรื่องต้องทำไปโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว การใช้ชีวิตข้ามวัฒนธรรมเกิดปัญหาตามมา Craig Storti (อ้างถึงใน Hu wenzhong 1999: 179) กล่าวว่ากระบวนการการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมประกอบด้วย ระดับที่ 1 มีความคาดหวังว่าบุคคลที่จะสื่อสารกันจะมีความคิดเห็นเช่นเดียวกันกับตน ระดับที่ 2 หากไม่เป็นไปตามที่คาดหวังในความจริง กล่าวคือบุคคลที่จะสื่อสารกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันกับตน ก็จะเกิดความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ระดับที่ 3 เกิดความรู้สึกลึกซึ้งทางบวก ความรู้สึกโกรธแค้น ความรู้สึกกระวนกระวาย ระดับที่ 4 หลีกเลี่ยงการเข้าไปสู่สังคมใหม่ เมื่อนักศึกษาจีนได้พบเจอกับความแตกต่างและความหลากหลายทางวัฒนธรรมไทยที่ต่างไปจากสิ่งที่ตนเองคุ้นเคยและได้เรียนรู้มา ซึ่งการที่นักศึกษาจีนเกิดและเติบโตมาจากวัฒนธรรมจีนย่อมต้องได้รับการหล่อหลอมจากสังคมและวัฒนธรรมนั้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้และซึมซับเข้าสู่ตัว กลายเป็นแนวทางในการปฏิบัติเมื่ออยู่ในสังคม ทำให้การที่นักศึกษาต้องไปดำรงชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมที่มีความแตกต่างจากเดิม การรับรู้แนวคิด วิถีปฏิบัติจากสิ่งที่เคยเรียนรู้ย่อมไม่สามารถนำไปใช้ได้กับทุกวัฒนธรรม การรับรู้เข้าใจวัฒนธรรมไทยจึงเป็นการเตรียมนักศึกษาจีนให้มีความพร้อมเพื่อเข้าสู่สังคมไทยและดำรงใช้ชีวิตในประเทศไทย นอกจากจะต้องส่งเสริมให้นักศึกษาจีนมีทักษะในการปรับตัวรวมถึงได้เรียนรู้ภาษาไทยแล้ว ยังให้เกิดความเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างจีน - ไทย จึงจะสามารถรับมือและ

ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในการดำรงชีวิตในสังคมไทย

นักศึกษาจีนที่รู้ภาษาไทยมีจำนวนมากขึ้น การรู้ภาษาไทยมีส่วนช่วยอย่างสำคัญในการเรียนรู้เรื่องประเทศไทย ผู้เรียนภาษาไทยจึงยิ่งควรใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสร้างองค์ความรู้เรื่องประเทศไทย ไม่ควรพอใจแค่ความรู้ระดับข้อมูลที่ช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารกับคนไทยได้เท่านั้น หรืออาจจะกล่าวได้ว่า นักศึกษาจีนควรคิดเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้เรื่องประเทศไทยในระดับสูงขึ้น นอกจากมุ่งฝึกปฎิภาษาที่เพื่อให้ใช้สื่อสารได้ ก็ควรสนใจทำความเข้าใจวัฒนธรรมให้มากขึ้นไปด้วย สรุปว่านักศึกษาควรมีความสนใจใส่ใจต่อเรื่อง “ความเป็นไทย” และวัฒนธรรมเป็นมรดกของมนุษย์ที่ถ่ายทอดจากอดีตถึงปัจจุบัน เป็นส่วนประกอบของความเป็นมนุษย์ การรู้จักประเทศใดประเทศหนึ่งอย่างลึกซึ้ง ต้องรู้จักวัฒนธรรมของประเทศนั้น ซึ่งแสดงออกถึงการผสมผสานกลมกลืนของวิถีชีวิตจากอดีตสู่ปัจจุบัน เหตุผลสำคัญของการศึกษาต่อในประเทศไทย การเรียนรู้วัฒนธรรมไทยเป็นเรื่องสำคัญในการรับรู้เรื่องไทย การเรียนรู้วัฒนธรรมไทยช่วยให้นักศึกษาจีนมีความรู้ ความเข้าใจว่าวัฒนธรรมไทยมีอิทธิพลส่งต่อการดำรงชีวิตคนไทย ช่วยให้นักศึกษาจีนรู้จักประเทศไทยมากขึ้น

การรับรู้เข้าใจและการเรียนวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาจีนเป็นแหล่งการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมที่อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ส่วนการจัดการเรียนการสอนมีความหมายทั้งในเชิงศาสตร์และศิลป์ ความหมายที่เป็นศิลป์ เน้นที่เป็นพฤติกรรมการถ่ายทอดของผู้สอนที่ถ่ายทอดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนที่มีประสบการณ์น้อยกว่า ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนขึ้นอยู่กับอารมณ์และความพอใจของผู้สอน การสอนถือว่าเป็นความสามารถเฉพาะตัวของผู้สอนในการถ่ายทอดในวิทยาการ ความหมายที่เป็นศาสตร์ เน้นการสอนที่มีระบบระเบียบและขั้นตอนที่ชัดเจน มีการแสดงให้เห็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน การศึกษาค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับจิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้เรียน ความหมายที่เป็นศาสตร์และศิลป์ เป็นการปรับเปลี่ยนจากการสอนสู่การเรียนรู้ การสอนต้องใช้ความรู้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนด อาศัยสื่อและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆเข้ามาช่วยทำให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนขยายวงกว้างออกไป (อ้าวถึงใน วัฒนา ประชากุล และ ประสาท เมืองเฉลิม 2544: 20) การจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพสำหรับนักศึกษาจีนควรจัดหลักสูตรบูรณาการที่ชัดเจนสำหรับครู นักศึกษาจีนจะได้เรียนรู้อย่างจริงจัง สามารถหลีกเลี่ยงอุปสรรคในการเรียน จึงจำเป็นเข้าใจนักศึกษาจีนในระดับหนึ่ง การทำวิจัยที่เกี่ยวกับประเมินผลความเข้าใจวัฒนธรรมไทยคือค้นหาธรรมชาติของนักศึกษาจีนในการเรียนรู้ และได้หาความพึงพอใจจากการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เพียงใดกล่าวคือสิ่งนี้จะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักศึกษาจีนในการเรียนรู้ ซึ่งมีประโยชน์ต่อครู คือทำให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษาจีนโดยทั่วไปมากขึ้น ว่าวัฒนธรรมไทยด้านใดทำให้เกิดความ

เข้าใจลึกซึ้งหรือด้านใดทำให้เกิดความเข้าใจที่ยังไม่ลึกซึ้งเพื่อจะได้จัดบทเรียนเสริม วัฒนธรรมไทย ด้านใดมีความเข้าใจในระดับต่ำ ก็อาจจะต้องมีการสอนเพิ่มเติมมากขึ้นอีก ผลสัมฤทธิ์จากการเรียน การสอนจะทำให้ผู้สอนสามารถพิจารณาข้อบกพร่องในการสอนของตนได้ และจะเห็นจุดบกพร่อง และจุดเด่นในการเรียนของนักศึกษาจีน ซึ่งจะได้ปรับปรุงการสอนวัฒนธรรมไทยให้เหมาะสมกับ กลุ่มนักศึกษาจีนมากขึ้น และแสวงหาแนวทางให้การเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จอย่างมี ประสิทธิภาพ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน ใน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจ วัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

3. สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัย ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์ในประเทศไทย ประสบการณ์การเรียนรู้ ภาษาไทย วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ ทักษะต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความ สนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่มีผลต่อความเข้าใจลึกซึ้งในวัฒนธรรมไทยที่ แตกต่างกัน
2. ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนอยู่ในระดับดี
3. ระดับความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนที่ส่งเสริมระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย ของนักศึกษาจีนอยู่ในระดับดี

4. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยขอบเขตการวิจัยมี รายละเอียดดังต่อไปนี้

ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาจีนที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ภาคเรียน ที่ 2 ปีการศึกษา 2559 มีนักศึกษาทั้งหมด 391 คน

ขอบเขตกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาจีนที่ได้จากการเจาะจง ผู้ที่กำลังศึกษา อยู่ในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 82 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

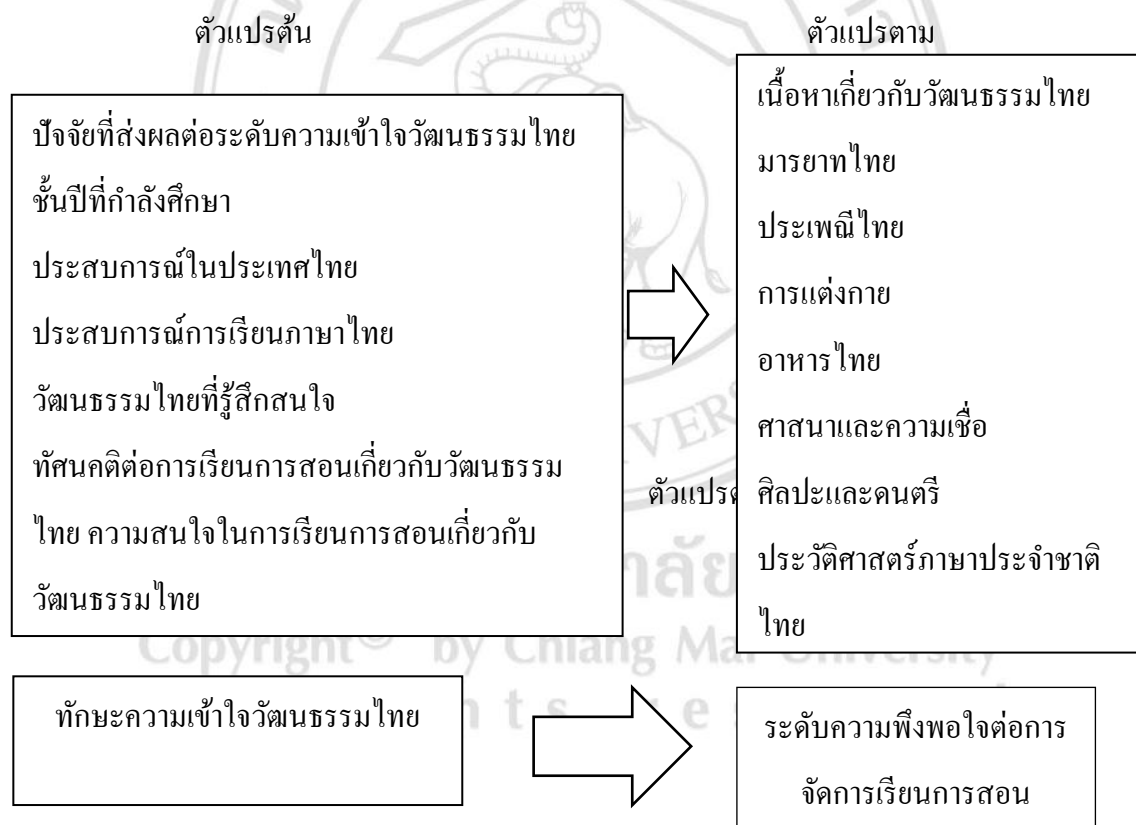
ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาของนักศึกษาจีนที่มีต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทย ความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย

ขอบเขตตัวแปรที่วิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ตัวแปรที่วิจัย ประกอบด้วย ตัวแปร 2 ชนิด ดังนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย หมายถึง การจัดเนื้อหาสาระวัฒนธรรมไทยที่สอนควบคู่กับการสอนนักศึกษาจีน ได้แก่ มารยาทไทย ประเพณีไทย การแต่งกาย อาหารไทย ศาสนาและความเชื่อ ศิลปะและดนตรี ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย และเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย

ความเข้าใจวัฒนธรรมไทย หมายถึง นักศึกษาจีนมีความรู้เชิงลึกเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่จะแสดงออกโดยเลือกระดับความเข้าใจเนื้อหาเกี่ยวกับมารยาทไทย ประเพณีไทย การแต่งกาย อาหารไทย รวมถึงเนื้อหาเกี่ยวกับศาสนาและความเชื่อ ศิลปะและดนตรี ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย และเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย

ระดับความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกพอใจเมื่อได้พัฒนาทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทย โดยวัดระดับความพึงพอใจต่อทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทย ได้แก่ พอใจมากที่สุด พอใจมาก พอใจปานกลาง พอใจน้อย พอใจน้อยที่สุด

ปัจจัย หมายถึง สภาพที่ส่งผลต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทย ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์ในประเทศไทย ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

นักศึกษาจีน หมายถึง บุคคลที่มีสัญชาติจีนที่กำลังศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยในฐานะต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักศึกษาทั้งหมด 91 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

6. ประโยชน์ที่ได้รับ

1. การวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ทราบว่านักศึกษาจีนรู้เชิงลึกด้านวัฒนธรรมไทยและปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวัฒนธรรมไทยเพียงพอ โดยมีแบบสอบถามจำนวนทั้งหมด 42 ข้อสำหรับวัดระดับความเข้าใจว่าอยู่ระดับใด

2. การวิจัยในครั้งนี้มหาวิทยาลัยเชียงใหม่สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาจีนสาขาวิชาภาษาไทยในฐานะต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ ให้เข้าใจวัฒนธรรมไทยลึกซึ้งยิ่งขึ้น

3. การวิจัยในครั้งนี้จะช่วยให้ถึงระดับความพึงพอใจเกี่ยวกับทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยในฐานะต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รวมถึง 8 ด้านว่าอยู่ระดับใด

4. การวิจัยในครั้งนี้สถาบันอุดมศึกษาที่มีนักศึกษาจีนสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาจีน ได้พัฒนาและฝึกทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทยก่อนที่จะเข้ามาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของไทย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

“ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยได้ทำการจัดแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ส่วน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับความเข้าใจ

- 1.1 ความหมายของความเข้าใจ
- 1.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจ
- 1.3 ทฤษฎีและหลักการการวัดความรู้ความเข้าใจการเรียนรู้

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

- 2.1 ความหมายของความพึงพอใจ
- 2.2 ทฤษฎีความพึงพอใจกับการเรียนรู้
- 2.3 การวัดความพึงพอใจ

3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องวัฒนธรรมไทย

- 3.1 ความหมายของวัฒนธรรม
- 3.2 ประเภทของวัฒนธรรมไทย
- 3.3 ทฤษฎีการเรียนรู้วัฒนธรรมข้ามชาติเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมไทย

4. การจัดการเรียนการสอนสังคมและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติ

- 4.1 ประเภทของวัฒนธรรมไทยที่จำเป็นต้องเรียนรู้เป็นภาษาต่างประเทศ
- 4.2 แนวทางการบูรณาการความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยในการเรียนการสอน
- 4.3 การจัดกิจกรรมและเทคนิคการสอนสังคมและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติ
- 4.4 การวัดและการประเมินผลทางวัฒนธรรม

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับความเข้าใจ

1.1 ความหมายของความเข้าใจ

ความเข้าใจ หมายถึง การรับรู้เหตุการณ์พัฒนาและรับรู้ผลการพัฒนาที่แสดงออกในกระบวนการการพัฒนาลักษณะใดสิ่งหนึ่ง และวิธีการคิดของมนุษย์แต่ละคนกำหนดรูปแบบการรับรู้แก่นแท้ของสิ่งนั้น และวิธีการคิดแบ่งเป็น 2 รูปแบบประกอบด้วย ความเข้าใจโดยตรง ซึ่งไม่จำเป็นต้องวิเคราะห์ผ่านการรับรู้ และความเข้าใจโดยอ้อม ซึ่งต้องการวิเคราะห์อย่างซับซ้อนเมื่อให้เกิดความเข้าใจ มีกระบวนการการพัฒนาคงไม่ชัดเจนค่อยเปลี่ยนเป็นความเข้าใจอย่างชัดเจน (อ้างถึงใน Baidu Baike) และนักการศึกษาหลายคน กำหนดคำจำกัดความของความเข้าใจไว้ ดังนี้

Bloom; others (1956: 271) กล่าวว่า ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการที่คนขยายความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล แยกเป็น 3 ขั้นที่สำคัญคือ การแปลความหมายของคำ ข้อความ สัญลักษณ์ในแง่มุมใหม่ตามเนื้อเรื่องและหลักวิชานั้นๆ การตีความโดยเอาความหมายจากการแปลทั้งหมดมารวมกันแล้วสรุปหรือขยายความนั้นตามแนวใหม่ และทักษะใหม่ มุมมองใหม่ เพื่อให้กว้างไกลออกไปจากข้อเท็จจริง โดยจะต้องให้ข้อมูลหรือแนวโน้มน้อยอย่างเพียงพอ

Bloom (1971 อ้างถึงใน ฌานิชฐา ก้องกวิน 2551: 33) ยังได้อธิบายความหมายของ“ความเข้าใจ” ไว้ว่า “ความเข้าใจ” หมายถึง ความสามารถทางปัญญาและทักษะ อันได้แก่

- 1) ความสามารถที่จะให้ความหมายของคำ (การแปล)
- 2) ความสามารถในการเข้าใจความหมายของการคิด (การตีความ)
- 3) ความสามารถในการคาดคะเนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น ได้ได้จากการกระทำ (การประเมินค่า)

Hosper (อ้างถึงใน มาโนช เวชพันธ์ 2532: 15 – 16) ชี้ให้เห็นว่า ความเข้าใจ(Comprehension) เป็นขั้นตอนต่อมาจากความรู้ โดยเป็นขั้นตอนที่จะต้องใช้ความสามารถของสมองและทักษะในขั้นที่สูงขึ้น จนถึงระดับของการสื่อความหมาย ซึ่งอาจเป็นไปได้โดยการใช้ปากเปล่า ข้อเขียน ภาษา หรือการใช้สัญลักษณ์ โดยมักเกิดขึ้นหลังจากที่บุคคลได้รับข่าวสารต่างๆ แล้ว อาจจะโดยการฟัง การเห็น การได้ยิน หรือเขียน แล้วแสดงออกมาในรูปของการใช้ทักษะหรือการแปลความหมายต่างๆ เช่น การบรรยายข่าวสารที่ได้ยินมาโดยคำพูดของตนเอง หรือการแปลความหมายจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยคงความหมายเดิมเอาไว้ หรืออาจเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อสรุปหรือการคาดคะเนก็ได้

ไพศาล หวังพานิช (2526: 105) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจ ว่าหมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ความเข้าใจไปดัดแปลงปรับปรุงเพื่อให้สามารถจับใจความ อธิบาย หรือเปรียบเทียบย้อนย่อเรื่องราวความคิดเห็นข้อเท็จจริงต่างๆ ทั้งยังสามารถอธิบายและเปรียบเทียบสิ่งที่มีลักษณะและ

สภาพคล้ายคลึงเป็นทำนองเดียวกับของเดิมได้ บุคคลที่มีความเข้าใจในสิ่งใดจะสามารถแปลความหมาย ตีความ หรือขยายความเกี่ยวกับสิ่งนั้นได้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (อ้างถึงใน อักษร ศาสตร์ 2542: 26) ความเข้าใจอาจแสดงออกมาในรูปของทักษะด้าน“การแปล” ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการเขียนบรรยายเกี่ยวกับข่าวสารนั้นๆ โดยใช้คำพูดของตนเองและ “การให้ความหมาย” ที่แสดงออกมาในรูปของความคิดเห็นและข้อสรุปรวมถึงความสามารถในการ “คาดคะเน” หรือการคาดหมายว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้ารวบรวมความรู้และขยายความรู้ ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล

อนันต์ ศรีโสภา (2522 อ้างถึงใน ธนพล สมักรการ 2550: 9) ให้ความหมายของความเข้าใจว่า ความเข้าใจ หมายถึง การเข้าใจความหมายของสิ่งนั้น ประกอบด้วย

- 1) การแปล (การแปลจากแบบหนึ่งไปสู่อีกแบบหนึ่ง โดยการรักษาไว้อย่างถูกต้อง)
- 2) การตีความหมาย (การอธิบายหรือเรียบเรียงเนื้อหาใหม่ให้เข้าใจง่าย)
- 3) การขยายความ (ขยายความหมายของข้อมูลที่มีอยู่ใกล้ไกลไปจากเดิม)

นอกจากนี้การเรียนรู้จะช่วยให้พัฒนาคุณภาพชีวิตได้เป็นอย่างดี ความสามารถในการเรียนรู้ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจอย่างไรวินั้น มีนักการศึกษานามว่า Benjamin S. Bloom ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ ว่ามี 6 ขั้นตอนดังนี้

1. ความรู้ (knowledge) หลังจากที่ได้เรียนรู้ไปแล้วจะเกิดเป็นความรู้ติดตัวผู้เรียน โดยวัดได้จากการจำได้หรือท่องจำได้ เป็นต้น

2. ความเข้าใจ (comprehension) ต่อจากขั้นที่ 1 บุคคลจะแปลความหมายหรืออธิบายสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้วในขั้นที่ 1 เกิดเป็นความเข้าใจขึ้น

3. การนำไปใช้ (application) เมื่อบุคคลได้เรียนรู้มีความเข้าใจแล้วจะสามารถนำความรู้และความเข้าใจใช้ได้ เช่น เรียนรู้การหาพื้นที่ของสี่เหลี่ยม ใช้สูตรด้านกว้างคูณด้านยาว ผู้เรียนสามารถอธิบายได้ ต่อจากนั้นผู้เรียนสามารถนำไปคำนวณหาพื้นที่ของห้องเรียนได้ เป็นต้น

4. การวิเคราะห์ (analysis) เมื่อบุคคลได้เรียนรู้ถึงขั้นที่ 3 แล้ว บุคคลจะมีความสามารถในการวิเคราะห์ถึงที่มาของสูตร การคำนวณหาพื้นที่ของรูปสี่เหลี่ยม ว่ามาจากผลรวมของพื้นที่ของหน่วยย่อยๆ เป็นต้น

5. การสังเคราะห์ (synthesis) เมื่อบุคคลได้เรียนรู้ถึงขั้นที่ 4 แล้ว บุคคลจะมีความสามารถในการสังเคราะห์หรือสร้างสูตรขึ้นมาใหม่ เช่น การนำผลรวมของพื้นที่ของหน่วยย่อยๆ มารวมกัน จะได้เป็นพื้นที่ของสี่เหลี่ยมใหม่ จึงได้สูตรว่า พื้นที่สี่เหลี่ยมเป็นผลคูณของด้านกว้างและด้านยาว เป็นต้น

6. การประเมินผล (evaluation) เมื่อบุคคลได้เรียนรู้ถึงขั้นที่ 5 แล้ว บุคคลจะมีความสามารถในการตัดสินใจหรือตีค่า หรือประเมินค่าของสิ่งที่พบเห็น ว่าถูกต้องและดีงามหรือไม่ เป็นต้น

บลูม และคณะ (Bloom; others 1856) แบ่งพฤติกรรมโครงสร้างความรู้ออกเป็น 6 ขั้นตอน โดยเรียงจากง่ายไปหายาก สรุปได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความรู้ - ความจำ (knowledge) หมายถึง การระลึกได้ ความรู้นั้นสามารถยกมากล่าวอ้างอิงเพื่อสนับสนุนในสิ่งที่ตนต้องการทำความเข้าใจกระจ่างขึ้น

ขั้นที่ 2 ความเข้าใจ (comprehension) หมายถึง สามารถอธิบายชี้แจง โดยการแปลความตีความ สรุปความ พยากรณ์ ยกตัวอย่างประกอบได้

ขั้นที่ 3 การนำไปใช้ (application) หมายถึง สามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์หรือนำเอากฎ สูตร หลักการมาใช้ในการแก้ปัญหา

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ (analysis) หมายถึง สามารถแยกแยะให้เห็นส่วนประกอบจำแนกประเภท หาความสัมพันธ์ของส่วนย่อยของสิ่ง ของตั้ง แต่สองสิ่งขึ้นไป

ขั้นที่ 5 การสังเคราะห์ (synthesis) หมายถึง สามารถนำเอาส่วนย่อยๆ มาประกอบเห็นสิ่งใหม่ เรียบเรียงเรื่องราว ออกแบบการทดลอง การเรียนรู้ระดับนี้เน้นความสร้างสรรค์

ขั้นที่ 6 การประเมินผล (evaluation) หมายถึง ความสามารถในการตีความ ประเมินจัดกลุ่มวิจารณ์โดยใช้สถิติเป็นเครื่องสนับสนุนว่าดี ปานกลาง เลว

และประภาเพ็ญ สุวรรณ และสวิง สุวรรณ (2536 อ้างถึงใน ชนพล สมักรการ 2550: 9) ได้กล่าวถึงความรู้ในพฤติกรรมการเรียนรู้กลุ่มพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ว่าเป็นความสามารถและทักษะทางด้านสมองในการคิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ซึ่งแบ่งย่อยเป็น 6 ขั้น ดังนี้

1. ความรู้ (Knowledge) เป็นความสามารถในการจำหรือระลึกได้ ซึ่งรวมถึงประสบการณ์ต่างๆ ที่เคยได้รับรู้มา

2. ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นความสามารถในการแปลความตีความหมาย ขยายความในเรื่องราว และเหตุการณ์ต่างๆ

3. การนำไปใช้ (Application) เป็นความสามารถในการนำสาระต่างๆ ไปใช้ในสถานการณ์จริง หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่ง เป็นการใช้อนามธรรมในสถานการณ์รูปธรรม

4. การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นความสามารถในการแยกสื่อความหมายไปสู่หน่วยย่อย เป็นองค์ประกอบสำคัญหรือเป็นส่วนๆ เพื่อให้ได้ลำดับชั้นความคิด ความสัมพันธ์ การวิเคราะห์เช่นนี้ก็เพื่อมุ่งจะให้สื่อความหมายมีความชัดเจนยิ่งขึ้น

5. การสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นความสามารถในการนำหน่วยต่างๆ หรือส่วนต่างๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกัน จัดเรียบเรียงและรวบรวมเพื่อสร้างแบบแผนหรือโครงสร้างที่ไม่เคยมีมาก่อน

6. การประเมินค่า (Evaluation) เป็นความสามารถในการตัดสินคุณค่าของเนื้อหาวัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพที่สอดคล้องกับสถานการณ์ ซึ่งอาจจะกำหนดเกณฑ์ขึ้นเองหรือผู้อื่นกำหนด

สรุปได้ว่า ความเข้าใจเป็นขั้นตอนที่จะนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากขั้นตอนการรับรู้เชื่อมต่อกับขั้นตอนการนำไปใช้และการเปลี่ยนพลิกแพลงความรู้เป็นการนำไปใช้ความรู้ รวมถึงความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่สามารถนำความรู้ความเข้าใจไปตัดแปลงปรับปรุง จึงสามารถเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับลึกซึ้ง นอกจากนี้ยังสามารถ แปล ตีความ และขยายความเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ดังกล่าวได้อีกด้วย

1.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจ

การที่บุคคลจะเกิดความเข้าใจขึ้นอยู่กับปัจจัยที่สำคัญหลายประการ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจของผู้เรียนมีหลายประการเช่นกัน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน คือปัจจัยด้านกายภาพและปัจจัยแวดล้อม

อุปรัตน์ เฟื่องสถิต (2528 อ้างถึงใน อารี พันธุ์มณี 2534: 89-95) กล่าวว่า ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของการเรียนรู้ประกอบด้วย

1. สมองและระบบประสาท อวัยวะส่วนสมองและระบบประสาทนับว่าเป็นองค์ประกอบแรกที่สุดที่มีความสำคัญยิ่งต่อการเรียนรู้ของบุคคล ความกระทบเทือนทางสมองจะทำให้การเรียนรู้ใดๆ ก็ตามเกิดขึ้นไม่ได้หรือจะเรียนรู้ได้ไม่ดี ส่วนระบบประสาทจะทำให้การทำงานของระบบประสาทไม่สัมพันธ์กัน หรือบางครั้งอาจจะทำให้การทำงานของอวัยวะสัมพันธ์กับระบบประสาททั้งหมดทำงานได้ไม่ถูกต้อง

2. ระดับสติปัญญาและความสามารถของแต่ละบุคคล บุคคลใดก็ตามที่มีระดับสติปัญญาสูง มักจะมีความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากกว่าบุคคลที่มีระดับสติปัญญาต่ำ และผลของการที่บุคคลมีระดับสติปัญญาแตกต่างกันนี้ ทำให้ความสามารถของการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลในสิ่งต่างๆ นั้น ย่อแตกต่างกันออกไป

3. การจำการลืม การจำจะมีส่วนช่วยให้การเรียนรู้ประสบผลสำเร็จได้อย่างรวดเร็ว และเรียนรู้ได้ดี ลักษณะการจำเกิดขึ้นได้หลายลักษณะ ส่วนการลืมจะเป็นอุปสรรคอันสำคัญ ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้ การลืมจะเกิดขึ้นได้โดยมีสาเหตุมาจากหลายประการ เป็นต้นว่า การลืมเพราะการเก็บกดในสิ่งที่ไม่ปรารถนาจะจดจำ จนในที่สุดทำให้เกิดการลืม หรือเกิดการลืมได้เพราะการได้ใช้นอกจากนี้ การลืมอาจจะเกิดเนื่องมาจากการเรียนรู้เดิมไปขัดขวางการเรียนรู้ใหม่ หรือการเรียนรู้ใหม่ไปขัดขวางการเรียนรู้เดิม สามารถจำแนกได้เป็นการตามรบกวน (Proactive Inhibit) การย้อนรบกวน (Retroactive Inhibition) เพราะจะทำให้การเรียนรู้ไม่เกิดขึ้นเป็นที่น่าสนใจทั้งการจำและการลืมนี้อาจจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเสมอๆ ในการเรียนรู้

4. แรงจูงใจในการเรียนรู้ แรงจูงใจมีผลต่อการเรียนรู้ประกอบด้วย แรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary motive) กับแรงจูงใจทุติยภูมิ (Secondary motives) ในการเรียนรู้ใดๆ ก็ตาม ผู้เรียนที่เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้จะเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการที่จะเรียนคือไม่มีความพร้อมที่จะ

เรียน แรงจูงใจในการเรียนรู้จึงเกิดจากสาเหตุ 2 ประการคือ แรงจูงใจนี้เองมาจากผู้เรียนและแรงจูงใจอันเป็นผลเนื่องมาจากสถานการณ์ต่างๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกที่อยากจะเรียนรู้นานขึ้นเรื่อยๆ

5. ความเหนื่อยล้ากับการเรียนรู้ บุคคลใดก็ตามที่เกิดความเหนื่อยล้าขึ้น ย่อมจะทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการเรียนรู้ก็เกิดขึ้นได้ยาก แม้ว่าบุคคลนั้นมีความตั้งใจจริงที่จะเรียนรู้ หรือมีความพากเพียรและใช้ความพยายามมากเท่าใด ก็ไม่สามารถให้การเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ ประสบผลสำเร็จได้ นั่นอาจจะเป็นสาเหตุเนื่องมาจากบุคคลได้ใช้ “พลัง” ที่มีอยู่ภายในร่างกายไปจนหมดสิ้นแล้วก็ได้ การเกิดขึ้นความเหนื่อยล้าอาจจะมีสาเหตุ 2 ประการคือ ความเหนื่อยล้าที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากร่างกาย กับความเหนื่อยล้าที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากสภาพทางจิตใจ

6. ความตั้งใจและความสนใจที่จะเรียนรู้ ในการเรียนรู้ใดๆ ก็ตาม ถ้าผู้เรียนขาดความตั้งใจ ขาดความสนใจในการที่จะเรียนรู้แล้ว จะทำให้ผู้เรียนรู้ไม่ดีเท่าควร ในบางครั้งการเรียนรู้นั้นๆ อาจจะเกิดได้ช้ามากหรือไม่เกิดการเรียนรู้เลยก็ได้ ฉะนั้นการที่ผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งใดให้ได้ผลดี จึงควรต้องเริ่มมาจากความตั้งใจและความสนใจที่อยากจะเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ ลักษณะของความสนใจที่จะเรียนรู้ นั้น มีลักษณะประกอบด้วยความสนใจที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากความสำเร็จ ความสนใจที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากความต้องการและความสนใจที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากความสามารถของบุคคล

7. สภาพการณ์ที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ตามสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่มองดูสมจริง ย่อมทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เร็วขึ้น โดยวิธีการที่ให้กับผู้เรียนมีความสำคัญอย่างยิ่ง ควรจะต้องใช้วิธีการเรียนรู้ที่รัดกุมให้มากที่สุด จึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการคือ ความพร้อมของบุคคล ทักษะ การฝึกหัด การได้รับรางวัลและการลงโทษ และการรู้ผลของการเรียนรู้

มาลี จูทา (2544: 48 - 225) อธิบายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ ดังนี้

1. ความพร้อม (Readiness) สภาพความเจริญเติบโตของร่างกายบวกกับความสนใจและความรู้พื้นฐาน ที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดี

2. แรงจูงใจ หมายถึงการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามความต้องการ หรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจย่อมมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของบุคคล สามารถจะกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ อยากเห็นและเกิดความสนใจเป็นพิเศษ แรงจูงใจ แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) กับแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

3. การถ่ายโยงการเรียนรู้ หมายถึงการนำผลการเรียนรู้จากสถานการณ์หนึ่งไปใช้ให้เกิดผลกับอีกสถานการณ์หนึ่ง การถ่ายโยงการเรียนรู้มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของบุคคล เพราะว่าผู้เรียนสามารถนำความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับความรู้ใหม่ได้ ซึ่งจะช่วยทำให้การเรียนรู้บทเรียนใหม่ได้รวดเร็วขึ้น การถ่าย

โยงการเรียนรู้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การถ่ายโยงทางบวก (Positive Transfer)กับการถ่ายโยงทางลบ (Negative Transfer)

4. การรับรู้ เมื่อบุคคลได้สัมผัสสิ่งเร้าใดๆ ก็ตาม บุคคลจะรับสัมผัสและรู้สึกสัมผัสต่อสิ่งเร้านั้นจะมีการแปลความหมายจากสิ่งที่สัมผัสทำให้เกิดการรับรู้ขึ้น จึงการรับรู้หมายถึงกระบวนการแปลความหมายจากการสัมผัสต่อสิ่งเร้า ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์เดิมด้วย การรับรู้เป็นไปโดยธรรมชาติตามระบบทางสรีรวิทยา มีจุดที่น่าสนใจคือ การเลือกสิ่งที่จะรับรู้ (Selectivity) การจัดหมวดหมู่ของการรับรู้ (Organization) ความคงที่ของการรับรู้

5. การจำ หมายถึงกระบวนการที่สมองสามารถเก็บสะสมสิ่งที่ได้รับรู้ไว้ และสามารถนำออกมาใช้ได้เมื่อถึงภาวะจำเป็น การจำแบ่งออกเป็น 4 ประเภท การจำได้ (Recognition) การจำลึกได้ (Recall) การเรียนรู้ใหม่ (Relearning) และการระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต (Reintegration)

6. การลืม หมายถึงสถานะที่บุคคลไม่สามารถจะเก็บสะสมสิ่งที่เรียนรู้แล้วไว้ได้ และไม่สามารถระลึกหรือนำออกมาใช้ได้ ซึ่งตรงข้ามกับความหมายของการจำ สาเหตุของการลืมคือ เพราะกาลเวลา การที่มีได้นำมาใช้ (Disused) การเลื่อนไป (Systematic distortions) การขัดขวาง (Retroactive) การจงใจให้ลืม (Motivated Forgetting) สิ่งนั้นไม่มีความหมาย (Meaningless)

7. เพิ่มสะสมผลงาน เป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เรียนทั้งเชิงบวกและลบ อันแสดงถึงความสำเร็จและความล้มเหลวของผู้เรียน เพราะประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งของตัวแปรในเรื่องความพร้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีประสบการณ์เชิงบวกย่อมช่วยให้การเรียนรู้เร็วขึ้น

8. เซวณปัญญา หมายถึงความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม เซวณปัญญาคิดตัวมาแต่กำเนิด กระบวนการพัฒนาเซวณปัญญามีลักษณะระหว่างทุกช่วงเวลา พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมส่งกระทบต่อพัฒนาเซวณปัญญา บุคคลมีเซวณปัญญาแตกต่างกันมีความสามารถเฉพาะ

9. ความถนัด เป็นความสามารถหรือสมรรถภาพที่ติดตัวบุคคลมาแต่กำเนิด ซึ่งเกิดคุณภาพต่อการเรียนรู้ การคิด การตัดสินใจและการแก้ปัญหาอันเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของบุคคล

10. ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึงความสามารถในการคิดให้ได้มาซึ่งสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ไม่ซ้ำแบบเดิม และมีการพัฒนาอยู่เสมอ บุคคลย่อมมีความคิดสร้างสรรค์ แต่มีมากน้อยต่างกัน

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจมีประการหลากหลายผสมกัน และตามลักษณะของปัจจัยต่างๆ จะแบ่งเป็นปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน โดยปัจจัยภายใน หมายถึงปัจจัยด้านร่างกาย กล่าวคือหากมีความพร้อมด้านร่างกาย มีสมองสมบูรณ์เป็นปกติ มีสติปัญญาและความจำในระดับปกติ จึงจะมีประโยชน์ในการเกิดความเข้าใจ ส่วนปัจจัยภายนอก หมายถึงปัจจัยด้านสภาพจิตใจ สิ่งแวดล้อม ประสบการณ์ การเตรียมความพร้อมด้านจิตใจ มีแรงจูงใจในการเรียนรู้ มีความตั้งใจและ

ความสนใจที่จะเรียนรู้ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่มีสภาพการณ์เหมาะสมที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ การถ่ายโอนการเรียนรู้ทางบวก

1.3 ทฤษฎีและหลักการการวัดความรู้ความเข้าใจการเรียนรู้

ตามแนวคิดของ Bloom (1976 อ้างถึงใน อารี พันธุ์มณี 2534: 86) อธิบายถึง การเปลี่ยนแปลงเมื่อเกิดการเรียนรู้ว่า เมื่อบุคคลเกิดการเรียนรู้ จะเกิดการเปลี่ยนแปลงดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ ความเข้าใจ และความคิด (Cognitive Domain) หมายถึง การเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาสาระใหม่ ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจสิ่งแวดล้อมต่างๆ ได้มากขึ้น เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสมอง

2. การเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ทักษะ ค่านิยม (Affective Domain) หมายถึง เมื่อบุคคลได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ก็ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึทางด้านจิตใจ ความเชื่อ ความสนใจ

3. การเปลี่ยนแปลงทางด้านชำนาญ (Psychomotor Domain) หมายถึง การที่บุคคลได้เกิดการเรียนรู้ทั้งในด้านความคิด ความเข้าใจ และเกิดความรู้สึกลึกซึ้ง ค่านิยม ความสนใจด้วยแล้ว ได้นำเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติ จึงทำให้เกิดความชำนาญมากขึ้น เช่น การใช้มือ เป็นต้น

และสมบูรณ์ ชิตพงศ์และสุนันท์ สกลโกศล (2540:78 - 103) เชิงฉิงฉีและครุณ หาดูระกูล (2542: 14 - 20) (อ้างถึงใน ฤตินันท์ สมุทร์ทัย 2545 : 114 - 116) กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นความสามารถในการเก็บรวบรวมความรู้แล้วขยายความรู้ความจำนั้นได้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ดังนั้นผู้มีความสามารถในด้านนี้ได้ ต้องรู้ความหมายและรายละเอียดของเรื่องนั้นก่อน พร้อมกับต้องรู้ความเกี่ยวข้องของความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นส่วนที่เคยเรียนรู้มาแล้ว โดยใช้ภาษาของตนเองได้ จากคำถามวัดความเข้าใจนี้มี 3 แบบคือ

1. คำถามด้านการแปลความ เป็นคำถามที่ต้องการให้ผู้ตอบอธิบายความหมายจากสิ่งที่ยากให้เป็นง่าย หรือชี้แจงเชิงเปรียบเทียบ ยกตัวอย่างของจริง ของคำและข้อความนั้นหรือจะใช้คำบรรยายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งจากงานไปยาก หรือจากยากไปง่ายก็ได้ ลักษณะสำคัญของคำถามนี้ ต้องเป็นคำบรรยายหรือคำอธิบายที่เป็นสำนวนของตนเอง ไม่ได้ลอกคำตอบมาจากหนังสือ

2. คำถามด้านการตีความ หมายถึง คำถามที่ต้องการวัดความสามารถในการสรุปผลของการแปลความหลายๆ อย่างมาสัมพันธ์กันเพื่อให้ได้ความหมายใหม่อีกหนึ่ง ที่มีลักษณะต่างไปจากผลของการแปลแต่ละอย่างย่อยๆ นั้น เช่น ถ้าคำยกข้อความทั้งข้อความ แล้วถามความหมายทั้งหมดของข้อความจะเป็นการตีความ แต่ถ้าคำแปลของประโยคใดประโยคหนึ่งจะเป็นการแปลความ ดังนั้นหลักเกณฑ์ในการตีความก็คือ

2.1 การตีความของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ยกขึ้นมาถาม จะเป็นภาพ ข้อความ การกระทำ เหตุการณ์ หรือสิ่งใดก็ตาม ต้องสามารถนำหลักวิชาใดวิชาหนึ่งมาอธิบายในสิ่งนั้นได้

2.2 สิ่งนั้นจะต้องมีหลายๆ แ่ง แต่เป็นการถามเกี่ยวกับการสรุปความหมายของสิ่งนั้นในแง่มุมหนึ่งด้วยความใหม่ ซึ่งเป็นส่วนที่แปลไปจากเดิม

2.3 การถามสามารถถามได้หลายลักษณะ นั่นคือจะให้มีความหมายการกระทำ ดีความเป็นบางตอนของเรื่อง หรือดีความหมายของผลลัพธ์เกิดขึ้นก็ได้

3 คำถามด้านการขยาย เป็นการวัดความสามารถในการแปลเรื่องนั้นไกลไปจากข้อความเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งจะต้องมีความสามารถด้านการแปลความและตีความมาก่อน ลักษณะสำคัญของคำถามประเภทนี้ก็คือ เรื่องราวที่นำมาถามการขยายความ จะต้องมีความเข้าใจอย่างเพียงพอ การให้ขยายความอาจจะถามให้ขยายไปข้างหน้าหรือขยายย้อนไปทางหลัง โดยอาศัยข้อเท็จจริงและเงื่อนไขต่างๆ ตามที่กำหนดให้เป็นหลักในการพิจารณา

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

2.1 ความหมายของความพึงพอใจ

สมิต สัจฉกร (2542: 18) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่าหมายถึงระดับความรู้สึกของบุคคลที่มีผลจากการเปรียบเทียบระหว่างสิ่งที่ได้รับกับสิ่งที่คาดหวัง ระดับความพึงพอใจของบุคคลเกิดจากความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ได้รับกับสิ่งที่คาดหวังจากความหมายดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่าความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกทางอารมณ์ที่ดี ที่ชอบ ที่พอใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งที่ได้รับการตอบสนองซึ่งตรงกับสิ่งที่คาดหวัง และความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันจากความหมายของความพึงพอใจได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงานไว้หลายประการ ดังนี้

Wolman (1973: 384) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกมีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ต้องการหรือตามแรงจูงใจ

Vroom (1964: 99) ได้กล่าวว่า ทักษะและความพึงพอใจในสิ่งหนึ่งสามารถใช้แทนกันได้ เพราะทั้งสองคำนี้หมายถึง ผลที่ได้จากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น ทักษะด้านบวกจะแสดงให้เห็นถึงสภาพความพึงพอใจในสิ่งนั้นและทัศนคติด้านลบจะแสดงให้เห็นถึงสภาพความไม่พึงพอใจ

Morse (อ้างถึงใน กมลมาศ อุเทนสุด พันโทหญิง 2548) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถลดความตึงเครียดของบุคคลให้น้อยลงได้ ถ้าความตึงเครียดมีมากก็จะทำให้เกิดความไม่พอใจ ซึ่งความตึงเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์ หากมนุษย์มีความต้องการมากก็จะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้อง แต่ถ้าเมื่อความต้องการได้รับการตอบสนอง ก็จะทำให้เกิดความพอใจ

Tiffin and McCormick (1965 อ้างถึงใน เสกสรรค์ ชรรณวงศ์ 2541: 34) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นแรงจูงใจของมนุษย์ที่ตั้งอยู่บนความต้องการขั้นพื้นฐาน (Basic Needs) มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจ และพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการ

Wallerstein (1971 อ้างถึงใน เสกสรรค์ ชรรณวงศ์ 2541: 35) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้น เมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย หรือเป็นความรู้สึกขั้นสุดท้ายที่ได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

วิวรรณ ขอนยาง (2545: 28) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจเป็นสภาพอารมณ์ ความรู้สึกด้านบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับการตอบสนอง เมื่อใดสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการเพื่อทำให้บรรลุจุดหมายได้บุคคลนั้นก็จะเกิดความรู้สึกทางบวก ในทางตรงกันข้าม หากสิ่งใดสร้างความรู้สึกผิดหวังไม่บรรลุจุดหมาย จะทำให้เกิดความรู้สึกเป็นลบ เป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ โดยที่บุคคลจะเปรียบเทียบความรู้สึกต่อสถานการณ์ที่เป็นอยู่กับสถานการณ์ที่อยากให้เป็น ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับค่านิยม ประสบการณ์ที่ได้รับก่อนหน้านี้

สมนึก วิเศษสมบัติ (2545: 8) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกที่ดีของบุคคลที่ได้รับการตอบสนอง เมื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในสิ่งที่ต้องการและคาดหวัง ความพึงพอใจเป็นความชอบของแต่ละบุคคล ซึ่งระดับความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันอาจจะเนื่องมาจากพื้นฐานทางการศึกษา ทางด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม

วิภาวดี สายนำทาน (2542: 18) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกที่มีความสุข ปราศจากความตึงเครียดหรือวิตกกังวล เกิดจากความสมดุลหรือความสอดคล้องระหว่างสิ่งที่คาดหวังและสิ่งที่ได้รับจริง หรือจากการที่ความต้องการได้รับการตอบสนองตรงตาม

ชลินี เดชจินดา (2530 อ้างถึงใน กำพล เกียรติปฐมชัย 2538: 6) กล่าวว่าความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือบรรลุจุดหมายในระดับหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะลดลงหรือไม่เกิดขึ้นหากความต้องการหรือจุดหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง

สมบุญ พรหมภาพ และชัยโรจน์ ชัยอินคำ (2518: 416 อ้างถึงใน เสกสรรค์ ชรรณวงศ์ 2541: 37) กล่าวว่า การที่บุคคลจะเรียนรู้หรือมีพัฒนาการและความเจริญงอกงามนั้นบุคคลจะต้องอยู่ในสภาวะพึงพอใจ สุขใจ เป็นเบื้องต้น นั่นคือ บุคคลจะต้องได้รับการจูงใจทั้งในลักษณะนามธรรมและรูปธรรม

สร้อยตระกูล (ดิยานนท์) อรรถมานะ (2545: 132) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นทัศนคติหรือความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ โดยทัศนคตินั้นจะมีองค์ประกอบทางด้านความคิดความเข้าใจ เป็นส่วนเกี่ยวข้องกับความรู้สึกซึ่งเป็นอารมณ์หรือความรู้สึกที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยองค์ประกอบด้านแนวโน้มของพฤติกรรมจะส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรม

สรุปได้ว่า ความพอใจเป็นความรู้สึกของจิตใจที่รู้สึกมีปรารถนาภายใต้ความคาดหวังหรือผิดหวังจากความคาดหวังในการบรรลุความสำเร็จ

2.2 ทฤษฎีความพึงพอใจกับการเรียนรู้

จากการทดลองที่ชื่อ แมวกับหีบกลของ ธอร์นไคค์ (อ้างถึงใน อารี พันธุ์ฉิม 2534: 123 - 124) สรุปเป็นกฎการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับความพึงพอใจได้ดังนี้

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) หมายถึง สภาพความพร้อมหรือความมีวุฒิภาวะของผู้เรียนทั้งทางร่างกาย อวัยวะต่างๆ ในการเรียนรู้และจิตใจ รวมทั้งพื้นฐานประสบการณ์เดิม สภาพความพร้อมของ หู ตา ประสาทสมอง กล้ามเนื้อ ประเข้าใจต่อสิ่งที่จะเรียน ถ้าผู้เรียนมีความพร้อมตามองค์ประกอบต่างๆ ดังกล่าว ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ ความพร้อมจึงจำแนกออกเป็น 3 สภาพดังนี้ :

1. เมื่อบุคคลพร้อมแล้วได้กระทำ ก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจ ก็จะเกิดการเรียนรู้
พร้อม → ได้กระทำ → พอใจ → เกิดการเรียนรู้
2. เมื่อบุคคลพร้อมที่จะทำ แล้วไม่ได้กระทำก็ทำให้ไม่เกิดความพอใจ และไม่ทำให้เกิดการเรียนรู้
พร้อม → ไม่ได้กระทำ → ไม่พึงพอใจ → ไม่เกิดการเรียนรู้
3. เมื่อบุคคลไม่พร้อม → ต้องกระทำ → ไม่พอใจ → ไม่ทำให้ → เกิดการเรียนรู้

2. กฎแห่งความพึงพอใจ (Law of Effect) กฎนี้เป็นผลที่ทำให้เกิดความพอใจ กล่าวคือ เมื่ออินทรีย์ได้รับความพอใจ จะทำให้พันธะหรือสิ่งเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองมีความเข้มแข็งมั่นคง ในทางกลับกันหากอินทรีย์ได้รับความไม่พอใจ จะทำให้พันธะหรือสิ่งเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองอ่อนกำลังลง หรืออาจกล่าวได้ว่า หากอินทรีย์ได้รับความพอใจจากผลของการกระทำกิจกรรม ก็จะเกิดผลดีกับการเรียนรู้ทำให้อินทรีย์ อยากเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นอีก และในทางตรงกันข้ามหากอินทรีย์ได้รับผลที่ไม่พอใจ ก็จะทำให้ไม่อยากจะเรียนรู้หรือเบื่อหน่ายและเป็นผลเสียต่อการเรียนรู้

Bernard (อ้างถึงใน อารี พันธุ์ฉิม 2534: 128 - 129) ได้เสนอแนะไว้ในเรื่องนำกฎแห่งผลที่พอใจมาใช้ในการเรียนการสอนดังนี้ ครูควรส่งเสริมให้เกิดความพอใจจากการเรียนรู้ ด้วยการรู้จักผู้เรียนอย่างแท้จริงว่า มีความสามารถ ความสนใจเพียงใด แค่ไหน และพยายามจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียน ตลอดจนการมอบหมายงานหรืออื่นๆ โดยยึดผู้เรียนเป็นหลัก ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสร้างความรู้สึกลึกและสามารถทำได้สำเร็จในงานที่ตนได้รับมอบหมาย ก็จะทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจและอยากเรียนรู้เพิ่มขึ้นอีกนอกจากนั้นการจูงใจและการเสริมด้วยวิธีต่างๆ ก็ควรจะได้นำมาใช้ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลึกพอใจ เป็นต้นว่า ผู้สอนสอนอย่างดี ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเรื่องที่สอน ความสนุกสนานเพลิดเพลิน เหล่านี้ก็เป็นรางวัลสำหรับผู้เรียนทำให้เกิดความพอใจ เป็นการช่วยเสริมสร้างให้อยากเรียนต่อเนื่องกันไป

นอกจากนี้ Bernard ยังกล่าวถึง บรรยากาศในการเรียนการสอนก็นับเป็นเรื่องสำคัญ ที่ทำให้นักเรียนเกิดความพอใจ และการสร้างบรรยากาศที่สอดคล้องกับกฎแห่งความพอใจคือ

1. บุคลิกลักษณะของครู ยิ้มแย้ม แจ่มใส อารมณ์คงที่ สนุกกับการทำงานหรืองานสอน จริงใจ เป็นกันเอง

2. การมอบหมายงาน ควรเน้นความสำคัญของงานให้สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตประจำวัน และเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน ไม่ง่ายเกินไป และไม่ยากเกินไป แต่ควรให้มีลักษณะท้าทายผู้เรียนและผู้เรียนสามารถทำได้สำเร็จ

3. รายงานความก้าวหน้า ครูควรแจ้งผลการเรียน การทำกิจกรรมต่างๆ ให้ได้รับทราบเป็นระยะตลอดเวลาที่เรียน เพื่อเด็กจะได้เกิดกำลังใจและรักษามาตรฐานของตนไว้ให้ดียิ่งๆ ขึ้น หรือเด็กได้มีโอกาสปรับปรุงตนให้ดีขึ้นเป็นลำดับ

4. แรงเสริมทางบวก ครูควรให้แรงเสริมกำลังใจในผลงาน ความสำเร็จของนักเรียน ด้วยการแนะนำ ชมเชย ยอมรับ ยกย่อง เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจ กำลังใจ และเกิดความรู้สึกรอบอุ่น มั่นคง และพร้อมที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่ดีต่อไป

5. จัดเตรียมอุปกรณ์ ครูควรจัดหาวัสดุ-อุปกรณ์สื่อการสอน และอุปกรณ์อื่นๆ ที่ช่วยเอื้ออำนวยให้เกิดความสะดวก น่าสนใจ และมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก

สรุปได้ว่า เมื่อเกิดความพอใจในการเรียนรู้จะเปลี่ยนเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้ จึงจะเกิดผลกระทบทางบวกต่อการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

2.3 การวัดความพึงพอใจ

ในการวัดความพึงพอใจนั้น บุญเรือง ขจรศิลป์ (2529) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ทักษคติหรือเจตคติเป็นนามธรรมเป็นการแสดงออกค่อนข้างซับซ้อน จึงเป็นการยากที่จะวัดทักษะคติได้โดยตรง แต่เราสามารถที่จะวัดทักษะคติได้โดยอ้อม โดยวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นแทน แต่การวัดความพึงพอใจก็มีขอบเขตที่จำกัดด้วย อาจมีความคลาดเคลื่อนขึ้นถ้าบุคคลเหล่านั้นแสดงความคิดเห็นไม่ตรงกับความรู้สึกที่จริง ซึ่งความคลาดเคลื่อนเหล่านี้น่าจะเกิดขึ้นได้เป็นธรรมดาของการวัดโดยทั่วไป

ภณิดา ชัยปัญญา (2541) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดความพึงพอใจนั้น สามารถทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถาม เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าว อาจถามความพอใจในด้านต่างๆ

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจทางตรง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีจะได้ข้อมูลที่เป็นจริง

3. การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจ โดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจมี 3 วิธีที่นิยมใช้ คือการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การสังเกต

3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย

3.1 ความหมายของวัฒนธรรม

วัฒนธรรมคือทุกสิ่งทุกอย่างที่มองเห็นได้ในสังคมนั้นๆ และอย่างลึกซึ้งอยู่ในจิตใจของมนุษย์ที่มาจากวัฒนธรรมนั้นๆ อย่างลึกซึ้ง จึงมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับชีวิตประจำวันของมนุษย์ นักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมไว้ดังนี้

Finocchiaro and Bonomo (1973: 58) ได้กล่าวว่าวัฒนธรรม คือสิ่งที่ผสมผสานกันทั้งหมด รวมถึงความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม จรรยา ประเพณี ลักษณะนิสัยและความสามารถต่างๆ ที่มนุษย์ได้มาจากการเป็นสมาชิกของสมัคมนั้นๆ จะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมมีบทบาทต่อชีวิตของคนเราอย่างยิ่ง

Thompson (1965: 27) ได้ให้คำจำกัดความว่า เป็นแนวการดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคลที่ได้รับแบบอย่างมาตั้งแต่เกิด สร้างความเชื่อ ค่านิยมและอิทธิพลต่างๆ ที่บุคคลนั้นจะรู้สึกและปฏิบัติได้ พร้อมทั้งให้ระบบภาษา ซึ่งจะเป็นแนวทางให้บุคคลพูดได้ วัฒนธรรมจะทำให้บุคคลมองเห็นโลกของตนเอง และมีอิทธิพลให้บุคคลนั้นพูดและแสดงออกซึ่งความคิดต่างๆ ของเขา

การดี มหาจันทร์ (2532: 1) อธิบายความหมายของคำว่า “วัฒนธรรม” ว่าหมายถึงความเจริญด้านจิตใจ ความคิด ความรู้สึกของคนกลุ่มหนึ่งๆ ในสมัยหนึ่งๆ อันเป็นลักษณะประจำชาติใดชาติหนึ่ง โดยเฉพาะ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดนิสัยที่ถูกต้องดีงาม เหมาะสมสำหรับชนในกลุ่มหรือในชาตินั้นๆ

สุพัตรา สุภาพ (2536: 99) กล่าวว่า “วัฒนธรรม” มีความหมายครอบคลุมถึงทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นแบบแผนในความคิดและการกระทำที่แสดงออกถึงวิถีของมนุษย์ในสังคมของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง มนุษย์ได้คิดสร้างระเบียบกฎเกณฑ์วิธีการในการปฏิบัติ การจัดระเบียบ ตลอดจนระบบความเชื่อ ค่านิยม ความรู้ และเทคโนโลยีต่างๆ ในการควบคุมและใช้ประโยชน์จากธรรมชาติ

อุทัย หิรัญโต (อ้างถึงใน ผศ. ประกอบ มีโคตรทอง 255: 4) กล่าวว่า วัฒนธรรมคือ มรดกทางสังคมที่ได้ตกทอดมาเป็นสมบัติของมนุษย์ในสมัยปัจจุบัน และนำมาใช้ในการครองชีวิตเป็นแบบแผนแห่งการครองชีวิต หมายความว่า วัฒนธรรมเป็นแบบฉบับที่ทำการกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ลงไปว่า จะต้องทำอะไรและทำอย่างไร คิดอย่างไร รู้สึกอย่างไร อะไรคืออะไร วัฒนธรรมมิได้หมายความว่า

ถึงการเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติงานได้เหมาะสม หรือความเป็นผู้มีจิตใจสูงเท่านั้น แต่ยังรวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์สร้างและรับปฏิบัติสืบต่อมา

ยุทธ ศักดิ์เดชยนต์ (อ้างถึงใน ผศ. ประกอบ มีโคตรกอง 2551: 4) ได้กล่าวว่า วัฒนธรรมรวมถึงความคิดและแบบแผนพฤติกรรมทุกอย่างที่ตกทอดสืบต่อกันมาโดยทางการสื่อสารหรือส่งสัญลักษณ์ ไม่ตกทอดโดยทางกรรมพันธุ์ เราเรียนรู้วัฒนธรรมโดยอาศัย คำพูด ท่าทาง เช่น การที่รู้จักสร้างรังได้นั้นเป็นการตกทอดทางกรรมพันธุ์ แต่การที่มนุษย์รู้จักสร้างบ้านพักที่อยู่อาศัยนั้น เป็นการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม

และสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติไทย (อ้างถึงใน รัตนะ บัวสนธ์ และคณะ 2537: 7 - 8) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า วัฒนธรรม ไว้สองระดับ คือ

ในระดับความหมายทั่วไป วัฒนธรรม หมายถึงวิถีชีวิตของคนในสังคม เป็นแบบแผนการประพฤติปฏิบัติและการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดในสถานการณ์ต่างๆ ที่สมาชิกในสังคมเดียวกันสามารถเข้าใจซาบซึ้งยอมรับและใช้ปฏิบัติร่วมกัน

ในระดับความหมายเชิงปฏิบัติการ วัฒนธรรม จะหมายถึง ความเจริญงอกงามซึ่งเป็นผลจากระบบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสังคม และมนุษย์กับธรรมชาติจำแนกออกเป็น 3 ด้าน คือ จิตใจ สังคม และวัตถุ มีการส่งสมและสืบทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง จากสังคมหนึ่งไปสู่สังคมหนึ่ง จนกลายเป็นแบบแผนที่สามารถเรียนรู้และก่อให้เกิดพฤติกรรมและผลิตผลทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม

ดิเรกชัย มหัทธนะสิน (2541: 5) กล่าวว่า “วัฒนธรรม” คือ สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นกำหนดขึ้น มิใช่สิ่งที่มีมนุษย์ทำตามสัญชาตญาณ แล้วอบรมให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ มีการถ่ายทอดในชั่วอายุคน คำว่า “วัฒนธรรม” ได้นำมาใช้ในความหมายต่างๆ กัน จึงอาจกล่าวได้เป็นข้อย่อๆ คือ

1. ความหมายของวัฒนธรรมที่ใช้ในประเทศไทย วัฒนธรรมตามความเข้าใจของคนไทยโดยทั่วไป อาจให้ความหมายได้ดังนี้ คือ

กลุ่มที่ 1 ความหมายแคบที่สุดเริ่มใช้เป็นครั้งแรกด้วยพระราชบัญญัติบำรุงวัฒนธรรมแห่งชาติ พ.ศ. 2483 เพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2485 ซึ่งให้ความหมายว่า “ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลมเกลียวก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีของประชาชน”

กลุ่มที่ 2 ขยายความหมายออกไป สิ่งใดที่สังคมนิยมยกย่องว่าดีงาม เป็นความเจริญของหมู่คณะ สิ่งนั้นก็เป็วัฒนธรรม

กลุ่มที่ 3 ให้ความหมายว่า สิ่งของที่ประณีตตามรสนิยมของชนชั้นสูง ของผู้มีการศึกษา วัฒนธรรมจึงจำกัดเฉพาะสิ่งที่อยู่ในรูปแบบอย่างประเพณี ชีวิต มารยาท และรสนิยมของชนชั้นสูง หรือของผู้ที่ได้รับการศึกษาอบรมตามมาตรฐานของชนชั้นสูงเท่านั้น

กลุ่มที่ 4 คือ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วิธีการและผลงานสร้างสรรค์ต่างๆ ที่เป็นมรดกตกทอดกันมาในสังคมไทย ตั้งแต่อดีตมาจนเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทย

กลุ่มที่ 5 ความหมายกว้างที่สุด ปรากฏใช้ในวิชามานุษยวิทยา และสังคมวิทยาหมายถึง “วิถีของการประยุกต์ หรือแบบแผนของพฤติกรรมหรือวิธีการดำรงชีวิตหรือลักษณะของการมีชีวิตอยู่ที่เป็นของกลุ่มคนในส่วนของสังคมส่วนหนึ่ง หรือจะเป็นของทั้งสังคมในสังคมหนึ่งก็ได้ หรือจะเป็นของสังคมหลายๆ สังคมรวมกันก็ได้ และยิ่งกว่านั้นจะเป็นของมนุษยชาติทั้งมวลก็ได้”

2. ความหมายของวัฒนธรรมในวิชามานุษยวิทยาและสังคมวิทยา

Edward B. Tylor (1871 อ้างถึงใน ดิเรกชัย มหัทธนะสิน 2541: 5) อธิบายว่า ความสลับซับซ้อนของสิ่งทั้งปวงที่ประกอบไปด้วยความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ คุณธรรม กฎหมาย ธรรมเนียม ประเพณี รวมถึงความสามารถอื่นๆ และลักษณะนิสัยทั้งปวง พฤติกรรมกระทำเป็นนิสัยซึ่งมนุษย์ได้มาในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม ซึ่งเป็นความคิดที่ยอมรับนิยมอย่างแพร่หลายในวิชามานุษยวิทยาและสังคมวิทยา

และยศ สันตสมบัติ (2544: 11 - 13) ได้กล่าวไว้ว่า วัฒนธรรมมี 6 ประการด้วยกัน พอสรุปได้ดังนี้คือ

1. วัฒนธรรมเป็นความคิดร่วม (Shared ideas) และค่านิยมทางสังคมซึ่งเป็นตัวกำหนดมาตรฐานของพฤติกรรม คนในวัฒนธรรมเดียวกันจะสามารถคาดคะเนพฤติกรรมของผู้อื่นในสถานการณ์ต่างๆ ได้ ซึ่งทำให้พฤติกรรมของเขามีความสอดคล้องต้องกันกับผู้อื่น เช่น ค่านิยมอย่างหนึ่งของคนไทยก็คือการเคารพนับถือผู้ใหญ่ เมื่อเด็กพบผู้ใหญ่ที่ตนรู้จัก เด็กทราบดีว่าตนควรยกมือไหว้เพื่อทักทายและแสดงความเคารพ ขณะเดียวกันผู้ใหญ่ก็สามารถคาดเดาได้ว่าเด็กจะไหว้ตนและตนควรรับไหว้

2. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มนุษย์เรียนรู้ (Culture is learned) ที่ละเล็กละน้อยจากการเกิดและเติบโตมาในสังคมหนึ่ง วัฒนธรรมเปรียบเสมือน “มรดกทางสังคม” ซึ่งได้รับการถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งโดยผ่านกระบวนการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมหรือกระบวนการเรียนรู้วัฒนธรรม (Enculturation) รวมทั้งการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ครูอาจารย์ และประสบการณ์ต่างๆ ที่มนุษย์ได้รับสั่งสมมาจากการเป็นสมาชิกสังคม

3. วัฒนธรรมมีพื้นฐานมาจากการใช้สัญลักษณ์ (Symbol) พฤติกรรมมนุษย์มีต้นกำเนิดมาจากการใช้สัญลักษณ์ ชีวิตประจำวันของเราเกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเงินตราสัญลักษณ์ไฟจราจร หรือสัญลักษณ์ทางศาสนา เช่น พระพุทธรูป เป็นต้น สัญลักษณ์สำคัญที่มนุษย์ใช้ คือ ภาษา ซึ่งเป็นเครื่องมือสื่อความหมายระหว่างกันและกัน นอกจากนั้นภาษาและระบบ สัญลักษณ์อื่นๆ ยังช่วยให้มนุษย์สามารถเก็บรวบรวมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติอย่างเป็นระบบและสามารถถ่ายทอดความรู้นั้นไปยังคนรุ่นหลังต่อไป

4. วัฒนธรรมเป็นความรู้และองค์รวมของภูมิปัญญา ในลักษณะนี้วัฒนธรรมมีหน้าที่สนองตอบความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เช่น สอนให้มนุษย์รู้จักหาอาหารอย่างมีประสิทธิภาพวางกฎเกณฑ์ให้มนุษย์ดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบแบบแผนเพื่อให้สังคมทำงานไปได้อย่างมีระบบ

5. วัฒนธรรม คือ กระบวนการที่มนุษย์กำหนดนิยามความหมายให้กับชีวิตและสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเรา เช่น มนุษย์ทั่วโลกพยายามกำหนดนิยามความหมายของชีวิต และกระบวนการกำหนดนิยามความหมายให้กับชีวิตที่อาจจะออกมาในรูปความเชื่อทางศาสนา พิธีกรรมเทพปกรณัมจักรวาลวิทยา ฯลฯ กระบวนการกำหนดความหมายดังกล่าวย่อมกลายเป็นการสร้าง “แนวความคิด” พื้นฐานของระบบการเมืองการปกครองของสังคมนั้น

6. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง หากแต่มีการเปลี่ยนแปลงปรับตัวอยู่ตลอดเวลาการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมมีสาเหตุหลายประการ เช่น การเปลี่ยนแปลงอาจเป็นผลมาจากการแพร่กระจายทางวัฒนธรรม (Diffusion) เช่น ความคิดและค่านิยมที่มาจากวัฒนธรรมอื่นและมีอิทธิพลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีซึ่งเป็นความพยายามของมนุษย์ในการควบคุมธรรมชาติและใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนไปวัฒนธรรมก็จะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

จากความหมายของวัฒนธรรมที่กล่าวมาข้างต้นนี้ สรุปได้ว่า วัฒนธรรมครอบคลุมวิถีการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่และแบบแผนการประพฤติปฏิบัติคนทั้งหมดของมนุษย์ที่สร้างขึ้นโดยมนุษย์เอง แต่วัฒนธรรมกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ และมนุษย์ทุกเชื้อชาติอันเป็นเอกลักษณ์ของตน และวัฒนธรรมสามารถถ่ายทอดสืบต่อกันมาถึงรุ่นลูกหลานได้ วัฒนธรรมนั้นเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพการณ์ต่างๆ ของสังคมและวิถีชีวิต

3.2 ประเภทของวัฒนธรรมไทย

ทัศนคติของนักการศึกษาทั้งหมดล้วนรู้สึกลำบากต่อการกำหนดความหมายของวัฒนธรรม เนื้อหาของวัฒนธรรมเป็นระบบอย่างกว้างใหญ่ไพศาล กำหนดประเภทของวัฒนธรรมจากแนวคิดของบุคคลได้ดังนี้

เสาวภา ไพทยวัฒน์ (2538: 5) กล่าวว่า วัฒนธรรมเป็นเรื่องซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตของคนในสังคมทั้งทางด้านรูปธรรมและนามธรรม นักสังคมวิทยาจึงได้ให้ความเห็นในการแบ่งประเภทของวัฒนธรรมไว้ 2 ประเภท กล่าวคือ

1. วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับทางด้านวัตถุ (Material Culture) วัฒนธรรมประเภทนี้เน้นในสิ่งที่เป็นรูปธรรมอันเป็นผลผลิตทางภูมิปัญญาของคน ซึ่งเป็นที่มาของปัจจัย 4 ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกด้าน ตั้งแต่การประดิษฐ์คิดค้นรูปแบบของการก่อสร้างและวัสดุของที่อยู่อาศัยการคิดค้นยารักษาโรคทุกชนิด เครื่องนุ่งห่ม และอาหาร ตลอดจนความคิดทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในยุคปัจจุบัน ซึ่งเป็นพื้นฐานของการประดิษฐ์เครื่องยนต์ โทรศัพท โทรสาร เป็นต้น

2. วัฒนธรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกันทางวัตถุ (Non – Material Culture) วัฒนธรรมประเภทนี้เน้นสิ่งที่ไม่ใช่รูปธรรม กล่าวคือ เป็นนามธรรมอันเกิดจากความคิดคำนึงในการอยู่ร่วมกันในสังคมซึ่งเป็นบ่อเกิดของภาษา ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี จริยธรรม ค่านิยม ศิลปะ และสุนทรียศาสตร์ เป็นต้น

และณรงค์ เส็งประชา (2531: 4) ได้กล่าวไว้ว่า วัฒนธรรมแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ 2 ประเภท คือ วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ (Material Culture) กับวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ (Nonmaterial Culture)

วัฒนธรรมที่เป็นวัตถุ ได้แก่ สิ่งประดิษฐ์ซึ่งมนุษย์ได้คิดค้นสร้างขึ้น เป็นต้นว่า สิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือน อาคารบ้านเรือน รถยนต์ ปากกา นาฬิกา ฯลฯ

วัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ได้แก่ แบบแผนในการดำเนินชีวิต ความคิด ความเชื่อ ภาษา ศิลปกรรม วิธีการกระทำ ฯลฯ

นอกจากนี้การแบ่งประเภทของวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุกับวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุออกเป็น 3 ประเภท ดังกล่าวข้างต้น นักสังคมวิทยาบางท่านเห็นว่า แนวความคิดที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ นั้นคลุมเครือจึงได้แบ่งวัฒนธรรมออกเป็น 3 ประเภท (อ้างในถึง ผศ. ประกอบ มีโคตรทอง 2551: 12) ดังนี้ คือ

1. วัฒนธรรมทางวัตถุ ได้แก่ วัตถุสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อนำมาใช้ในสังคม เช่น ที่อยู่อาศัย อาหาร เสื้อผ้า ยารักษาโรค

2. วัฒนธรรมความคิด หมายถึง วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับความรู้สึคนึกคิด ทศนคติ ความเชื่อต่างๆ เช่น ความเชื่อในเรื่องตายแล้วเกิดใหม่ ความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม การเชื่อถือโชคกลาง ตลอดจนเรื่องลี้ลับ นิยายปรัมปรา วรรณคดี สุภาษิตและอุดมการณ์ต่างๆ

3. วัฒนธรรมด้านบรรทัดฐาน เป็นเรื่องของการประพฤติตามระเบียบแบบแผนที่สังคมกำหนดเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่เป็นลายลักษณ์อักษรก็ตามซึ่งแบ่งออกเป็นประเภทย่อยๆ ดังนี้

3.1 วัฒนธรรมทางสังคม เป็นวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับการประพฤติหรือมารยาททางสังคม เช่น การไหว้ การจับมือทักทาย การเข้าแถว การแต่งชุดดำไปงานศพ

3.2 วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย เป็นวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความเป็นระเบียบและกฎเกณฑ์ เพื่อให้คนในสังคมอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

3.3 วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับจิตใจและศีลธรรม วัฒนธรรมประเภทนี้ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตในสังคม เช่น ความซื่อสัตย์สุจริต ความเมตตา กรุณา ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

และสืบเนื่องจากพระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติ ปีพุทธศักราช 2486 ได้แบ่งประเภทของวัฒนธรรมออกเป็น 4 ประเภท (อ้างในถึง ณรงค์ เส็งประชา 2537: 17 - 20) คือ

1. คติธรรม คือวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับหลักในการดำเนินชีวิต ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของจิตใจและได้มาจากศาสนา ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของสังคม เช่น ความเสียสละ ความขยันหมั่นเพียร การประหยัดอดออม ความกตัญญู ความอดทน ทำดีได้ดี

2. เนติธรรม คือ วัฒนธรรมทางกฎหมาย รวมทั้งระเบียบประเพณีที่ยอมรับนับถือกันว่ามี ความสำคัญพอๆ กับกฎหมาย เพื่อให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

3. สหธรรม คือ วัฒนธรรมทางสังคม รวมทั้งมารยาทต่างๆ ที่จะติดต่อเกี่ยวข้องกับสังคม เช่น มารยาทในการรับประทานอาหาร มารยาทในการติดต่อกับบุคคลต่างๆ ในสังคม

4. วัตถุธรรม คือ วัฒนธรรมทางวัตถุ เช่น เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค บ้านเรือน อาคาร สิ่งก่อสร้างต่างๆ สะพาน ถนน รถยนต์ เครื่องคอมพิวเตอร์

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้แบ่งวัฒนธรรมออกเป็น 5 สาขาตาม UNESCO (อ้างในถึง สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2547) ประกอบด้วย

1. สาขามนุษยศาสตร์ ได้แก่ วัฒนธรรมที่ว่าด้วยขนบธรรมเนียมประเพณี คุณธรรม ศีลธรรม ศาสนา ปรัชญา ประวัติศาสตร์ โบราณคดี มารยาทในสังคม การปกครอง กฎหมาย เป็นต้น

2. สาขาศิลปะ ได้แก่ วัฒนธรรมในเรื่อง ภาษา วรรณคดี ดนตรี นาฏศิลป์ วิจิตรศิลป์ สถาปัตยกรรม ประติมากรรม จิตรกรรม เป็นต้น

3. สาขาช่างฝีมือ ได้แก่ วัฒนธรรมในเรื่องการเย็บปักถักร้อย การแกะสลัก การทอผ้า การจักสาน การทำเครื่องเงิน การทำเครื่องเงินเครื่องทอง การจัดดอกไม้ การประดิษฐ์ การทำเครื่องปั้นดินเผา เป็นต้น

4. สาขาคหกรรมศิลป์ ได้แก่ วัฒนธรรมในเรื่องอาหาร การประกอบอาหาร ความรู้เรื่องการดูแลบ้านเรือนที่อยู่อาศัย ความรู้เรื่องยา การรู้จักใช้ยา การอบรมเลี้ยงดูเด็ก ความรู้ในการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว เป็นต้น

5. สาขากีฬาและนันทนาการ ได้แก่ วัฒนธรรมในเรื่องการเล่น มวยไทย ฟันดาบสองมือ กระบี่กระบอง การเลียงนกเขา การละเล่นพื้นบ้าน ซึ่งถือเป็นเอกลักษณ์ของไทยอย่างแท้จริง จะไม่เหมือนกับของต่างชาติถึงแม้จะเลียนแบบกันก็ไม่เหมือนกัน

Clark Wissler (อ้างถึงใน นิยพรรณ วรรณศิริ 2540: 47 - 48) แบ่งวัฒนธรรมนั้นมียู่ในทุกสังคมของโลกเป็นวัฒนธรรมทางวัตถุและจิตใจ และเรียกว่าระบบวัฒนธรรมสากล ซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. ภาษา ทุกสังคมต้องมีภาษาพูดและภาษาเขียน และทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น นิทาน นิยาย และภาษาท่าทาง

2. วัฒนธรรมประเภทรูปธรรม (Material Culture) ที่เกี่ยวกับการกินอาหาร ที่อยู่อาศัยสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางขนส่ง เสื้อผ้า ภาชนะของใช้ เครื่องไม้เครื่องมือ อาวุธยุทโธปกรณ์ อาชีพ การอุตสาหกรรม ฯลฯ

3. ศิลปะ ได้แก่ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับงานศิลปะ เช่น การแกะสลัก ปั้นรูป วาดรูป (สีน้ำ น้ำมัน) วาดเขียน ดนตรี ขับร้อง ฟ้อนรำ การละเล่นพื้นบ้าน การละครและอื่นๆ

4. ระบบและรูปแบบของศาสนา ได้แก่ พิธีกรรมทางศาสนา พิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับความขลัง และศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ การรักษาโรคภัยไข้เจ็บและเชื้อโรค พิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกิดและการตาย ฯลฯ

5. ระบบครอบครัว การแต่งงาน และเครือญาติ และระบบทางสังคมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องแบ่งออกได้เป็นการแต่งงาน ครอบครัว การนับญาติ การสืบทอดตระกูล และการใช้ศัพท์เรียกเครือญาติ

6. ระบบเศรษฐกิจและทรัพย์สิน แบ่งออกได้เป็น ทรัพย์สินส่วนรวมและทรัพย์สินส่วนตัวทั้งที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ และอสังหาริมทรัพย์ กฎเกณฑ์และกฎหมาย ตลอดจนมาตรการแลกเปลี่ยนและการการค้าขาย ระบบการเงินตรา การผลิต การจำแนกแจกจ่ายและการบริโภคสินค้า ฯลฯ

7. ระบบการปกครองและรัฐบาล อันได้แก่ระบบการเมือง ระบบนิติบัญญัติ ระบบตุลาการ และระบบควบคุมสังคม (Social Control) อื่นๆ ทุกประเภท

8. การศึกษาสงคราม ทั้งสงครามระหว่างคนต่างสังคม และสงครามที่เกิดในหมู่เครือญาติ (Feuds) หรือสงครามระหว่างคนในสังคมเดียวกัน

9. การกีฬาและการละเล่น (Sport and Games) การออกกำลังกาย และนันทนาการที่เกี่ยวกับการนี้

10. ระบบความรู้ การศึกษา วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และนิทานปรัมปรา (Mythology) ซึ่งให้ความรู้แก่คนในสังคมทางอ้อม

ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2535: 7) กล่าวถึงประเภทของวัฒนธรรมไว้ดังนี้ว่า สำหรับนักวิชาการด้านวัฒนธรรม ก็ได้แบ่งวัฒนธรรมในสังคมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. วัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรม เกิดจากการกระทำของมนุษย์ ได้แก่

- ที่อยู่อาศัย อาหารการกิน เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค
- เครื่องมือเครื่องใช้ เช่น ช้อน ส้อม ตะเกียบ จอบเสียม ขวาน มีด ฯลฯ
- สิ่งก่อสร้าง เช่น บ้านเรือน ปราสาทราชวัง ดิگ โบสถ์ วิหาร สะพาน ถนนหนทาง ฯลฯ
- ยานพาหนะ เช่น เรือ รถ เครื่องบิน ดาวเทียม โทรศัพท์ ฯลฯ
- งานศิลปะ เช่น ภาพวาด รูปปั้น ดนตรี วรรณคดี ละคร ภาพยนตร์ ฯลฯ
- และภาษา เครื่องแต่งกาย โบราณสถาน โบราณวัตถุ เป็นต้น

2. วัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม (จิตใจ) เป็นสิ่งที่ทำให้ปัญญาและจิตใจมีความเจริญงอกงามหรือเป็นหลักในการดำเนินชีวิต ได้แก่ การปฏิบัติทางศาสนา การปฏิบัติตามกฎหมายหรือขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อถือโชคลางและเครื่องรางของขลังต่างๆ เป็นต้น

ดังนั้น ประเภทของวัฒนธรรมจึงกำหนดได้หลายรูปแบบตามแนวคิดที่แตกต่างกัน และวัฒนธรรมมักนิยมจำแนกเป็น 2 ส่วน คือ วัฒนธรรมทางวัตถุ (Material Culture) และวัฒนธรรมทางมโนคติ (Ideational Culture)

3.3 ทฤษฎีการเรียนรู้วัฒนธรรมข้ามชาติเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมไทย

วัฒนธรรมไทยตามที่กองวัฒนธรรม กรมการศาสนาได้ประมวลจำแนกไว้ในปี พ. ศ. 2496 ได้แบ่งประเภทของวัฒนธรรมไทยไว้ 4 ประเภท (อ้างถึงใน เสาวภา โพธิ์วัฒน์ 2538: 7) ดังนี้

1. คติธรรม คือ วัฒนธรรมเกี่ยวกับหลักในการดำเนินชีวิต
2. เนติธรรม คือ วัฒนธรรมทางกฎหมาย ระเบียบประเพณีที่ยอมรับนับถือ
3. วัตถุธรรม คือ วัฒนธรรมทางวัตถุ เช่น บ้านเรือน เครื่องนุ่งห่ม ความเป็นอยู่
4. สหธรรม คือ วัฒนธรรมทางสังคม หมายถึงคุณธรรมต่างๆ ที่ทำให้คนอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข รวมถึงมารยาทในการติดต่อเกี่ยวข้องกับสังคม

วัฒนธรรมทั้ง 4 ประเภทเป็นแนวคิดซึ่งยึดหลักการของสากลนิยมในการแบ่งวัฒนธรรมเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกันทางด้านวัตถุ และวัฒนธรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกันทางด้านวัตถุ

และเมื่อรัฐบาลได้ประกาศการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติในปี พ. ศ. 2522 คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้จัดแบ่งประเภทของวัฒนธรรมไทยไว้ 5 ประเภท (อ้างถึงใน สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2541) กล่าวคือ

1. ด้านศิลปะ เช่น ภาษา คนตรี วรรณคดี พ็อนรำ ละคร วิจิตรศิลป์ ประติมากรรม
2. ด้านมนุษยศาสตร์ เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี คุณธรรม ศีลธรรม ศาสนา ปรัชญา โบราณคดี มารยาทในสังคม การปกครอง กฎหมาย
3. ด้านการช่างฝีมือ เช่น การเย็บปักถักร้อย การแกะสลัก การทอผ้า การจัดสวน การจัดทำเครื่องเงิน เครื่องเงิน เครื่องทอง การจัดดอกไม้ การทำตุ๊กตา การทำเครื่องปั้นดินเผา
4. ด้านกีฬาและนันทนาการ เช่น การละเล่น มวยไทย ฟันดาบ กระบี่กระบอง
5. ด้านคหกรรมศิลป์ เช่น ความรู้เรื่องอาหาร การประกอบอาหาร เสื้อผ้า และการแต่งกาย บ้านและการดูแลบ้าน ยาและการใช้ยา การอบรมดูแลเด็ก มารยาทในการกินอยู่ การต้อนรับแขก การรู้จักแก้ปัญหาในครอบครัว และการรู้จักประกอบอาชีพ

สำหรับการศึกษาวัฒนธรรมหลักประจำชาติไทย ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2535: 9) กล่าวว่า ประเทศไทยมีวัฒนธรรมอันดีงามสืบต่อมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย อยุธยา และรัตนโกสินทร์ ส่วนวัฒนธรรมของคนไทยที่สำคัญและเป็นวัฒนธรรมประจำชาติไทย มีดังนี้

1. ภาษา คนไทยมีภาษาไทยใช้มาแต่สมัยดึกดำบรรพ์แล้ว แต่สำหรับตัวอักษรไทยนั้นมีหลักฐานก่อนหน้านี้ที่ยังไม่ยืนยันว่าพ่อขุนรามคำแหงมหาราชทรงประดิษฐ์ขึ้นเมื่อปี 1826 ภาษาไทยจึงเป็นมรดกตกทอดมาจนถึงทุกวันนี้ ถ้าเราไม่มีตัวอักษรและภาษาไทยใช้ เราก็จะรวมเป็นชาติไม่ได้ เพราะภาษาบอกให้รู้ว่าเป็นชาติเดียวกัน ภาษาไทยจึงเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่สำคัญที่สุดที่แสดงถึงความเป็นไทยที่คนไทยควรภาคภูมิใจ เพราะในโลกนี้ชาติที่มีภาษาเฉพาะเป็นเอกลักษณ์ของตนมีน้อยมาก

2. ศาสนา คนไทยนับถือพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ศาสนาเป็นเครื่องช่วยยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น คนในสังคมจะอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย รู้จักเคารพ กฎหมาย ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณี เช่น ประเพณีทำบุญในวันสำคัญทางศาสนา ได้แก่ วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา หรือประเพณี ทอดผ้าป่า ทอดกฐิน เป็นต้น

3. พระมหากษัตริย์ ประเทศไทยมีพระมหากษัตริย์ปกครองประเทศมาตั้งแต่สมัยโบราณในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ละในระบอบประชาธิปไตย พระองค์ทรงเป็นศูนย์รวมจิตใจของประชาชน เพราะองค์พระมหากษัตริย์ทรงปกครองบ้านเมืองด้วยทศพิธราชธรรม ประชาชนยกย่องเทิดทูนและจงรักภักดี จึงได้มีการแสดงออกทางวัฒนธรรมเพื่อถวายความเคารพต่อพระองค์ เช่น พระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา พระราชพิธีฉัตรมงคล พระราชพิธีรัชดาภิเษก (พระราชพิธีที่กระทำขึ้นในการที่พระมหากษัตริย์เสด็จดำรงสิริราชสมบัติยืนนานกว่าพระมหากษัตริย์ทุกพระองค์) และพระราชพิธีทางศาสนาที่พระมหากษัตริย์ทรงบำเพ็ญพระราชกุศล เป็นต้น

4. ประเพณีไทย เป็นเครื่องแสดงถึงวิถีชีวิตของคนไทยที่ได้เคยกระทำมาตั้งแต่บรรพบุรุษหลายชั่วอายุคน สืบทอดกันมาถึงชั้นลูกหลาน บางครั้งเรียกว่า ขนบประเพณี หรือขนบธรรมเนียมก็ได้ เช่น ประเพณีที่เกี่ยวกับชีวิต ได้แก่ ประเพณีโกนจุก ประเพณีบวช ประเพณีแต่งงาน และประเพณีเผาศพ ประเพณีในการสร้างบ้านปลูกเรือน ประเพณีทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ทำบุญวันเกิด

5. ศิลปกรรม เป็นวัฒนธรรมที่แสดงออกถึงความรู้สึกของชนในชาติ ศิลปกรรมบางชนิดแสดงเอกลักษณ์ที่เป็นแบบอย่างเฉพาะตัว มีลักษณะอ่อนช้อยงดงาม ศิลปะส่วนใหญ่มีที่มาจากศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ค่านิยม และอุดมคติ ศิลปินแต่ละคนย่อมแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดของตนเองเฉพาะตัว และย่อมแสดงออกตามวัฒนธรรมของชาติตน ซึ่งมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังความรักชาติ ความสามัคคี ความมีคุณธรรมให้เกิดขึ้นแก่ชนในชาติศิลปกรรมแบ่งออกได้ดังนี้

- 5.1 สถาปัตยกรรม ได้แก่ ปราสาท ราชวัง โบสถ์ วิหาร ฯลฯ
- 5.2 จิตรกรรม ได้แก่ ภาพที่ใช้เส้นอ่อนหวานมีชีวิตชีวา
- 5.3 ประติมากรรม ได้แก่ การปั้น การแกะสลักพระพุทธรูป ไม้ หินอ่อน โลหะ
- 5.4 ดนตรี ได้แก่ เพลงไทยเดิม เพลงไทยสากล เพลงชาวบ้าน ฯลฯ
- 5.5 วรรณคดี ทั้งร้อยแก้วร้อยกรอง ใช้ถ้อยคำไพเราะสละสลวย แฝงความหมายที่ลึกซึ้งกินใจ ถ่ายทอดความคิด อารมณ์และความรู้สึกให้เป็นที่เข้าใจ โดยใช้ภาษาเป็นสื่อ
- 5.6 นาฏศิลป์ ได้แก่ ศิลปะเกี่ยวกับการฟ้อนรำ ขับร้อง ศิลปะการต่อสู้ (วิชากระบี่กระบอง มวยไทย) เป็นต้น

6. กิริยามารยาทของคนไทย มีลักษณะสุภาพ อ่อนน้อม ละมุนละไม และรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ดี เช่น รู้จักอ่อนน้อมต่อผู้ที่ควรอ่อนน้อม รู้จักกราบและไหว้สิ่งที่เคารพบูชาและบุคคลต่างๆ ตลอดจนวิธีการทำความเคารพพระมหากษัตริย์ พระบรมราชินีนาถ เป็นต้น

และสวัสดิ์ พินิจจันทร์ (2525: 11) กล่าวว่า วัฒนธรรมไทยมีเนื้อหาดังนี้

1. พระพุทธศาสนา ลักษณะของสังคมโดยทั่วไปหรือส่วนมากแล้ว จัดเข้าในระบบของสังคมกลุ่มชนและเป็นสังคมที่เรียบง่าย เพราะมีขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามสืบทอดต่อ ๆ กันมา จากบรรพบุรุษจนถึงอนุชน การสืบทอดนั้นมีหลักและกฎเกณฑ์ทางสังคมมากมาย แต่สิ่งเหล่านั้นขึ้นอยู่กับจิตใจของกลุ่มนั้นๆ โดยมีพระพุทธศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ[

2. กษัตริย์ ลักษณะสถาบันกษัตริย์ ตามประวัติศาสตร์ไทยเริ่มตั้งแต่สมัยสุโขทัยและมีรูปแบบการปกครองแบบราชาธิปไตย ตามลำดับถึงอยุธยา รัตนโกสินทร์

3. อักษรไทย อักษรไทยได้ดัดแปลงอักษรมอญมาใช้เรียกว่า “อักษรไทยเดิม” ต่อมาเมื่อพ่อขุนรามคำแหงได้ประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นใช้เอง เมื่อ พ.ศ. 1826 โดยทรงเลียนแบบขอมหัด และอักษรมอญมาใช้ นับว่าไทยเราได้เริ่มมีอักษรเป็นของตนเอง ปัจจุบันนี้ส่วนมากก็ยังใช้แบบเดิมอยู่

4. ประเพณีไทย คำว่า “ประเพณี” ที่ใช้ในที่นี้มีความหมายกว้างขวางมาก กล่าวคือ หมายถึงแบบความเชื่อ ความคิดการกระทำ ค่านิยม ทัศนคติ ศีลธรรม จารีต ระเบียบ แบบแผน และวิธีการกระทำสิ่งต่างๆ ตลอดจนถึงการประกอบพิธีกรรมในโอกาสต่างๆ ที่กระทำกันมาแต่อดีต ลักษณะสำคัญของประเพณีไทย คือ เป็นสิ่งปฏิบัติมานานจนกลายเป็นแบบอย่างความคิดหรือการกระทำที่ได้สืบทอดกันมา และยังมีอิทธิพลอยู่ในปัจจุบัน

5. จรรยาบรรณไทย การเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทในกรณีเฝ้าเมื่อพระราชดำเนิน จะเสด็จโดยยานพาหนะหรือเสด็จพระราชดำเนินก็ตาม ต้องถวายความเคารพตามลักษณะที่เหมาะสม คือ เมื่อเสด็จพระราชดำเนินโดยรถยนต์ใช้ยืนตรงถวายคำนับ วันทยหัตถ์ กราบหรือไหว้ตามความเหมาะสมของประเภทบุคคล เมื่อเสด็จพระราชดำเนินโดยลาดพระบาท ประเพณีไทยนิยมการนั่งเฝ้า ถ้าจะยืน

เผื่อต้องให้ห่างจากลาภพระบาทพอสสมควร ผู้นั่งเฝ้าใช้วิธีหมอบกราบผู้ขึ้นเฝ้าถวายความเคารพตามเพศบุคคลเมื่อเสด็จผ่าน สำหรับประชาชนทั่วไปมีการเคารพตามระบบอาวุโส และความเหมาะสม

6. จิตใจแบบไทย วัฒนธรรมทางจิตใจ ความหมายรวมๆ หมายถึง สิ่งที่ทำให้ปัญญาและจิตใจมีความเจริญงอกงาม ได้แก่ การศึกษาวิชาความรู้อันบำรุงความคิดทางปัญญา ศาสนา จรรยา ศิลปะ วรรณคดี กฎหมายและระเบียบประเพณี ซึ่งเสริมความรู้สึกทางจิตใจให้งอกงามหรือให้มีความสบายใจ

7. ศิลปกรรมไทย การศึกษาศิลปกรรม นอกจากเป็นการเรียนรู้ถึงความเป็นมาตามลำดับของศิลปกรรมแต่ละยุคแต่ละสมัย ซึ่งก่อให้เกิดความซาบซึ้งถึงคุณค่าของศิลปกรรมประจำชาติแล้ว ยังทำให้ทราบประวัติศาสตร์ตลอดจนพฤติกรรมเรื่องราวของชนยุคสมัยต่างๆ ศิลปกรรมไทยเป็นศิลปะอุดมคติ คือ ศิลปะที่มีความรู้สึกสูงกว่าธรรมชาติทั่วไปและหนักไปทางทิพย์สวรรค์ เป็นศิลปะที่มีแบบอย่างแห่งความคิดคำนึงโดยเฉพาะ ดังนั้นจึงต่างออกไปจากความเป็นจริง การพิจารณาศิลปกรรมไทยจึงต้องใช้ภูมิปัญญาที่ดี พุทธศาสนิกชนย่อมสร้างพระพุทธรูป เพราะถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ควรแก่การบูชาและเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้าการสร้างพระพุทธรูปมิได้ยึดถือรูปจริงของพระพุทธเจ้าเป็นหลัก แต่สร้างขึ้นตามอุดมคติของศิลปินผู้ซาบซึ้งในหลักธรรมของพระองค์อย่างแท้จริง รวมแล้วศิลปกรรมไทย มี 4 ประเภท คือ

7.1 สถาปัตยกรรมไทย ได้แก่ สถาปัตยกรรมเป็นวิชาที่ว่าด้วยการก่อสร้าง และสถาปัตยกรรมในพระพุทธศาสนาที่สำคัญ ได้แก่ การสร้างเจดีย์ ปราสาท วิหาร มณฑป หอระฆังและหอไตร ฯลฯ

7.2 ปติมากรรม ได้แก่ รูปปั้นต่างๆ

7.3 วิจิตรศิลป์ ได้แก่ ภาพฝาผนังต่างๆ

7.4 ประณีตศิลป์ ได้แก่ เครื่องประดับหรือเครื่องใช้ที่ทำด้วยฝีมืออันประณีต

8. วรรณคดีไทย หมายถึงหนังสือที่ขอมรับกันแล้วว่าแต่งดี และถูกต้องตามหลักภาษาในสมัยนั้นๆ ตามประวัติศาสตร์ปรากฏว่า ชาติไทยเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่และมีความเจริญมานาน ทั้งยังมีนิสัยเจ้าบทเจ้ากลอน ชอบพูดให้มีสัมผัสคล้องกัน ดังจะเห็นได้ในศิลาจารึกหลักที่ 1 ว่า “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” “ไพร่ฟ้าหน้าใส ไพร่ฟ้าหน้าปก” แม้ในสมัยปัจจุบันก็มี เช่น “เทียวเฟื่องเมืองหนัง” และยังชอบเล่นคำอีกด้วย เช่น “อย่าไฝสูงเกินศักดิ์” “ข้าศึกข้าเสีย” ในชีวิตของไทยในอดีตนั้น นับตั้งแต่เด็กก็ได้ยินคำพูดคล้องจองกันเช่นนี้มาจากเพลงกล่อมเด็ก เป็นหนุ่มสาวก็มีเพลงเกี่ยว จดหมายรัก (เพลงยาว) ขณะทำงานก็มีเพลงร้องเล่น ในการบวช ปลูกเรือน แต่งงาน ตลอดจนการทำศพ ก็มีบทร่ายกรองเกี่ยวข้องกับอยู่เสมอ วรรณคดีไทยจึงมีวิวัฒนาการมาตามลำดับตั้งแต่สุโขทัย อยุธยา รัตนโกสินทร์

หากพิจารณาตามลักษณะของสังคมและวัฒนธรรมไทยดังกล่าวถึงการศึกษาวិวัฒนาการทางปกครองของอาณาจักรไทยดังที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ไทย การศึกษาวัฒนธรรมไทยสามารถจำแนกได้ตามลำดับของกาลเวลาที่ผ่านมามีดังนี้

1. วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์
2. วัฒนธรรมระดับอาณาจักรหรือประเทศ
3. วัฒนธรรมส่วนกลางกับวัฒนธรรมส่วนภูมิภาค
4. วัฒนธรรมแบบประเพณีและวัฒนธรรมแบบสมัยใหม่

สรุปได้ว่า ประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตประเทศไทยมีความเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรมไทย พัฒนาหลายพันกว่าปีจึงเปลี่ยนเป็นลักษณะของชาวไทย รวมถึงภาษา ศาสนา พระมหากษัตริย์ ประเพณีไทย ศิลปกรรมกิริยามารยาทของคนไทย ซึ่งแสดงถึงความเจริญสิ่งซึ่งองกงามด้านต่างๆ ของชาวไทยและเป็นลักษณะของชาวไทยที่แตกต่างจากต่างประเทศอย่างชัดเจน

4. การจัดการเรียนการสอนสังคมและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติ

4.1 ประเภทของวัฒนธรรมไทยที่จำเป็นต้องเรียนรู้เป็นภาษาต่างประเทศ

นักการศึกษาชาวจีนนามว่า Shen zhenghui (อ้างอิงใน Fudan Education Forum 1993: 4) กล่าวว่า บุคคลส่วนใหญ่มีความเข้าใจในรูปแบบภาษากับวัฒนธรรมแบ่งเป็นสามชนิด ซึ่งประกอบด้วยรูปแบบที่หนึ่ง ภาษาในแง่ของส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม รูปแบบที่สองภาษาที่มีจุลรวมถึงวัฒนธรรมในลักษณะที่ทับซ้อนกัน รูปแบบที่สามวัฒนธรรมกับภาษาเป็นอิสระต่อกัน ทั้งสองระบบมีโครงสร้างภายในเหมือนกัน ปัจจุบันบุคคลส่วนใหญ่มักจะยอมรับความสัมพันธ์ภาษากับวัฒนธรรมในรูปแบบที่หนึ่ง ทั้งนี้การจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาต่างชาติควรสอนความรู้ด้านภาษาและความรู้ด้านวัฒนธรรมควบคู่กัน ด้วยเหตุนี้ Shen zhenghui จึงกล่าวว่า การสอดแทรกความรู้ด้านวัฒนธรรมเข้าไปในการจัดการเรียนการสอนภาษาและการจัดการเรียนการสอนที่เน้นวัฒนธรรม ทั้งสองรูปแบบการเรียนการสอนนั้นได้เป็นเอกภาพต่อกัน จึงจำเป็นต้องวิเคราะห์จากลักษณะของวัฒนธรรมการเรียนการสอนทั้งสองแบบหลังจากนั้นๆ แสวงหาวิธีใหม่ในการแบ่งประเภทของวัฒนธรรม และตามแนวคิดของ Shen zhenghui ได้แบ่งประเภทใหม่ของวัฒนธรรม และ Shen zhenghui เสนอแนะว่าวัฒนธรรมนั้นควรสอนให้นักศึกษาต่างชาติรับรู้ โดยแบ่งประเภทใหม่ของวัฒนธรรมตามแนวคิดของ Shen zhenghui ดังนี้

1. วัฒนธรรมทางทัศนคติ หมายถึง เจตจำนง ค่านิยม จริยธรรม คุณธรรมที่เป็นลักษณะเฉพาะอยู่ในระดับลึกซึ้งของวัฒนธรรม ซึ่งเป็นแก่นสำคัญของวัฒนธรรม ซึ่งควรเน้นให้เป็นเนื้อหาสำคัญในการเรียนการสอน

2. วัฒนธรรมทางความรู้ทั่วไป หมายถึง ความรู้ทั่วไปของวัฒนธรรมที่เป็นวัฒนธรรมแบบแคบและเกี่ยวข้องกับภาษาน้อย และกระจัดกระจายในสาขาวิชาวัฒนธรรมต่างๆ ได้แก่ การสอนสาขาวิชาประวัติศาสตร์บุคคลสำคัญและเรื่องสำคัญในการวิวัฒนาการทางสังคม การสอนสาขาวิชา

วรรณคดีต้องจดจำวรรณคดีสำคัญและผู้แต่ง และการเรียนรู้วัฒนธรรมเหล่านี้ ผู้เรียนต้องใช้เวลาในการท่องจำ

3. วัฒนธรรมทางทักษะ หมายถึง ทักษะสำคัญที่ใช้ชีวิต การศึกษา ทำงานในสังคมใหม่ รวมถึงทักษะการใช้ภาษาสื่อสาร รวมถึงขอบเขตทักษะอื่นๆ ด้วย ได้แก่

3.1 ทักษะในการเข้าสังคม สามารถแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันที่เป็นต้นที่เป็นเรื่องจุกจิก เช่น สามารถสอบถามทิศทาง โดยสารรถ ชื่อของ เช้าบ้าน โทรศัพท์ ท่องเที่ยว

3.2 ทักษะในการดำเนินการกิจกรรมเศรษฐกิจ คือการรู้จักสภาพเศรษฐกิจของประเทศที่อาศัยกับความรู้ที่นำรู้เกี่ยวกับการทำธุรกรรมทางเศรษฐกิจ เช่น รู้จักกระบวนการฝากเงินและแลกเปลี่ยนเงินที่ธนาคาร

3.3 ทักษะในสุนทรียศาสตร์ความงามของศิลปะ การรับรู้เข้าใจศิลปะและศึกษาคุณค่าความงามและมาตรฐานในการวินิจฉัยของศิลปะนั้นได้

3.4 ทักษะในการศึกษาวัฒนธรรม สามารถหาแหล่งความรู้ได้ด้วยตัวเอง รวมถึงสามารถใช้หนังสือของเจ้าของภาษาในการค้นหาความรู้ใหม่ได้

4. วัฒนธรรมทางปรัชญา การรับรู้ทฤษฎีการศึกษาวัฒนธรรม เช่น รับรู้ลักษณะของภาษาไทยระดับทั่วไปและโครงสร้างระดับลึกของภาษาไทย รับรู้การสื่อสารแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับความขัดแย้งระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ รู้จักความแตกต่างด้านทัศนคติระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีน

และ Hammerly (1982: 23) ได้กล่าวถึง ความรู้ด้านวัฒนธรรมที่ควรนำไปใช้ในการสอน 3 ประเภทคือ

1. วัฒนธรรมทางข้อมูล ได้แก่ ข้อมูลหรือความเป็นจริงต่างๆเกี่ยวกับสังคมของเจ้าของภาษา ได้แก่

1.1 ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์

1.2 ความรู้เกี่ยวกับภูมิศาสตร์และสถานที่สำคัญต่างๆ

1.3 ความรู้เกี่ยวกับระบบการศึกษา

1.4 ความรู้เกี่ยวกับระบบการเมือง การปกครอง

1.5 ความรู้เกี่ยวกับวีรบุรุษหรือบุคคลสำคัญ

2. วัฒนธรรมของพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมของเจ้าของภาษาในชีวิตประจำวัน ซึ่งได้แก่

2.1 การสื่อความหมายในรูปจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารต่างๆ ซึ่งได้แก่ การทักทาย การลาจาก การเชิญ การตอบรับ และการปฏิเสธคำเชิญ การขอโทษและให้อภัย การแสดงความยินดี การแสดงความคิดเห็น การขอบคุณและการตอบรับ

2.2 การแสดงออกโดยไม่ใช้คำพูด ได้แก่ เรื่องของน้ำเสียงและความรู้สึกเรื่องของการแสดงออกด้วยท่าทาง เรื่องราวของระยะห่างในการสื่อสาร

2.3 ธรรมเนียมปฏิบัติ มารยาทในสังคม และค่านิยมต่างๆ ได้แก่ อาหารมือต่างๆ ทางสังคม เช่น งานแต่งงาน งานศพ งานวันเกิด ศาสนา และการเชื้อโซกลาง อารมณ์ขัน การทำงานและการให้ความสำคัญกับเวลา ความรัก การนัดพบ และการสร้างมิตรภาพ เรื่องเกี่ยวกับเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม การปฏิบัติตัวในโรงเรียน การเลี้ยงสัตว์ในบ้าน การไปพบแพทย์ รูปแบบของครอบครัว การคมนาคมและสื่อสาร การใช้เวลาว่าง (การกีฬา การสนทนา การงานอดิเรก การเดินทาง การละเล่น และเพลงพื้นเมือง) ที่อยู่อาศัย ประเพณีและการเฉลิมฉลองในโอกาสต่างๆ

3. วัฒนธรรมทางสัมฤทธิ์ผล ได้แก่ วัฒนธรรมชั้นสูงต่างๆ ที่เป็นมรดกตกทอดทางอารยธรรม ซึ่งแบ่งเป็น

3.1 วรรณกรรม ได้แก่ รูปแบบการเขียนวรรณกรรมต่างๆ วรรณกรรมและผู้เขียนเด่นๆ

3.2 ศิลปะ ซึ่งได้แก่ นาฏกรรม จิตรกรรม ดนตรี

3.3 ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และการเศรษฐกิจทั่วไป

กระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทย (2544) ยังกล่าวว่า องค์ประกอบทางภาษาวัฒนธรรมและสังคมที่ผู้ใช้ภาษาควรรู้มี วัฒนธรรมเชิงข้อมูล วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล และศึกษาหนังสือเรียนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ในปัจจุบัน เพื่อให้ครูผู้สอนสามารถศึกษาและนำไปใช้อ้างอิงประกอบการเรียนการสอนในห้องเรียนได้ตามต้องการ จึงสรุป องค์ประกอบทางภาษาวัฒนธรรมและสังคมที่ผู้ใช้ภาษาควรรู้ ดังนี้

1. วัฒนธรรมเชิงข้อมูล

1.1 ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์

1.2 ความรู้เกี่ยวกับการเมือง และการปกครอง

1.3 ความรู้เกี่ยวกับการศึกษา

1.4 ความรู้เกี่ยวกับภูมิศาสตร์ และสถานที่สำคัญ

1.4.1 การคมนาคม การขนส่ง การเดินทาง และการท่องเที่ยว

1.4.2 สถานที่ และเมืองสำคัญ

1.5 ความรู้เกี่ยวกับวีรบุรุษ และบุคคลสำคัญ

1.6 ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร และเทคโนโลยี

2. วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม

2.1 การสนทนาในชีวิตประจำวัน

2.1.1 การแสดงความคิดเห็น

2.1.2 การถาม และการบอกทิศทาง

- 2.1.3 การเสนอให้ความช่วยเหลือ การรับ และการปฏิเสธความช่วยเหลือ
- 2.1.4 การขอร้อง การตอบรับ และการปฏิเสธคำขอร้อง
- 2.1.5 การขาย และการซื้อ
- 2.1.6 การเรียกขานบุคคล และกลุ่มบุคคล
- 2.1.7 การกล่าวชมเชย และการแสดงความยินดี
- 2.1.8 การเชิญ การตอบรับ และการปฏิเสธคำเชิญ
- 2.1.9 การแสดงความดีใจ และเสียใจ
- 2.1.10 การใช้โทรศัพท์
- 2.1.11 การขอโทษ และการให้อภัย
- 2.1.12 การแนะนำตนเองต่อผู้อื่น และแนะนำผู้อื่นให้รู้จักกัน
- 2.1.13 การทักทาย และการอำลา
- 2.1.14 การขอบคุณ และการตอบรับคำขอบคุณ
- 2.2 การแสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูด
 - 2.2.1 การสื่อสารด้วยการเขียน
 - 2.2.2 การแสดงออกด้วยสีหน้า ท่าทาง และสัญลักษณ์
- 2.3 ธรรมเนียมปฏิบัติ การดำเนินชีวิต ทักษะ และค่านิยม
 - 2.3.1 ศาสนา พิธีทางศาสนา และการเชื่อโชคลาง
 - 2.3.2 การสมัครงาน การทำงาน และอาชีพ
 - 2.3.3 ค่านิยมทางสังคม
 - 2.3.4 การเข้าร่วมในโอกาสต่างๆ ของสังคม
 - 2.3.5 ขนบธรรมเนียมประเพณี และการเฉลิมฉลองในวันสำคัญ
 - 2.3.6 ความสัมพันธ์ระหว่างสังคมกับสิ่งแวดล้อม
 - 2.3.7 อาหาร และมารยาทในการรับประทานอาหาร
 - 2.3.8 ชนิดของร้านอาหาร
 - 2.3.9 งานพิเศษ และรายได้
 - 2.3.10 การแต่งงาน ครอบครัว และสังคม
 - 2.3.11 การใช้เวลาว่าง
 - 2.3.12 ความรัก การมีนัด และการสร้างมิตรภาพ
 - 2.3.13 สุขภาพ และการดูแลสุขภาพ
 - 2.3.14 การแต่งกาย
 - 2.3.15 สัตว์ และสัตว์เลี้ยงในบ้าน

- 2.3.16 ลักษณะที่อยู่อาศัย
- 3. วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล
 - 3.1 วรรณกรรม และผู้เขียนเด่น ๆ
 - 3.2 รูปแบบ และการเขียนวรรณกรรม
 - 3.3 เพลง และดนตรี
 - 3.4 ศิลปะ
 - 3.5 กีฬา
 - 3.6 นักกีฬา

นอกจากนี้ Scott (อ้างถึงใน Johnson and Morrow 1981: 77) กล่าวว่า นอกจากผู้เรียนจะมีความสามารถที่จะใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์แล้ว ยังจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับระเบียบปฏิบัติของสังคม การใช้ความสัมพันธ์ของข้อความและการใช้กลวิธีในการสื่อความหมายอีกด้วย ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมเป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษา และการเรียนรู้ภาษามีจุดหมายปลายทางไปสู่ความสามารถในการสื่อสาร ดังนั้นการสอนทักษะทางภาษานอกจากการเน้นความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์แล้ว ยังต้องมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษามีจุดหมายปลายทางไปสู่การสื่อสาร Finocchiaro และ Bonomo (1973: 60-63) ได้เสนอแนะองค์ประกอบทางวัฒนธรรมหรือหัวข้อวัฒนธรรมที่ควรนำมาสอนในบทสนทนา หรือเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมของผู้เรียน ดังนี้

1. การแนะนำและการใช้บัตรประจำตัว
 - 1.1 การทักทาย การอาลา การแนะนำตัว
 - 1.2 การให้ข้อมูลของตนเองและผู้อื่น
 - 1.3 ที่อยู่และอายุ
2. ห้องเรียน
 - 2.1 ชื่อและที่ตั้งของห้องเรียน
 - 2.2 ชื่อของสื่อการสอน
 - 2.3 สำนวนที่ใช้ในห้องเรียน
3. โรงเรียน
 - 3.1 ที่ตั้งของห้องเรียน และสถานที่ต่างๆ ในอาคาร
 - 3.2 บุคคลในอาคารนั้นๆ
 - 3.3 กฎ และระเบียบข้อบังคับ
 - 3.4 กิจกรรมของโรงเรียน

4. ครอบครัว

- 4.1 สมาชิกในครอบครัว
- 4.2 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
- 4.3 บ้าน (ห้อง การใช้สอย เครื่องเรือน การทำความสะอาด)
- 4.4 อาชีพของสมาชิก
- 4.5 อาหาร
- 4.6 สุขภาพ
- 4.7 เครื่องแต่งกาย (ตามฤดูกาล)
- 4.8 กิจกรรมสันทนาการต่างๆ

5. ชุมชนต่างๆ

- 5.1 สถานบริการทางสุขภาพต่างๆ
- 5.2 การคมนาคมและการสื่อสาร (เช่น โทรศัพท์ ไปรษณีย์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์)
- 5.3 สถานที่ราชการ (เช่น สถานีตำรวจ ที่ทำการไปรษณีย์ สถานีดับเพลิง)
- 5.4 เขตในเมืองและนอกเมือง
- 5.5 เหตุการณ์ประจำวัน
- 5.5 สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ (เช่น สวนสาธารณะ ห้องสมุด โรงภาพยนตร์ ร้านกาแฟริมถนน)

6. มรดกทางวัฒนธรรม

- 6.1 วันหยุด
- 6.2 วิถีชนและประวัติศาสตร์
- 6.3 เอกสารทางประวัติศาสตร์และสุนทรพจน์
- 6.4 เพลง คาประพันธ์ และสุภาษิต
- 6.5 ดนตรี วรรณคดี และศิลปะ
- 6.6 พัฒนาการทางวิทยาศาสตร์

7. อื่นๆ

- 7.1 การแสดงออกเกี่ยวกับเวลา
- 7.2 อากาศและความปลอดภัย
- 7.3 ฤดูกาลต่างๆ
- 7.4 มารยาต่างๆ เช่น การเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย การแสดงความเสียใจ ดีใจเป็นต้น

ในการรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการสอนวัฒนธรรมที่นำไปใช้อ้างอิงได้ กัณฑ์พิทย สังหะเนติ และผ่าน บาลโพธิ์ (2526: 51 - 52) ได้รวบรวมองค์ประกอบทางภาษาด้านวัฒนธรรมและสังคม

(Sociocultural Categories) ที่ปรากฏอยู่เสมอในหนังสือที่ใช้กันแพร่หลาย 15 เล่ม มีจำนวน 11 องค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. การสื่อความหมายในรูปจุดประสงค์เพื่อการสื่อสารต่างๆ เช่น การขอโทษ การถามทาง
2. การเลือกใช้คำหรือกลุ่มคำหรือประโยคให้ถูกต้องตามสภาพการณ์
3. ความรู้ในด้านเทศกาลงานฉลองต่างๆ (Holiday and Celebrations)
4. การแยกแยะประเภทของข้อความ (Distinguishing type of Information)
5. การตีความหมายทั่วๆ ไป ความรู้สึกและทัศนคติของข้อความ (Tones, Feeling, and

Attitudes)

6. การใช้เวลาว่าง เช่น ด้านกีฬา การสันทนาการหรืองานอดิเรกต่างๆ
7. การโยงความสัมพันธ์กับสถานที่ต่างๆ ของเรื่อง (Association with Place and Setting)
8. ความรู้เกี่ยวกับแหล่งที่มาของข้อความ
9. ความรู้เกี่ยวกับบทบาทของผู้สื่อข้อความ
10. การอ่านความที่เป็นร้อยกรอง
11. ความรู้ทางวรรณกรรมเกี่ยวกับชื่อต่างๆ

และศึกษาจากหนังสือเรียนที่ใช้ในประเทศไทย ทั้งในระดับมัธยมต้นและมัธยมปลายแล้ว จะเห็นว่าหัวข้อวัฒนธรรมหลายหัวข้อปรากฏอยู่ ตามที่ สุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2532) จำแนกเป็นหมวดหมู่ดังนี้

1. การสันทนาการในชีวิตประจำวัน เช่น การแนะนำ การตอบรับและการปฏิเสธคำเชิญการขอโทษ การโทรศัพท์ การสมัครงาน การจ่ายของ เป็นต้น
2. ค่านิยมของครอบครัวและสังคม เช่น การอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว การมีนัดและการแต่งงาน การศึกษา การทำงาน เป็นต้น
3. ประเพณีและการเฉลิมฉลองในโอกาสต่างๆ รวมถึงบุคคลและสถานที่สำคัญ
4. อาหารและเครื่องนุ่งห่ม เช่น อาหารมือต่างๆ มารยาทในการรับประทานอาหาร การใช้เครื่องนุ่งห่มสำหรับฤดูหนาว เป็นต้น
5. การใช้เวลาว่าง เช่น การสันทนาการและการกีฬา งานอดิเรก การเดินทาง
6. การแสดงออกโดยไม่ใช้คำพูด เช่น น้ำเสียง ความรู้สึก และทัศนคติ เป็นต้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบทางวัฒนธรรมข้างต้นนั้นมีความจำเป็นในการเรียนการสอนแก่นักศึกษาต่างชาติและนำมาใช้อ้างอิงได้ เมื่อเลือกวัฒนธรรมจะให้นักศึกษาต่างชาติ อย่างไรก็ตาม ขณะที่มีการเรียนการสอนผู้สอนสามารถเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมเพิ่มเติมแก่นักศึกษาต่างชาติได้ตามความเหมาะสม

4.2 แนวทางการบูรณาการความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยในการเรียนการสอน

ก่อนที่ผู้สอนจะดำเนินการสอนภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กันไป ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่างๆ สุภัตรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 36-37) ได้นำเสนอไว้ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์

ผู้สอนต้องตั้งจุดประสงค์เพื่อที่จะเน้นความสามารถทางภาษา ผู้เรียนก็จะใช้ภาษาอย่างถูกต้องหลักไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียว แต่ผู้เรียนจะไม่เลือกใช้ความหมายหรือ รูปประโยคใดให้ถูกต้องกับสถานการณ์ ผู้สอนจึงควรเพิ่มการพัฒนาความรู้ความสามารถทางสังคมศาสตร์ ไว้ในจุดประสงค์การเรียนการสอนด้วย

2. การสอนองค์ประกอบของภาษา

ผู้สอนจะต้องสอนการใช้ศัพท์ รูปประโยคและสำนวนใหม่ๆ ในภาษา และไม่ควรแปลคำต่อคำ ให้แปลคำศัพท์ตามบริบททางวัฒนธรรม (cultural context) ทั้งนี้เพราะคำศัพท์ต่างๆ อาจมีหลายความหมายในคำๆ เดียว

3. การเลือกหนังสือเรียน

ผู้สอนควรเลือกหนังสือเรียนที่มีเนื้อหาวัฒนธรรมมากๆ แทนหนังสือเรียนที่เน้นไวยากรณ์ ผู้เรียนจึงจะได้ความรู้ทางวัฒนธรรมไปพร้อมๆ กับทักษะทางภาษา เพราะจะได้ทั้งฟัง พูด อ่าน เขียน กับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา

4. การเลือกหัวข้อวัฒนธรรม

ผู้สอนสามารถใช้เนื้อหาทางวัฒนธรรมที่มีในหนังสือเรียนแล้วเสริมตามที่เหมาะสม โดยจัดอันดับไว้ไม่ให้ซ้ำซ้อนกัน หรือรวบรวมเนื้อหาที่มีอยู่ให้เป็นหน่วยเดียวกัน แต่ทั้งนี้ต้องมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทางภาษาศาสตร์และทางวัฒนธรรมที่กำหนดไว้ เช่น จัดหน่วยมารยาทในการรับประทานอาหาร อาจจะเริ่มตั้งแต่รู้จักคำ ศัพท์ และสำนวนที่เกี่ยวกับเครื่องใช้ในการรับประทานอาหาร ชนิดของอาหาร เวลาในการรับประทานอาหาร

5. การจัดสภาพแวดล้อม

ผู้สอนสามารถทำได้ทางตรงและทางอ้อม กล่าวคือ ในทางตรงคือการสอนวัฒนธรรมเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในทางอ้อมผู้สอนอาจจัดการบรรยายทางวัฒนธรรมทั้งในและนอกห้องเรียน คือพยายามสร้างสรรค์สภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้ผู้เรียนมีความรู้สึกรู้ว่า ได้สัมผัสสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเจ้าของภาษา โดยผู้สอนเน้นสิ่งที่มีอยู่ และเห็นอยู่จริงๆ

6. การดำเนินการสอน

ผู้สอนควรระมัดระวังมิให้เกิดความเข้าใจผิด หรือเกิดอคติต่อต้านเกี่ยวกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ซึ่งผู้สอนควรกล่าวชี้แจงให้ผู้เรียนทราบเจตนาที่ดีของผู้สอน และไม่ควรนำวัฒนธรรมของ

ผู้เรียนกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษามาเปรียบเทียบให้เห็นข้อดีข้อเสีย แต่ควรศึกษาความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างสองวัฒนธรรม

การผสมผสานความรู้ทางวัฒนธรรมนั้น Scott (อ้างถึงใน Morrow and Johnson 1981: 72) ผู้สอนอาจดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้คือ

1. การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

1.1 ผู้สอนควรเพิ่มเติมจุดประสงค์ที่เกี่ยวกับความรู้ทางวัฒนธรรมไปจากจุดประสงค์เกี่ยวกับตัวภาษาได้ดังนี้

1.1.1 เพื่อฝึกให้ผู้รู้จักสังเกตและทำความเข้าใจกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

1.1.2 เพื่อสร้างความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

1.1.3 เพื่อพัฒนาความสามารถที่จะสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

1.1.4 เพื่อให้มีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

กล่าวโดยสรุปคือ ให้สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษา ตลอดจนเรียนรู้อารมณ์ความรู้สึกนึกคิด และมีทัศนคติที่ดีต่อเจ้าของภาษา

1.2 การกำหนดจุดประสงค์รายคาบ ผู้สอนควรกำหนดจุดประสงค์ปลายทางและจุดประสงค์นำทางดังตัวอย่างต่อไปนี้คือ

1.2.1 จุดประสงค์ปลายทาง คือสิ่งที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนสามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้เมื่อจบคาบเรียนแล้ว ซึ่งผู้สอนจะกำหนดหัวข้อทางวัฒนธรรม เช่น

1.2.1.1 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถกล่าวชมและรู้จักขอบคุณเมื่อถูกกล่าวชมพร้อมกับแสดงท่าทางการแสดงออกให้เหมาะสมกับสถานการณ์

1.2.1.2 เพื่อให้ผู้เรียนดูภาพยนตร์และสังเกตการณ์ใช้ท่าทางและบอกความหมายของท่าทางต่างๆ เช่น นิ้วชี้และนิ้วกลางไขว้กัน มือจับที่หน้าผาก เอามือป้องหู พยักหน้า

1.2.1.3 เพื่อให้ผู้เรียนดูภาพหรือสไลด์เกี่ยวกับวันสำคัญต่างๆ แล้วจัดบรรยายภาคที่คล้ายคลึงในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนในเทศกาลนั้นๆ

1.2.2 จุดประสงค์นำทาง คือสิ่งที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาศาสตร์ คือการออกเสียง การเลือกความหมาย การใช้รูปประโยคและสำนวนต่างๆ ตลอดจนความรู้อื่นๆ ที่จำเป็นซึ่งจะเป็นพื้นฐานไปสู่ความรู้ความสามารถที่กำหนดเป็นจุดประสงค์ปลายทางและสอดคล้องกับจุดประสงค์ปลายทาง

2. การดำเนินการสอน เพื่อให้การผสมผสานความรู้ทางวัฒนธรรมเป็นไปอย่างราบรื่น นอกจากผู้สอนจะให้ความรู้ใหม่ทางภาษาศาสตร์แล้ว ผู้สอนควรให้ความรู้ทางสังคมภาษาศาสตร์โดยวิธีให้ความกระจ่างทางบริบท กล่าวคือ ให้ผู้เรียนรู้ว่าใคร พูดกับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร เป็นต้น

ซึ่งจะมีรายละเอียดในเรื่องจาก สถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง จุดประสงค์ที่จะสื่อความหมาย รูปแบบของการพูดว่าเป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยพิจารณาทั้งพฤติกรรมที่ใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด ซึ่งประกอบไปด้วยน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง การสบตา เป็นต้น รวมทั้งอธิบายเกี่ยวกับความรู้สึกทัศนคติ และค่านิยม ตลอดจนอธิบายเกี่ยวกับสิ่งต้องห้ามต่างๆ ที่ไม่ควรนำมาพูดหรือปฏิบัติด้วย

3. การฝึก ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฝึกรูปแบบของการใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเป็นทางการและไม่เป็นทางการ กล่าวคือ ใช้ท่าทาง น้ำเสียง การสบตา ประกอบคำพูดไปพร้อมๆ กับฝึกภาษาอย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ

4. การถ่ายโอนผู้สอนอาจจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น เกม บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง เป็นต้น ให้ผู้เรียนร่วมทำงานเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเดี่ยว เพื่อให้มีความคุ้นเคยเข้าและมีความสำนึกในเรื่องของวัฒนธรรมในขณะที่เรียนภาษาและอาจให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมุติในสถานการณ์เดียวกันกับที่เรียนไปแล้ว แต่ต่างลักษณะกัน อาจเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียนมากขึ้น เช่น เมื่อรู้จักแนะนำเพื่อนรุ่นเดียวกันแล้ว อาจแนะนำญาติอาชู้ร่นราวเดียวกันได้ โดยเน้นเรื่องจากสถานะทางสังคม จุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายพฤติกรรมที่ใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดด้วยในลักษณะที่เพิ่งฝึกไป แต่เปลี่ยนตัวบุคคลที่จะสื่อความหมายด้วย เป็นต้น

สำหรับการผสมผสานความรู้ในเรื่องของวัฒนธรรม สุกัธรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ได้สรุปถึง วิธีการทำได้หลายวิธี ไว้ดังนี้

1. วิธีการกำหนดจุดประสงค์ของกิจกรรม (Seelye 1892: 152) วิธีนี้ผู้สอนให้ผู้เรียนเตรียมหาข้อมูลไว้ก่อนและนำข้อมูลมาใช้ในกิจกรรมที่ผู้สอนจัดขึ้นสำหรับแต่ละหัวข้อวัฒนธรรม

2. วิธีการเพิ่มเนื้อหาที่ซับซ้อนหรือยากขึ้นไปทีละระดับ (Finocchiaro และ Bonomo 1973: 36) เช่น หากสอนเรื่องครอบครัว ควรสอนเรื่องเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว ซึ่งมีพ่อแม่ และลูกในระดับแรก ในระดับที่สองควรสอน ปู่ ย่า ตา ยาย ญาติ ลุง ป้า และหลาน ในระดับที่สามควรสอน แม่ ยาย พ่อตา ลูกเขย ทวด เหลน ในระดับที่สี่ควรสอน ญาติห่างๆ เป็นต้น

3. วิธีการนำใจความสำคัญเกี่ยวกับมาอภิปรายเพื่อความเข้าใจทางวัฒนธรรม (Seelye 1892: 42) โดยทำไปพร้อมๆ กับการวิเคราะห์หัวข้อหลักเกี่ยวกับประเทศใดประเทศหนึ่ง เช่น การที่ผู้สอนชี้ให้เห็นสภาพทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ หรือการใช้เพลงเพื่ออธิบายใจความหลักทางวัฒนธรรม ซึ่งสะท้อนให้เห็นการดำเนินชีวิตของแต่ละชุมชนหรือความเชื่อ การถือเคล็ดของแต่ละชุมชนได้

4. วิธีการกำหนดปัญหาทางวัฒนธรรมที่อยู่ในความสนใจ (Seelye 1892: 43) วิธีนี้ ผู้สอนและบรรณารักษ์ห้องสมุดจะร่วมมือกันหาเอกสารที่จะให้ผู้เรียนค้นคว้าเพื่อทำรายงานในหัวข้อที่ตนกำหนดไว้ เช่น อาชีพใดเป็นอาชีพที่กำลังอยู่ในความสนใจของวัยรุ่นมากที่สุด สำนักใดถือเป็นการดูถูกอย่างมากลักษณะเด่นของการแต่งกายประจำชาติเป็นอย่างไร โดยที่คำถามต่างๆ จะนำไปสู่ความเข้าใจแบบแผนทางวัฒนธรรมของชนในสังคมและแต่ละคนใช้สนองความต้องการทางสังคมของตน

อย่างไรทั้งนี้ปัญหาต่างๆ มักจะกำหนดอยู่ในหัวข้อใหญ่ เกี่ยวกับบทบาทของหญิงและชาย ศาสนา และความเชื่อ อาหาร คนตรีและศิลปะ การศึกษา เป็นต้น

5. วิธีการเดาโดยใช้ข้อมูลทางวัฒนธรรมจริงๆ (Seelye 1984: 145) วิธีนี้ผู้สอนจะตัดภาพหรือข้อความที่ให้ข้อมูลทางวัฒนธรรมจริงๆ จากหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารต่างๆ ที่เป็นภาษาต่างประเทศ มาให้ผู้เรียนเดาหรือตั้งสมมติฐานจากหลักฐานที่ปรากฏอยู่จริง โดยการสังเกต อายุ เพศ ฐานะทางสังคม และแถบที่อยู่อาศัยมาประกอบ เช่น นำภาพโฆษณาแบบเสื้อและมีคำอธิบายประกอบแบบเสื้อ มาให้เดา ผู้เรียนจะต้องเดาว่าเป็นเสื้อแบบไหนใช้ในโอกาสใด สำหรับใคร กล่าวคือ ผู้สวมเสื้อชุดนี้ควรจะเป็นอายุใด เพศใด ฐานะทางสังคมระดับใด เป็นต้น

6. วิธีการสัมภาษณ์ ถ้าผู้สอนและผู้เรียนต้องการข้อมูลทางวัฒนธรรมที่ถูกต้อง ควรใช้การสัมภาษณ์ โดยผู้เรียนควรมีการเตรียมคำถามล่วงหน้าไว้แล้ว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า วิธีการสอนวัฒนธรรมมีหลายวิธี แต่อย่างไรก็ตามจำเป็นต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง วิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพคือให้ผู้เรียนเป็นบุคคลสำคัญดำเนินงานด้วยตนเอง ผู้สอนมีบทบาทคือสร้างงานให้เรียบร้อย มอบงานให้ผู้เรียนทำ และดูแลให้งานสำเร็จ

4.3 การจัดกิจกรรมและเทคนิคการสอนสังคมและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติ

ส่วนกิจกรรมและเทคนิคที่นำมาใช้ในผสมผสานความรู้ทางวัฒนธรรม สุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2532) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมออกเป็น 2 ประเภท ใหญ่ๆ คือ

1. กิจกรรมที่ให้ประสบการณ์ตรง ได้แก่ การเยี่ยมชมสถานทูต การเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่างๆ โดยตรง

2. กิจกรรมที่ให้ประสบการณ์รอง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การจัดนิทรรศการ การจัดมุมวัฒนธรรมในห้องเรียน การฟังและดูเทปและคู่มือวีดีโอ ภาพยนตร์ อ่านและอภิปรายเรื่องในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารซึ่งมีเรื่องเกี่ยวกับความรู้ทางสังคมวัฒนธรรมต่างๆ เป็นต้น

ในการเลือกกิจกรรมต่างๆ นั้น ผู้สอนสุภัทรา อักษรนุเคราะห์ (2532) Hendon (1981) Rivers (1981) และผ่าน บาลโพธิ์ (2531, อ้างถึงใน วิไลพร ธนสุวรรณ 2537) ได้เสนอแนะให้ผู้สอนเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับระดับชั้นและความสนใจผู้เรียน ดังนี้

1. การใช้รูปจริงหรือการรู้ดู ควรเลือกให้ตรงกับหัวข้อวัฒนธรรม ให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน

2. การประมวลเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม โดยผู้สอนให้ผู้เรียนอ่านเรื่องสั้นๆ ในวัฒนธรรมนั้นๆ แล้วให้อภิปรายเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมของตนเอง

3. การจัดสถานการณ์ต่างวัฒนธรรม ซึ่งบรรยายเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ของเจ้าของภาษา และผู้เรียนซึ่งต่างวัฒนธรรมกัน ซึ่งเมื่อมีความเข้าใจผิดเกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ให้ผู้เรียนเลือกคำอธิบาย เหตุผลจากคำอธิบายหลายๆ ข้อ

4. การจัดหน่วยสั้นๆ เกี่ยวกับวัฒนธรรม ซึ่งประกอบไปด้วยเรื่องสั้นเกี่ยวกับวัฒนธรรม หน่วยละ 3-4 เรื่องและมีคำถามให้อภิปรายและแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนเป็นผู้บรรยายและแนะนำแนวทางให้ผู้เรียนในระหว่างการแสดงสถานการณ์จำลอง

5. การจัดบรรยายภาษาของวัฒนธรรม เพื่อให้เอื้อต่อการเรียนวัฒนธรรม กล่าวคือ เมื่อเรียนเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากจะหาสื่อต่างๆ เช่น ภาพ แผนที่ของจริงมาตกแต่งในห้องเรียน โดยมีคำบรรยายภาพเหล่านั้นเป็นภาษาอังกฤษแล้ว ผู้สอนอาจตัดข้อความหรือข้อเขียนจาก หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ตลอดจนการโฆษณาสินค้า ภาพล้อ สุภาษิต เพลง และดนตรีมาติดไว้ที่บอร์ด หรือทางเดินหรือที่อื่นที่เหมาะสม เป็นต้น

6. การจัดโครงการเกี่ยวกับวัฒนธรรม เพื่อให้ผู้เรียนทำงานเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มโดยผู้สอน อาจกำหนดหัวข้อเรื่องให้ผู้เรียนทำรายงานส่ง ผู้สอนควรแนะนำแหล่งข้อมูลหรือจัดเตรียมข้อมูลให้ หัวข้อที่นักเรียนสามารถค้นคว้าด้วยตนเอง อาจได้แก่ เทศกาลหรือวันสำคัญ กีฬา เป็นต้น ผู้สอนอาจ เลือกผลงานที่ดี แล้วให้ผู้ทำรายงานนำเสนอหน้าชั้นเรียน

7. การจัดงานเกี่ยวกับวัฒนธรรม ผู้สอนอาจจัดให้มีการแสดงดนตรี การเต้นรำ การสนทนา โดยเชิญวิทยากรที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมนั้นๆ ตลอดจนจัดเทศกาลต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภูมิหลังของเทศกาล ตลอดจนมีประสบการณ์ตรงในเทศกาลนั้นๆ เพื่อให้มีบรรยากาศสมจริง ผู้สอนอาจเชิญวิทยากรที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมมาให้ความรู้ก่อนจัดงาน

8. การศึกษาวรรณคดีขึ้นเอก เนื่องจากวรรณคดีเป็นสิ่งสะท้อนศิลปวัฒนธรรม ลักษณะนิสัย ของคนในชาติ สถานการณ์ต่างๆ ที่กลุ่มคนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน พื้นฐานทางประวัติศาสตร์และ ภูมิศาสตร์ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ของชนในชาติ ตลอดจนค่านิยม ประเพณีและความเชื่อ ดังนั้น ผู้สอนจึงควรนำมาปรับให้ง่ายขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนจะได้นำมาอ่านและอภิปรายในด้านต่างๆ เช่น การใช้ ภาษาหรือสุนทรียรสของวรรณคดีนั้นๆ

9. การเชิญวิทยากร เป็นวิธีที่ให้ผลดีเพราะมีบุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้องกับการเรียน การสอน ทำให้ผู้เรียนสนใจและตั้งใจเรียนมากขึ้น วิทยากรดังกล่าวอาจเป็นวิทยากรในชุมชนหรือใน สถานศึกษาเดียวกันกับผู้สอนที่เป็นผู้รู้ สามารถให้ความกระจ่างในเรื่องที่เป็นประเด็นสำคัญของ วัฒนธรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนทราบ ดังนั้นการเชิญวิทยากรต้องทำอย่างรอบคอบ โดยบอก จุดมุ่งหมายของการเชิญว่าต้องการจะให้บรรยายหรือสาธิตเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่มีข้อควรระวังอย่างยิ่ง เกี่ยวกับการเชิญวิทยากรที่เกี่ยวกับเรื่องศาสนา ผู้สอนต้องเตรียมผู้เรียนให้ทราบจุดมุ่งหมายของการ

เชิญเพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกันอย่างถูกต้องและเหมาะสมและไม่ควรเปิดโอกาสให้มีการโฆษณาชวนเชื่อเกี่ยวกับลัทธิศาสนา เพราะอาจทำให้เกิดการต่อต้านจากผู้เรียนและผู้บริหารของสถานศึกษาได้

10. การจัดโครงการเพื่อนทางจดหมาย ผู้สอนควรให้ผู้เรียนมีเพื่อนทางจดหมายเมื่อผู้เรียนเริ่มเขียนได้แล้ว

11. การเชิญผู้สอนวิชาอื่นๆ มาให้ความรู้ ผู้สอนอาจเชิญผู้สอนวิชาศิลปะ วิทยาศาสตร์หรือสังคมศึกษามาบรรยายสั้นๆ แล้วนำความรู้ที่ได้มาสัมพันธ์กับหัวข้อวัฒนธรรมที่นำมาสอนเป็นภาษาอังกฤษภายหลัง

12. การบรรยายเกี่ยวกับหัวข้อวัฒนธรรม เป็นวิธีการที่ครูผู้สอนนิยมใช้กันมากที่สุดในการสอนเนื้อหาทางวัฒนธรรมเพราะเป็นวิธีที่ประหยัดเวลาและสะดวก อย่างไรก็ตาม การที่จะใช้วิธีนี้ได้อย่างถูกต้องและได้ผล ผู้สอนต้องรอบรู้ โดยการศึกษาค้นคว้าความรู้เรื่องวัฒนธรรมที่ต้องการสอนโดยการสอบถามจากผู้รู้ จากหนังสือ ภาพยนตร์ คำอธิบายควรจะกะทัดรัด ได้ใจความและผู้สอนควรอธิบายด้วยลีลาที่น่าสนใจและใช้สื่อเข้าช่วย เช่น ภาพยนตร์ สไลด์ ฯลฯ ผู้สอนอาจจัดการบรรยายพร้อมภาพประกอบเกี่ยวกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง เช่น การร่วมมือทางการศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม เป็นต้น

13. การจัดศูนย์การเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ผู้สอนอาจจัดศูนย์นี้ขึ้นในมุมใดมุมหนึ่งของห้องเรียน โดยมีเอกสารและสื่อการสอนต่างๆ ที่ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยเน้นเป็นเรื่องๆ เช่น การกีฬา การทำอาหาร การไปโรงเรียน เป็นต้น สื่อการสอนที่ควรมีคือ เรื่องจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร สมุดภาพ สไลด์และภาพยนตร์ เป็นต้น

14. การเล่าประสบการณ์ เทคนิคการสอนวิธีนี้จะแตกต่างจากวิธีที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เพราะบรรยายการเล่าเป็นแบบกันเอง และเป็นการสื่อสารเฉพาะระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ผู้เรียนจะรู้สึกสนุกและชอบฟังเรื่องราวต่างๆ ที่ผู้สอนเล่าให้ฟังโดยเฉพาะสิ่งที่เล่าเป็นประสบการณ์ของครูผู้สอน แต่ครูผู้สอนจะต้องระวังมิให้การเล่าเป็นไปในลักษณะโอ้อวดเพราะอาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ในขณะที่เดียวกันผู้สอนควรหลีกเลี่ยงการเล่าหรือการแสดงความคิดเห็นที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อเจ้าของวัฒนธรรม เช่น เมื่อพบเห็นเจ้าของวัฒนธรรมแสดงออกและไม่ชอบสิ่งเหล่านั้น ครูผู้สอนไม่ควรนำสิ่งเหล่านั้นมาเล่าในลักษณะรังเกียจหรือดูหมิ่น เพราะแต่ละชาติย่อมมีวัฒนธรรมต่างกัน หรือมีการตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆ ของชีวิตแตกต่างกัน

15. การสาธิต เป็นการแสดงขั้นตอนหรือวิธีทำของกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง วิธีการดังกล่าวจึงเหมาะที่จะนำมาใช้ในการให้ความรู้เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรม เนื่องจากวัฒนธรรมครอบคลุมกิจกรรมส่วนใหญ่ของคนเรา จึงมีกิจกรรมไม่น้อยที่สามารถแสดงหรือสาธิตให้ดูได้ เช่น การประดิษฐ์ การทำข้าวของเครื่องใช้ การทำอาหาร ตลอดจนการสาธิตเกี่ยวกับมารยาท ผู้ทำการสาธิตอาจจะเป็นวิทยากรที่ทรงความรู้ในเรื่องดังกล่าว หรือครูผู้สอนเป็นผู้สาธิตเองก็ได้

16. การใช้กิจกรรมการละคร เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนแสดงหรือวาดภาพตนเองหรือคนอื่นในสถานการณ์ที่สร้างขึ้น อาจกล่าวได้ว่าการละครเป็นกิจกรรมที่อยู่ในโลกแห่งการสมมุติ ผู้เรียนจะต้องสมมุติตนเองภายใต้สถานการณ์ที่ให้มา ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ถูกจำลองมาจากโลกภายนอก ดังนั้นกิจกรรมการละครจึงเป็นเทคนิควิธีหนึ่งที่น่ามาใช้ในการสอดแทรกวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา Dougwill (1987 อ้างถึงใน วิไลพร ธนสุวรรณ 2537) ได้แบ่งกิจกรรมการละครออกเป็น 4 ประเภทคือ

16.1 บทบาทสมมุติ (Role-plays) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนต้องตีความและแสดงบทบาทตามบทหรือบทรำที่กำหนดให้ ผู้เรียนต้องรับบทบาทเป็นคนอื่นตามสถานการณ์ที่จินตนาการขึ้น อาจทำเป็นคู่หรือกลุ่มเล็กๆ เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์มากที่สุดโดยผู้สอนจะเน้นการใช้ภาษาในการดำเนินชีวิตประจำวันและจัดสถานการณ์ให้สมจริงและเป็นธรรมชาติที่สุด

16.2 การแสดงสด (Improvisation) เป็นการแสดงโดยทันที ไม่มีการเตรียมภายใต้สถานการณ์ที่ไม่ได้คาดการณ์ล่วงหน้า การแสดงสดได้พัฒนาขึ้นมาจากการแสดงบทบาทสมมุติอย่างง่าย เพราะมีการควบคุมน้อยกว่า กล่าวคือ ผู้เรียนต้องตีความจากบทรำเรื่องเพื่อสร้างตัวละครและวิธีการแสดงออกด้วยประโยคคำพูด โดยไม่มีการฝึกซ้อมมาก่อน

16.3 สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนต้องเข้าร่วมในสถานการณ์บางอย่าง ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้วิจารณญาณของตนเองมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ ในการที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยต้องคิดเอาเองว่าจะพูดอะไร และจะพูดกับใคร โดยเลือกใช้ภาษาในการสื่อความหมายให้เหมาะสมกับบทบาทของตนเอง และบทบาทของผู้ที่จะปฏิสัมพันธ์ด้วยโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ในบทรบบทบาทนั้นจะ ไม่มีการกำหนดบทสนทนา ผู้เรียนจะต้องคิดเอง

16.4 ละครสั้นเชิงล้อเลียน (Skits) เป็นกิจกรรมการละครอย่างหนึ่ง เชิงตลกขบขัน กิจกรรมดังกล่าวอาจจะเริ่มด้วยการแสดงบทบาทสมมุติ รวมทั้งการแสดงสดซึ่งจะเกิดขึ้นได้หลังจากแสดงละครสั้นไปแล้ว

นอกจากกิจกรรมการละครทั้ง 4 ประเภทข้างต้นแล้วยังมีการแสดงละครสั้นๆ (mini-drama) การแสดงละครสั้น 3 นาที เป็นกิจกรรมที่เป็นที่ยอมรับและประสบความสำเร็จในการนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษา เพราะเป็นกิจกรรมที่เน้นการฟังและการพูดด้วย ซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการใช้ น้ำเสียงมากกว่าการท่องจำคำพูดต่างๆ และยังเป็นการฝึกทักษะการสังเกตพฤติกรรมต่างๆ เช่น พฤติกรรมของทันตแพทย์และคนไข้เป็นต้น เพราะถือว่าการแสดงละครเป็นการฝึกการดำรงชีวิตจริงๆ จะเห็นได้ว่า หัวข้อวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับการแสดงมีหลายหัวข้อ อาทิเช่น ชีวิตความเป็นอยู่ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและอื่นๆ เป็นต้น การจะใช้กิจกรรมการละครประเภทใดนั้น ผู้สอนควรเตรียมงานล่วงหน้าเป็นอย่างดี และควรบอกให้ผู้เรียนทราบว่าจุดมุ่งหมายของการแสดงละคร ก็คือการรับรู้วัฒนธรรมมากกว่าความสามารถในการแสดง

17. การใช้เพลง เพลงเกิดจากประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพลงที่คนเรา ร้องในขณะที่กำลังมีความสุขหรือแสดงความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างแรงกล้าหรือกำลังอยู่ใน ภาวะที่เศร้าโศกเสียใจ ย่อมจะสะท้อนให้เห็นสิ่งที่เขากำลังบูชา สิ่งที่ทำให้เขามีความสุขหรือสิ่งที่ทำ ให้เขากลับ วิตกกังวล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงพื้นบ้าน (Folk Songs) สามารถให้ความรู้ ความเข้าใจ ด้านวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี เพราะเพลงเหล่านี้จะให้เกร็ดความรู้เกี่ยวกับพงสาวดาร บรรยายถึง ประวัติความเป็นมาของคน สิ่งของหรือสถานที่ เป็นต้น ในการเลือกเพลงที่จะนำมาใช้สอนเนื้อหาทาง วัฒนธรรมนั้น Tomalin and Stempleski (1993, อ้างถึงใน วิไลพร ธนสุวรรณ 2537) ได้เสนอแนะ เกณฑ์ในการเลือกเพลงว่า ควรเป็นเพลงที่มีเนื้อเรื่องเป็นเรื่องราว ไม่ยาวจนเกินไป ประกอบด้วย คำศัพท์ที่มีความหมายชัดเจนและทำนองเพลงไม่ยากนัก

18. การใช้ข่าว ข่าวประจำวันถือว่าเป็นแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ข่าวอาจจะนำมาจาก ข่าววิทยุ ข่าวจากหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารต่างๆ ข่าวเหล่านี้สามารถนำมาใช้ในการสอดแทรกความรู้ ด้านวัฒนธรรมได้ วิธีการคือครูต้องหยิบยกประเด็นที่ต้องการสอนมาพูดคุยกับผู้เรียน โดยชี้ให้เห็น ความสำคัญ รวมถึงลักษณะเด่นของวัฒนธรรมที่ศึกษา ครูอาจมอบหมายให้นักเรียนสรุปข่าวต่างๆ แล้วนำมาอภิปรายในชั้นเรียนหรือจัดป้ายนิเทศ

19. การจัดป้ายนิเทศ ควรเริ่มด้วยการศึกษาบทเรียน ระบุประเด็นปัญหาที่ต้องการสอนเตรียม เนื้อหาด้านวัฒนธรรม หาภาพประกอบ เขียนคำบรรยาย คิดภาพตามที่ออกแบบไว้ อย่างไรก็ตาม ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัด โดยการมอบหมายให้หาภาพรวมทั้งการตกแต่งป้ายนิเทศ ผู้สอนอาจใช้ป้ายนิเทศเป็นการนำเข้าสู่บทเรียนในเรื่องที่ตนต้องการอธิบายหรือใช้ข้อมูลบนป้าย นิเทศสอนเนื้อหาวัฒนธรรมที่ต้องการจะสอนเลยก็ได้

20. การศึกษานอกสถานที่ เป็นกิจกรรมที่ให้ประสบการณ์และการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนการใช้ กิจกรรมนี้ ผู้สอนจะต้องเตรียมการในระยะยาวเพราะต้องปฏิบัติตามระเบียบของสถานศึกษาส่วนการ จะพานักเรียนไปศึกษาเรื่องอะไรนั้น ย่อมเป็นไปตามเนื้อหาในบทเรียน ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนทราบ ว่าเขาจะไปศึกษาเรื่องอะไรและเมื่อกลับมาจะต้องทำกิจกรรมอะไร เช่นกิจกรรมนำผู้เรียนไปชมการ แสดงศิลปวัฒนธรรมที่ศูนย์วัฒนธรรมต่างๆ ผู้สอนจะต้องบอกวัตถุประสงค์ บอกสิ่งที่ผู้เรียนต้อง สนใจ บอกกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติขณะที่ชมการแสดง เช่น การจดบันทึกรายละเอียด เพื่อนำไป ประกอบการทำรายงานหรือการอภิปรายในชั้นเรียน

21. การเข้าค่ายเป็นเทคนิคการสอนวัฒนธรรมที่ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์ตรงจากการ เรียนรู้ โดยในค่ายจะมีการจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับวัฒนธรรมนั้นๆ ได้โดยตรง

และ Shen zhenghui (อ้างถึงใน Fudan Education Forum 1993: 4) ยังกล่าวถึงหลักการการ จัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาต่างชาติว่า

1. ควรมีเนื้อหาการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมอย่างสมบูรณ์และทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจง่ายหลังจากที่การเรียนการสอน

2. การจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมควรเน้นวัฒนธรรมปัจจุบันมากกว่าวัฒนธรรมในอดีต และควรจัดการเรียนการสอนเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมตามความสนใจของผู้เรียน

3. ควรจัดการเรียนการสอน วัฒนธรรมให้มีความรู้ลึกด้านบวกต่อวัฒนธรรม วิพากษ์วิจารณ์วัฒนธรรมอย่างยุติธรรม ไม่มีอคติต่อวัฒนธรรม

4. ควรจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนให้นักเรียนสนใจเรียน และใช้สื่อในการสอน ขยายสถานที่การเรียนการสอนออกไปนอกห้องเรียน

5. ควรจัดการเรียนการสอน โดยใช้วิธีสอนเปรียบเทียบวัฒนธรรมเจ้าของภาษากับ ประเทศของตน เพื่อสร้างความสนใจการเรียนวัฒนธรรม

4.4 การวัดและการประเมินผลทางวัฒนธรรม

Lafayette and Schulz (1978 อ้างถึงใน กุลกันยา สิมารักษ์ 2545) เสนอแนวการประเมินผล ความรู้ด้านวัฒนธรรมว่าควรครอบคลุมในด้านความรู้ คือ ผู้เรียนต้องระลึก จดจำ รู้และอธิบายข้อมูล ทางวัฒนธรรมไทยได้ ด้านความเข้าใจ คือผู้เรียนสามารถอธิบายและให้เหตุผลถึงแบบแผนทาง วัฒนธรรมได้ และด้านพฤติกรรม คือผู้เรียนสามารถแสดงท่าทางได้อย่างมีความหมาย เหมาะสมใน สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม

Lafayette and Schulz (1978: 104) เสนอแนวการประเมินผลความรู้ด้านวัฒนธรรมที่ครอบคลุม จุดประสงค์ไว้ดังนี้

1. ความรู้ (Knowledge) กล่าวคือ ผู้เรียนต้องระลึก จดจำ รู้ และอธิบายข้อมูลทางวัฒนธรรม ได้

2. ความเข้าใจ (Understanding) ผู้เรียนสามารถอธิบายและให้เหตุผลถึงแบบแผนทาง วัฒนธรรมได้

3. พฤติกรรม (Behavior) สามารถแสดงท่าทางได้อย่างมีความหมายและเหมาะสมใน สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม

Valette (1977: 191 -197) ได้ให้หลักการวัดผลทางด้านวัฒนธรรมในรูปแบบของพฤติกรรมที่ สังเกตได้ แบ่งเป็น 5 ระดับ

1. ด้านทักษะทางกลไก (Mechanical skill) สามารถร้องเพลงของเจ้าของภาษาได้ หรือ สามารถบอกได้ว่าภาพที่กำหนดให้ภาพใดที่แสดงถึงลักษณะวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้น หรือ สามารถกาเครื่องหมายหน้าข้อความที่บรรยายถึงลักษณะวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม

2. ด้านความรู้ (Knowledge) สามารถจับคู่ความในข้อความทางซ้ายมือกับคำหรือกลุ่มคำในคอลัมน์ทางขวามือหรือเลือกคำตอบที่ถูกต้องไปเติมข้อความหรือประโยคที่บรรยายเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติที่เป็นเจ้าของภาษานั้น

3. ด้านการถ่ายโอนความรู้ (Transfer) สามารถนำความรู้ที่เรียนมาแล้วไปประยุกต์ใช้สถานการณ์ใหม่ เช่น จากสถานการณ์ต่างๆ หรือ ข่าว ข้อความในหนังสือพิมพ์ ผู้เรียนสามารถบอกได้ว่า แสดงถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาอย่างไร

4. ด้านการสื่อความหมาย (Communicative) ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจและแสดงออกได้ เช่น สามารถแสดงบทบาทเหมือนกับอยู่ในสถานการณ์ที่แสดงออกถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การไปซื้อของ การใช้ภาษาในร้านอาหาร เป็นต้น

5. ด้านการวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) สามารถอธิบายส่วนที่แตกต่าง ส่วนที่เหมือนกันระหว่างวัฒนธรรมเจ้าของภาษาและของตนเองหรือสามารถอธิบายสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

นอกจากนั้น สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ได้กล่าวถึงการประเมินความรู้ด้านวัฒนธรรมว่าผู้สอนควรคำนึงถึงความสามารถทางการสื่อสารของผู้เรียน คือสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ไวยากรณ์ตลอดจนมีความเหมาะสมกับสถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กล่าวคือมีความถูกต้องตามแบบแผนของภาษาและมีความถูกต้องทางสังคมภาษาศาสตร์ คือพูดสิ่งที่ถูกต้องในสถานการณ์ที่ถูกต้องและตรงกับจุดประสงค์ที่คนจะสื่อความหมาย อันสามารถวัดหรือทดสอบได้ดังนี้คือ

1. กำหนดสถานการณ์ให้แล้ว มีคำถามแบบเลือกตอบ ซึ่งแสดงความเข้าใจและคุ้นเคยกับวัฒนธรรมนั้นๆ

2. กำหนดสถานการณ์ให้แล้วให้เปรียบเทียบความเหมือนกันและความแตกต่างกันในเรื่องวัฒนธรรม

3. ให้ผู้เรียนตอบคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจในเรื่องที่อ่านหรืออภิปรายหรือกาเครื่องหมายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านหรือจากการดูภาพ ดูการ์ตูน ดูภาพยนตร์ เป็นต้น

4. ให้แสดงบทบาทสมมุติตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

5. ให้แสดงละครสั้น 3 ตอนจบ

6. ให้สัมภาษณ์โดยเป็นลักษณะสอบปากเปล่า มีคำถามแบบปลายเปิดให้สัมภาษณ์สดหรืออัดเทปไว้ประเมินผลก็ได้

และวิไลพร ธนสุวรรณ (2537) ได้สรุปรูปแบบหรือวิธีการทดสอบความรู้ทางวัฒนธรรมออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. การทดสอบที่เน้นการเขียน เป็นการวัดความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน โดยใช้เครื่องมือวัดที่เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ เติมคำ จับคู่ หรือการอธิบาย

2. การทดสอบที่เน้นการปฏิบัติ เป็นการวัดรวมแบบสรุป ไม่แยกความรู้ออกเป็นส่วนๆ เหมือนกับการทดสอบที่เน้นการเขียน ซึ่งจะวัดเนื้อหาด้านวัฒนธรรมเรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น ดังนั้น การวัดในลักษณะดังกล่าว จึงเน้นการแสดงออกหรือการปฏิบัติจริง เช่นการให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมุติภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดให้ เป็นต้น

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อติทยา จตุทอง (2549) วิจัยเรื่อง การรับรู้วัฒนธรรมไทยของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้วัฒนธรรมไทยของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ปัจจัยประกอบที่มีผลต่อการรับรู้วัฒนธรรมไทย และข้อบกพร่อง อุปสรรคหรือปัญหาต่างๆ ในการรับรู้วัฒนธรรมไทยของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีการรับรู้วัฒนธรรมอยู่ในระดับดี ปัจจัยภายนอกต่างๆ ที่มีผลต่อการรับรู้วัฒนธรรมไทยของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ได้แก่ การมีเพื่อนเป็นคนไทย เวลาในการเรียนภาษาไทย แรงจูงใจในการเรียนภาษาไทย ประสบการณ์จริงเกี่ยวกับวัฒนธรรม แหล่งเรียนรู้วัฒนธรรมไทย และการพบเห็นวัฒนธรรมไทยที่ประเทศของตนเอง มาก่อน อีกประเด็นหนึ่งคือผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมีข้อบกพร่องในทักษะการเรียนรู้ด้านการเขียนและการพูดให้ถูกเสียงวรรณยุกต์มากที่สุด ส่วนปัญหาในการรับรู้วัฒนธรรมไทยคือเรื่องความเข้าใจผิดในวัฒนธรรมบางเรื่องซึ่งเกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม

สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์ วิจัย การสอนภาษาไทยให้นักศึกษาชาวจีน : สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหา และแนวทางการแก้ไขเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาชาวจีนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และแสวงหาแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชาวจีนมีทัศนคติต่อการสอนภาษาไทยว่า เป็นการสอนแบบบรรยายและฝึกปฏิบัติในห้องเรียน โดยเน้นการใช้ทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง อ่าน เขียน อย่างสัมพันธ์กัน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนเป็นไปอย่างใกล้ชิด มีการให้ความรู้ทั้งด้านภาษาและวัฒนธรรมควบคู่กัน ในประเด็นปัญหาการสอน ผู้เรียนเห็นว่าทั้งครูและนักศึกษาชาวจีนมีความรู้ความสามารถและความรับผิดชอบต่างกันขาดสื่อการสอนที่ทันสมัย ขาดตำราหรือเอกสารการสอนที่เหมาะสม ดังนั้นแนวทางแก้ไขจึงเน้นการเตรียมความพร้อมในทุกด้าน และทางสถาบันต้นสังกัดควรมีการประเมินคุณภาพอย่างเข้มงวดและเป็นระบบที่ชัดเจน

บุญรอด โชติวชิรา (2553) วิจัยเรื่อง พหุวัฒนธรรมในด้านภาษาและวัฒนธรรม: ข้อมูลพื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศและองค์ความรู้ทางวิถีความคิดและวัฒนธรรมไทยกับภาษาเกาหลี กรณีศึกษามหาวิทยาลัยปูซาน ภาษาและกิจการต่างประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้พื้นฐานด้านการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ กรณีศึกษาสาขา

ภาษาไทย มหาวิทยาลัยปูซาน ภาษาและกิจการต่างประเทศ และเพื่อศึกษาองค์ความรู้ทางวิถีความคิด และวัฒนธรรมไทยกับเกาหลี กรณีศึกษา ระหว่างนักศึกษาเกาหลี สาขาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยปูซาน ภาษาและกิจการต่างประเทศกับนักศึกษาไทยแลกเปลี่ยนที่เรียนวิชาเอกเกาหลี ผลการวิจัยพบว่า ได้ทราบถึงข้อมูลพื้นฐานสำคัญในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ทั้งข้อมูลในด้านประวัติความเป็นมา บุคลากร นักศึกษา หลักสูตร รูปแบบวิธีการจัดการเรียนการสอน โครงการและกิจกรรมของสาขาวิชา รวมทั้งข้อคิดเห็นและ ข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาในการจัดการเรียนการสอน ส่วนข้อมูลองค์ความรู้ทาง วิถีคิดและวัฒนธรรมไทยกับเกาหลี พบว่ามีข้อมูลในประเด็นที่น่าสนใจหลากหลาย เช่น ระดับความรู้ ความเข้าใจด้านวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาเกาหลี ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้วัฒนธรรมไทย และ มุมมองความคิดเห็นของนักศึกษาเกาหลีเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย

เพลินจิต ภูดี (2546) การศึกษาภาษาไทยตามแนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคม เพื่อการสอน ภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ โดยศึกษาภาษาและการใช้ ภาษาตามลักษณะทางสังคมของผู้พูด วัฒนธรรม ค่านิยมที่สะท้อนในบทสนทนา ในหนังสือ นวนิยาย ไทยที่ได้รับรางวัลซีไรต์ จำนวน 3 เรื่อง คือ คำพิพากษา ของชาติ กอบจิตติ ประชาธิปไตยบนเส้น ขนาน ของวินทร์ เลียววาริณ และเรื่องอมตะของวิมล ไทรนิ่มนวล พบว่า จากการวิเคราะห์มีการใช้ ภาษาตามลักษณะทางสังคมของผู้พูด ได้แก่ วัย เพศ ชั้นสังคม ความสัมพันธ์ทางสังคมเรื่องที่พูดและ กาลเทศะ พบว่าปัจจัยดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของผู้พูด ภาษาที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน จะสะท้อนถึงวัฒนธรรม ค่านิยมของสังคม ได้แก่ วัฒนธรรมด้านสภาพความเป็นอยู่และอาชีพ วัฒนธรรมด้านขนบธรรมเนียมประเพณีและค่านิยม เพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมในสังคมภายใต้ วัฒนธรรม ค่านิยมของสังคมไทยนั้นการสอนควรเน้นกิจกรรมการสื่อสาร ซึ่งจะเน้นการใช้ภาษาของ ผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้ในสังคม

จรรยาพรณ เทพศรีเมือง (2554) วิจัยเรื่อง ผลการใช้หนังสือเสริมประสบการณ์ด้านวัฒนธรรม ไทย สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสือ เสริมประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมไทย สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ และเพื่อ ศึกษาผลการใช้หนังสือ เสริมประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือ นักศึกษาชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ ที่มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่สามารถอ่าน เขียน สนทนาภาษาไทยได้ และสนใจ วัฒนธรรมไทย จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถาม ความต้องการหนังสือเสริมประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมไทย และแบบสอบถามผลการใช้หนังสือ ด้านความคิดเห็นและด้านความรู้ความเข้าใจ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ได้หนังสือเสริม ประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ มีคุณภาพใน

ระดับดี โดยหนังสือแบ่งเป็น 3 บทคือ วิถีชีวิต ความเชื่อ และ ประเพณี ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา
รูปภาพ คำศัพท์ สัทอักษร และแบบฝึกหัด 2) ผลการใช้หนังสือเสริมประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมไทย
สำหรับผู้เรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ ด้านความคิดเห็นพบว่าผู้เรียนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ มีความเห็นว่าหนังสือเสริมประสบการณ์ด้านวัฒนธรรมไทยเล่มนี้มีประโยชน์
มีความเหมาะสมดี และสนองความต้องการของพวกเขาได้ 3) ผลการใช้หนังสือเสริมประสบการณ์
ด้านวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้เรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ ด้านความรู้ความเข้าใจพบว่า
ผู้เรียนส่วนใหญ่มีระดับความรู้ความเข้าใจ วัฒนธรรมไทยจากหนังสือเสริมประสบการณ์ด้าน
วัฒนธรรมไทยในระดับดี

ในต่างประเทศการสอนโดยมีกิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรมทางสังคมได้แก่ งานวิจัย Conley
(1990) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมโดยเน้นที่อุปสรรคของการสื่อสารทาง
วัฒนธรรม ผลการศึกษาพบว่า ความแตกต่างในการรับรู้ การขาดสำนึกทางวัฒนธรรมและความไม่
สามารถที่จะยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรม ขัดขวางและจำกัดขอบเขตความสำเร็จในการ
สื่อสารข้ามวัฒนธรรมและยังเสนอว่าวิธีการสอนที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม
คือ การนำเอาวิธีการสอนแบบทดลองและวิธีการสอนแบบมนุษยนิยม

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือใช้ในเก็บข้อมูลที่เป็นเชิงปริมาณมาค้นหาความรู้ความจริงของวัตถุประสงค์การวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2) เพื่อศึกษาระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 3) เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ หน่วยวิเคราะห์ (Unit of Analysis) ซึ่งมีรายละเอียดขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การเก็บข้อมูลและการรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาจีนที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 มีนักศึกษาทั้งหมด 391 คน

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาจีนที่ได้จากการเจาะจง ผู้ที่กำลังศึกษา อยู่ในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 82 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

การกำหนดโดยใช้สูตรดังนี้

$$\frac{N}{1 + Ne^2}$$

N แทน ขนาดของประชากร

e แทน ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้

โดยกำหนดระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ 10% และระดับความเชื่อมั่น 90%

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม (Questionnaire) ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เรื่อง “ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่” เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการสร้างเครื่องมือดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาเอกสาร ตำรา หนังสือเสริม และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน วัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาต่างชาติ และความพึงพอใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาต่างชาติ

ขั้นที่ 2 กำหนดรูปแบบของแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นตาราง และแบ่งออกเป็น 4 ตอนมีลักษณะเป็นแบบให้เลือกได้คำตอบเดียวหรือหลายคำตอบ โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกคำตอบตามความเป็นจริง ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 9 ข้อ ดังนี้

ข้อ 1 เพศ

ข้อ 2 อายุ

ข้อ 3 มาจากมณฑลใด

ข้อ 4 ชั้นปีที่กำลังศึกษา

ข้อ 5 ประสบการณ์ในประเทศไทย

ข้อ 6 ประสบการณ์การเรียนภาษาไทย

ข้อ 7 วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ

ข้อ 8 ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ข้อ 9 ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน โดยตั้งคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย 8 ด้านรวมทั้งหมดจำนวน 42 ข้อ และมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert Scale) ทุกข้อจะต้องใช้ตัวเลือกชุดเดียวกัน ได้แก่

ด้านที่ 1 มารยาทไทยมีข้อ 1 ถึงข้อ 5

ด้านที่ 2 ประเพณีไทย ข้อ 6 ถึงข้อ 10

ด้านที่ 3 การแต่งกายข้อ 11 ถึงข้อ 15

ด้านที่ 4 อาหารไทย ข้อ 16 ถึงข้อ 20

ด้านที่ 5 ศาสนาและความเชื่อข้อ 21 ถึงข้อ 25

ด้านที่ 6 ศิลปะและดนตรีข้อ 26 ถึงข้อ 32

ด้านที่ 7 ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย ข้อ 33 ถึงข้อ 37

ด้านที่ 8 เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ข้อ 37 ถึงข้อ 42

การวิเคราะห์โดยวัดระดับความเข้าใจที่แบ่งเป็น 5 ระดับ ทุกข้อจะต้องใช้ตัวเลือกชุดเดียวกัน โดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	5 คะแนน
มาก	4 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย รวมทั้งหมด 10 ข้อ คือข้อ 1 ถึงข้อ 10 และมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert Scale) ทุกข้อจะต้องใช้ตัวเลือกชุดเดียวกัน และคำตอบวิเคราะห์โดยสอบถามแบ่งเป็น 5 ระดับ โดยมีหลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	5 คะแนน
มาก	4 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน

ตอนที่ 4 ข้อเสนอ สอบถามข้อเสนอเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย
ขั้นที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ คือ การตรวจสอบโดยวิธีการทางสถิติทั้งฉบับ โดยใช้วิธีการตรวจสอบแบบอิงเกณฑ์

1. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปวิเคราะห์กับอาจารย์ที่ปรึกษาตามความเหมาะสมต่อวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้ และแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอของอาจารย์ที่ปรึกษา

2. ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม ความถูกต้องเชิงเนื้อหาซึ่งจะนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมของข้อความเพื่อหาค่าเฉลี่ย (IOC) จำนวน 3 คน โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบ่งเป็น 3 แบบ คือ

2.1. ให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนแก้ไขภาษาให้เหมาะสม

2.2. ให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนใช้วิธีตรวจสอบรายการ (Checklist) ให้คะแนนแต่ละข้อ (วิราพร พงศ์อาจารย์ 2542: 160) ได้แก่

- 1 รู้สึกแน่ใจว่าคำถามแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์นั้นๆ ได้
- 0 รู้สึกไม่แน่ใจว่าคำถามแต่ละข้อสามารถวัดจุดประสงค์นั้นๆ ได้หรือไม่
- 1 รู้สึกแน่ใจว่าคำถามแต่ละข้อสามารถไม่ได้วัดจุดประสงค์ใดๆ ได้

และแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (IOC) ใช้เกณฑ์ คือ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.50 ขึ้นไปแสดงว่าคำถามตรงตามเนื้อหาเพราะวัดตามจุดประสงค์ได้จริง (อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2539: 249) และ ผลประกฏว่าได้ข้อสอบเข้าเกณฑ์ 61 ข้อ มีค่าเฉลี่ย (IOC) ตั้งแต่ 0.66 ถึง 1

ขั้นที่ 4 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาจีนที่ศึกษาอยู่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 44 คน และนักศึกษาจีนที่ศึกษาอยู่สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 70 คน ทั้งหมด 114 ชุด และนำผลการทดลองใช้แบบสอบถามจำนวน 110 ชุดเพื่อวัดระดับคุณภาพ

ขั้นที่ 5 หาความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม ด้านตรงเชิงโครงสร้าง โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ ใช้เกณฑ์คือมีค่าสัมประสิทธิ์ตั้งแต่ 0.75 ขึ้นไป หมายถึงแบบสอบถามมีความตรงใช้ได้ (Shrock&Coscarelli 1989: 192) ผลประกฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.766

ขั้นที่ 6 หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (อ้างถึงใน Wiersma&Jurs 1990: 162) ถ้าได้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง $0 < \alpha < 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่าแบบสอบถามมีความน่าเชื่อถือสูง โดยการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.951

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

นำแบบสอบถามฉบับจริงไปเก็บข้อมูลที่ห้องเรียนของนักศึกษาจีน อาคารเรียน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ การรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการแจกแบบสอบถามหน้าต่อหน้าแล้วเชิญผู้ตอบแบบสอบถามหนึ่งคนเก็บแบบสอบถาม จำนวน 91 ชุด ผลเก็บแบบสอบถาม จำนวน 84 ชุด และนำมาวิเคราะห์ 82 ชุด คิดเป็น 90 %

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลของข้อมูล

นำแบบสอบถามที่ใช้ได้ทั้งหมดไปวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจีนวิเคราะห์โดยใช้จำนวน และคำร้อยละนำเสนอในรูปตารางและประกอบกรการบรรยาย

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน โดยแสดงผลการแจกแจง ค่ามากที่สุด (Max) ค่าต่ำสุด (Min) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) นำเสนอในรูปแบบตารางและประกอบการบรรยาย

การแปลความหมายโดยอาศัยสูตรการคำนวณช่วงกว้างของชั้น และนำเสนอในรูปแบบตารางและประกอบการบรรยาย และจัดอันดับคุณภาพที่ใช้คือแบบของเคอร์ท (Likert) (อ้างถึงใน วิราพร พงศ์อาจารย์ 2542: 107)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายความว่า มีเข้าใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายความว่า มีเข้าใจมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายความว่า มีเข้าใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายความว่า มีเข้าใจน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายความว่า มีเข้าใจน้อยที่สุด

รูปแบบของการวัดประเมินผล คือ แบบอิงเกณฑ์ (Criterion- Referenced Measurement) โดยกำหนดค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 4 จึงต้องสอนเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อการวัดนี้ (Gronlund 1985)

$$5 \times 80\% = 4$$

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย จำนวน และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตารางและประกอบการบรรยาย

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลความพอใจของนักศึกษาจีนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย โดยแสดงผลการแจกแจง ค่ามากที่สุด (Max) ค่าต่ำสุด (Min) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) จำนวน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) นำเสนอในรูปแบบตารางและประกอบการบรรยาย

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลความพอใจของนักศึกษาจีนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย โดยใช้จำนวน และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตารางและประกอบการบรรยาย

การแปลความหมายโดยอาศัยสูตรการคำนวณช่วงกว้างของชั้น และนำเสนอในรูปแบบตารางและประกอบการบรรยาย และจัดอันดับคุณภาพที่ใช้คือแบบของเคอร์ท (Likert) (อ้างถึงใน วิราพร พงศ์อาจารย์ 2542: 107)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายความว่า มีความพอใจระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายความว่า มีความพอใจระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายความว่า มีความพอใจระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายความว่า มีความพอใจระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายความว่า มีความพอใจระดับน้อยที่สุด

รูปแบบของการวัดประเมินผล คือ แบบอิงเกณฑ์ (Criterion- Referenced Measurement) โดยกำหนดค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 4 จึงต้องฝึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทยนี้ (Gronlund. 1985)

$$5 \times 80\% = 4$$

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน ปัจจัย ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์ในประเทศไทย ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ ทักษะต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน

วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน เมื่อ S^2 มีค่าน้อยกว่า 0.05 จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และเมื่อ S^2 มีค่ามากกว่า 0.05 จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1)

ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์ในประเทศไทย ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย ทักษะต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ก็ต่อเมื่อ Sig มีค่าน้อยกว่า 0.05 และเมื่อ Sig มีค่ามากกว่า 0.05 จะยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) และเพื่อทราบว่าคุณใดแตกต่างเชิงลึกจึงทำเปรียบเทียบเชิงซ้อน โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากวิจัยเรื่อง “ ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ” ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาจีนที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลของนักศึกษาจีนจำแนกตาม เพศ อายุ มาจากมณฑล ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์ในประเทศไทย ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย โดยแจกแจงจากจำนวน และ ค่าร้อยละ

ตาราง 4.1 ข้อมูลของนักศึกษาจีน ดังตารางต่อไปนี้

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจีน (N=82)	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	19	23.20
หญิง	63	76.80
2. อายุ		
18 ปี	2	2.40
19 ปี	16	19.50
20 ปี	26	31.70
21 ปี	20	24.40
22 ปี	16	19.50
23 ปี	1	1.20
24 ปี	1	1.20

ตาราง 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจีน (N=82)	จำนวน	ร้อยละ
3. มาจากมณฑล		
Yun Nan	77	93.90
Si Chuang	2	2.40
Hu Nan	1	1.20
Guang Xi	1	1.20
Zhe Jing	1	1.20
4. ชั้นปีที่กำลังศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	26	31.70
ชั้นปีที่ 2	31	37.80
ชั้นปีที่ 3	25	30.50
5. ประสบการณ์ในประเทศไทย		
น้อยกว่า 1 ปี	19	23.20
1 ปี	0	0.00
2 ปี	26	31.7
3 ปี	26	31.70
4 ปี	9	11.00
มากกว่า 4 ปี	2	2.40
6. ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย		
1 ปี	22	26.80
2 ปี	22	26.80
3 ปี	29	35.40
4 ปี	7	8.50
มากกว่า 4 ปี	2	2.40

ตาราง 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจีน (N=82)	จำนวน	ร้อยละ
7. วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ		
มารยาทไทย	33	40.20
อาหารไทย	49	59.80
ประเพณีไทย	58	70.70
การแต่งกาย	18	22.00
ภาษาและอักษรไทย	23	28.00
ศิลปะและดนตรี	21	25.60
ศาสนาและความเชื่อ	20	24.40
วรรณคดีไทย	7	8.50
8. ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		
จำเป็น	52	63.40
ไม่จำเป็น	3	3.70
ไม่เป็นไร	27	32.90
9. ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		
ชอบมาก	28	34.10
ไม่ชอบ	21	25.60
ไม่เป็นไร	33	40.20

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจีนสรุปได้ดังนี้

1. เพศ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง มีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 76.8 ส่วนเพศชาย มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2

2. อายุ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ มีอายุ 20 ปี จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีอายุ 21 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 โดยนักศึกษาจีนที่มีอายุ 19 ปี และ 22 ปี

จำนวนเท่ากันคือ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 และนักศึกษาจีนที่มีอายุ 18 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 นักศึกษาจีนที่มีอายุ 23 ปี และ 24 ปี จำนวนเท่ากันคือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

3. มาจากมณฑล นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มาจากมณฑล Yun Nan มีจำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 93.9 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มาจากมณฑล Si Chuang มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 โดยนักศึกษาจีนมณฑล Hu Nan , Zhe Jing , Guang Xi มีจำนวนเท่ากันคือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

4. ชั้นปีที่กำลังศึกษา นักศึกษากำลังเรียนชั้นปีที่ 2 มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 นักศึกษากำลังเรียนชั้นปีที่ 1 มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 นักศึกษากำลังเรียนชั้นปีที่ 3 มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5

5. ประสบการณ์ในประเทศไทย นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 2 ปี และ 3 ปี มีจำนวนเท่ากันคือ 26 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 4 ปี มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 และนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปีมีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 ตามลำดับ

6. ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 2 ปี 1 ปี มีจำนวนเท่ากันคือ 22 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 และนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 4 ปี มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 และนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยมากกว่า 4 ปี มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 ตามลำดับ

7. วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่รู้สึกสนใจเรียนประเพณีไทย มีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 70.7 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่รู้สึกสนใจเรียนอาหารไทย มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 59.8 นักศึกษาจีนที่รู้สึกสนใจเรียนมารยาทไทย มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 นักศึกษาจีนที่รู้สึกสนใจเรียนศาสนาและความเชื่อ มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 นักศึกษาจีนที่รู้สึกสนใจเรียนภาษาและอักษรไทย มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 นักศึกษาจีนที่รู้สึกสนใจเรียนศิลปะและดนตรี มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 นักศึกษาจีนที่รู้สึกสนใจเรียนการแต่งกาย มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 นักศึกษาจีนที่รู้สึกสนใจเรียนวรรณคดีไทย มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ตามลำดับ

8. ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีทัศนคติจำเป็น มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 63.4 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีทัศนคติไม่เป็นไร มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9 นักศึกษาจีนที่มีทัศนคติไม่จำเป็น มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 ตามลำดับ

9. ความสนใจในการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญเรียนรู้วัฒนธรรมไทยในการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 รองลงมาคือ นักศึกษาจีนที่ชอบเรียนรู้วัฒนธรรมไทยในการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 34.1 นักศึกษาจีนที่ไม่ชอบเรียนรู้วัฒนธรรมไทยในการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน โดยแสดงผลการแจกแจงค่ามากที่สุด ค่าต่ำสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตาราง 4.2 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในภาพรวม ดังตารางต่อไปนี้

จำนวนข้อ	N	Min	Max	$\bar{x}$
42	82	1.43	4.74	3.04

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.2 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในภาพรวม พบว่า

นักศึกษาจีนมีความเข้าใจต่อคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในภาพรวมอยู่ในระดับต่ำที่สุดคือระดับน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.43 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจต่อคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในภาพรวมอยู่ในระดับสูงที่สุดคือระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.74 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจต่อคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.04

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.3 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านมารยาทไทย ดังตารางต่อไปนี้

รายการประเมิน (N=82)	$\bar{x}$	SD	ระดับความเข้าใจ
1. ในการสนทนากับพระสงฆ์จะต้องใช้สรรพนามแทนตัวเองใช้คำว่า ผม กระผม(สำหรับผู้ชาย) ดิฉัน(สำหรับผู้หญิง) และชาวไทยทั่วไปเรียกพระสงฆ์ว่า หลวงพี่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ พระคุณเจ้า เป็นต้น พระสงฆ์เรียกชาวไทยทั่วไปโดยใช้คำว่า โยม ส่วนคำใช้แทนตัวผู้พูดสำหรับพระสงฆ์คือ อาตมา	3.11	1.21	เข้าใจปานกลาง
2. หากมีเรื่องต้องไปเจออาจารย์ นักศึกษาควรนัดเวลากับอาจารย์ล่วงหน้า	3.99	1.28	เข้าใจมาก
3. เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง	2.37	1.23	เข้าใจน้อย
4. การร่วมโต๊ะรับประทานอาหารอย่าคายกระดูก หรือก้าง หรือเมล็ดพืชจากปากลงในจานอาหาร เวลาจะคายควรเอามือป้องปากแล้วคายลงในภาชนะที่จัดไว้	3.49	1.26	เข้าใจปานกลาง
5. ผู้ที่เป็นแขกไปร่วมงานมงคล การให้ของขวัญควรให้ในเวลาแรกพบเจ้าภาพหรือ โอกาสอันสมควรและกล่าวอวยพรให้เจ้าของงาน	3.66	1.25	เข้าใจมาก
รวม	3.32	0.78	เข้าใจปานกลาง

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.3 ผลการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านมารยาทไทย พบว่า

ข้อ 1 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.11

ข้อ 2 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.99

ข้อ 3 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.37

ข้อ 4 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.49

ข้อ 5 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.66

วัฒนธรรมไทยด้านมารยาทไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)

= 3.32

ตาราง 4.4 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านประเพณีไทย ดังตารางต่อไปนี้

รายการประเมิน (N=82)	$\bar{x}$	SD	ระดับความเข้าใจ
6. ประเพณีถือศีลกินเจเป็นประเพณีที่มีการผสมผสานของ ลัทธิความเชื่อต่างๆ หลายลัทธิได้แก่ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ ลัทธิ การนับถือเทวะ และพระพุทธศาสนานิกายมหายานเป็นต้น	2.66	1.36	เข้าใจปานกลาง
7. พิธีทอดกฐินทำให้พุทธศาสนิกชนเกิดความสมัครสมาน และสามัคคี เป็นการทำนุบำรุงศาสนาและจรรโลง พระพุทธศาสนา	2.44	1.19	เข้าใจน้อย
8. ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำหัวผู้ใหญ่มาจาก ประเพณีสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบถนอบต่อ ผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู	4.17	1.02	เข้าใจมาก
9. ประเพณีลอยกระทงมีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อเป็นการบูชา พระแม่คงคาและขอขมาพระแม่คงคา	4.07	1.05	เข้าใจมาก
10. เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็น การแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา	3.44	1.34	เข้าใจปานกลาง
รวม	3.36	0.79	เข้าใจปานกลาง

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.4 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านประเพณีไทย พบว่า

ข้อ 6 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.66

ข้อ 7 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.44

ข้อ 8 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.17

ข้อ 9 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.07

ข้อ 10 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.44

วัฒนธรรมไทยด้านประเพณีไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)

= 3.36

ตาราง 4.5 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านการแต่งกายไทย ดังตารางต่อไปนี้

รายการประเมิน (N= 82)	$\bar{x}$	SD	ระดับความเข้าใจ
11. รัชกาลที่ 9 ออกแบบชุดไทยเรียกว่า“ชุดไทยพระราชนิยม” ซึ่งเป็นชุดประจำชาติของฝ่ายหญิง ถึงแม้ว่าคนไทยรับเอาแบบการแต่งกายต่างชาติมาเป็นแบบฉบับ แต่ต้องใช้ชุดพระราชนิยมแต่งในโอกาสสำคัญ หรืองานพระราชพิธี เพื่อความงดงามเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายไทย	3.06	1.36	เข้าใจปานกลาง
12. ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชนิยมสำหรับพระมหากษัตริย์ ผ้าที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม	2.76	1.38	เข้าใจปานกลาง
13. การแต่งกายของชาวชาติพันธุ์แสดงเอกลักษณ์ชนเผ่า เช่น เผ่าม้ง เผ่ากะเหรี่ยง เผ่าเย้า เผ่ามูเซอ เผ่าลีซอ เป็นต้น	2.98	1.28	เข้าใจปานกลาง
14. นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6	1.95	1.16	เข้าใจน้อย
15. การแต่งกายของหญิงสาวเหนือจะนุ่งผ้าซิ่น(ผ้าถุง)ยาวเกือบถึงตาตุ่ม นิยมนุ่งทั้งสาวและคนแก่ ผ้าถุงจะมีความประณีต งดงาม ดิ้นซิ่นจะมีลวดลายงดงาม ส่วนเสื้อจะเป็นเสื้อคอกลม มีสีล้วน ลวดลายสวยงามเช่นเดียวกันส่วนการแต่งกายของชายจะเหนือนุ่งกางเกงขาวลักษณะแบบกางเกงขาวแบบ 3 ส่วน เรียกติดปากว่า “เดี๋ยว” หรือ เดี๋ยวสะดอ ทำจากผ้าฝ้าย ย้อมสีน้ำเงินหรือสีดำ ส่วนเสื้อก็นิยมสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกลม แขนสั้น แบบผ่าอก กระดุม 5 เม็ด สีน้ำเงินหรือสีดำ เช่นเดียวกัน เรียกว่า เสื้อม่อฮ่อม ชุดนี้ใส่เวลาทำงาน	2.33	1.26	เข้าใจน้อย
รวม	2.61	0.99	เข้าใจปานกลาง

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.5 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านการแต่งกายไทย พบว่า

ข้อ 11 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.06

ข้อ 12 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.76

ข้อ 13 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.98

ข้อ 14 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 1.95

ข้อ 15 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.33

วัฒนธรรมไทยด้านการแต่งกายไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.61

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.6 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านอาหารไทย ดังตารางต่อไปนี้

รายการประเมิน (N= 82)	$\bar{x}$	SD	ระดับความเข้าใจ
16. กับข้าวไทยมักจะหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ พอกำทั้งผักและเนื้อสัตว์ ทำให้รับประทานสะดวกด้วยการใช้มือ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย มักใช้นิ้วมือเพียง 3 นิ้วคือ นิ้วชี้ นิ้วกลาง และนิ้วหัวแม่มือในการรับประทาน ปัจจุบันนี้ช้อนและส้อมกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการรับประทานอาหารที่ขาดไม่ได้ของคนไทย	3.07	1.19	เข้าใจปานกลาง
17. ผัดไทยเป็นอาหารไทยที่สามารถหารับประทานได้ทั่วประเทศไทย โดยเฉพาะในภาคกลาง ผัดไทยโดยทั่วไปจะนำเส้นเล็กมาผัดด้วยไฟแรงกับไข่ ใบกุยช่ายสับ ถั่วงอก หัวไชโป๊สับ เต้าหู้เหลือง ถั่วลิสงคั่ว และกุ้งแห้ง ประรสด้วยพริกน้ำปลา และน้ำตาล เสิร์ฟพร้อมกับมะนาว ใบกุยช่าย ถั่วงอกสด และหัวปลีเป็นเครื่องเคียง	3.63	1.25	เข้าใจมาก
18. คนไทยภาคอีสานและคนไทยล้านนาส่วนใหญ่รับประทานข้าวเหนียว ขณะที่คนไทยภาคกลางบริโภคข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักเหมือนคนภาคใต้	4.02	1.09	เข้าใจมาก
19. คนไทยนิยมรับประทานดอกของพืชเป็นอาหารมาช้านานแล้ว เช่น แงงส้มดอกแค น้ำปลาทูหวานสะเดา ยำหัวปลี ดอกโสนต้มจิ้มน้ำพริก และขนมดอกโสน เป็นต้น	3.22	1.21	เข้าใจปานกลาง
20. อาหารไทยโดยทั่วไปจะมีรสจัดจากเครื่องเทศ เนื่องจากเครื่องเทศในอาหารส่วนใหญ่มีคุณสมบัติช่วยย่อย แก้ท้องอืด เพื่อ อาหารไทยเมื่อกินแล้วจึงสบายท้อง	3.17	1.27	เข้าใจปานกลาง
รวม	3.42	0.92	เข้าใจปานกลาง

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.6 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านอาหารไทย พบว่า

ข้อ 16 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.07

ข้อ 17 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.63

ข้อ 18 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 4.02

ข้อ 19 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.22

ข้อ 20 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.17

วัฒนธรรมไทยด้านอาหารไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.42

ตาราง 4.7 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านศาสนาและความเชื่อ ดังตารางต่อไปนี้

รายการประเมิน(N=82)	$\bar{X}$	SD	ระดับความเข้าใจ
21. ศิล 5 เป็นศิลปหรือข้อห้ามในลำดับเบื้องต้นตามพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนสำคัญของพุทธศาสนิกชน ซึ่งคือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤตินอกใจ เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการดื่มสุราเมรัย	3.95	1.20	เข้าใจมาก
22. ธงชาติไทย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ธงไตรรงค์ ความหมายสำคัญของธงไตรรงค์นั้นหมายถึงสถาบันหลักทั้งสามของประเทศไทย คือ ชาติ (สีแดง) ศาสนา (สีขาว) และพระมหากษัตริย์ (สีน้ำเงิน) และสีขาว คือ ศาสนาที่หมายถึงทุกศาสนาในประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีเสรีทางความเชื่อ	4.33	0.98	เข้าใจมาก
23. กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์	2.57	1.19	เข้าใจปานกลาง
24. หลักสำคัญของพระพุทธศาสนามี 3 ประการ คือ พระพุทธ พระธรรมและพระสงฆ์รวมเรียกว่า พระรัตนตรัย	2.29	1.34	เข้าใจน้อย
25. พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสบกับความสุขความเจริญในชีวิต	3.24	1.37	เข้าใจปานกลาง
รวม	3.28	0.88	เข้าใจปานกลาง

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.7 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านศาสนาและความเชื่อ พบว่า

ข้อ 21 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.95

ข้อ 22 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.33

ข้อ 23 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.57

ข้อ 24 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.29

ข้อ 25 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.24

วัฒนธรรมไทยด้านศาสนาและความเชื่อ นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.28

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.8 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านศิลปะและดนตรี ดังตารางต่อไปนี้

รายการประเมิน(N=82)	$\bar{x}$	SD	ระดับความเข้าใจ
26. เรือนไทยภาคเหนือนิยมตกแต่งหลังคาบ้านด้วยตัวกาแล ส่วนเรือนไทยภาคใต้ในหลายพื้นที่ นิยมตกแต่งด้วยลายลูกไม้ฉลุตามชายคา และราวระเบียง	2.65	1.27	เข้าใจปานกลาง
27. งานประติมากรรมไทยเป็นงานประติมากรรมอันเนื่องมาจากพระพุทธศาสนา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลางจึงเริ่มสร้างงานประติมากรรมที่เป็นรูปบุคคลตามแบบตะวันตก ดังนั้น ประติมากรรมมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย	2.51	1.33	เข้าใจปานกลาง
28. งานจิตรกรรมไทยมีความโดดเด่นด้านลวดลายที่เลียนแบบธรรมชาติ เช่น ลายกันหอย และการใช้แม่สี ซึ่งได้มาจากวัสดุธรรมชาติ ในการสร้างสรรค์ผลงาน	2.52	1.21	เข้าใจปานกลาง
29. ผ้าไทยมีลวดลายแตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น ผ้าลายน้ำไหลเป็นผ้าที่มีชื่อเสียงและถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดน่าน	2.29	1.20	เข้าใจน้อย
30. การพูดของตัวโจนทุกตัวไม่ว่าจะเป็นทำนองพากย์หรือสนทนาจะมี “คนเจรจา” พูดแทนให้ทั้งสิ้น เนื่องจากโจนเป็นการแสดงที่ผู้แสดงจะสวมหัวโจนต่างๆ	2.18	1.28	เข้าใจน้อย
31. วงมโหรีมีเครื่องดนตรีหลักๆที่ใช้ในการบรรเลง ยังมีเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในวงดนตรีพื้นบ้านอีกหลายชนิด ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่นำมาใช้ในการจัดทำซึ่งพบในแต่ละท้องถิ่น	2.18	1.26	เข้าใจน้อย
32. การละเล่นพื้นบ้านสำหรับผู้ใหญ่จะเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน การกีฬาพักผ่อนหย่อนใจ รวมไปถึงจนถึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้เกี่ยวพาราสีกัน เช่น การแข่งเรือ	2.72	1.29	เข้าใจปานกลาง
รวม	2.44	1.00	เข้าใจน้อย

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.8 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านศิลปะและดนตรี พบว่า

ข้อ 26 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.65

ข้อ 27 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.51

ข้อ 28 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.52

ข้อ 29 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.29

ข้อ 30 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.18

ข้อ 31 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.18

ข้อ 32 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.72

วัฒนธรรมไทยด้านศิลปะและดนตรี นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

= 2.44

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.9 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย
ดังตารางต่อไปนี้

รายการประเมิน(N=82)	$\bar{x}$	SD	ระดับความเข้าใจ
33. ศิลาจารึกกรุงสุโขทัยปรากฏราวพุทธศักราช 1830-2050 ใช้ภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาไทย ซึ่งแสดงว่าอักษรไทยเริ่มใช้ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา	2.43	1.32	เข้าใจน้อย
34. ตัวอักษรไทยมีวิวัฒนาการมาจากอักษรมอญและอักษรขอม ซึ่งรับมาจากอินเดียตอนใต้ ในศตวรรษที่ 19 ปีพุทธศักราช 1826 พ่อขุนรามคำแหงคิดประดิษฐ์อักษรไทยโดยประยุกต์พยัญชนะที่มีอยู่เดิมมาใช้	2.91	1.43	เข้าใจปานกลาง
35. ภาษาราชการของประเทศไทยคือภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงสำคัญ 3 ประเภท คือหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็น อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ เสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ สระเดี่ยว สระประสม และสระเกินเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทย จำแนกออกได้เป็น 5 เสียง	4.44	1.03	เข้าใจมาก
36. สมัยรัตนโกสินทร์ ภาษาไทยจึงมีหนังสือสอนไวยากรณ์ภาษาไทยเข้าหลักเข้าเกณฑ์	2.56	1.18	เข้าใจปานกลาง
37. คำที่มาจากภาษาบาลี มักมีตัวสะกดและตัวตามที่เป็นอักษรซ้ำกันหรือมีตัวสะกดและตัวตาม เช่น ปัญญา อักขี ทุกข์ สัจจกร ไม่ต้องตัดตัวสะกด	3.65	1.28	เข้าใจมาก
รวม	3.20	0.89	เข้าใจปานกลาง

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.9 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย พบว่า

ข้อ 33 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.43

ข้อ 34 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.91

ข้อ 35 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 4.44

ข้อ 36 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 2.56

ข้อ 37 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.65

วัฒนธรรมไทยด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.20

ตาราง 4.10 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ดังตารางต่อไปนี้

รายการประเมิน(N=82)	$\bar{X}$	SD	ระดับความเข้าใจ
38. วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสารมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเรื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย	3.29	1.21	เข้าใจปานกลาง
39. วรรณคดีไทยสามารถจำแนกตามรูปแบบคำประพันธ์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วรรณคดีร้อยกรองและวรรณคดีร้อยแก้ว ในบรรดาคำประพันธ์ไทยที่ใช้แต่งบทร้อยกรองเป็นคำประพันธ์ที่ไทยรับแบบอย่างมาจากอินเดีย ซึ่งมีลักษณะบังคับไว้ตายตัว ทั้งคำก็ต้องใช้คำบาลีและสันสกฤตเป็นหลัก	2.83	1.30	เข้าใจปานกลาง
40. การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2475 เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลต่อสังคมไทยด้านต่างๆ และเป็นภูมิหลังการพัฒนาวรรณคดีไทยปัจจุบัน	2.67	1.34	เข้าใจปานกลาง
41. วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ	3.29	1.37	เข้าใจปานกลาง

ตาราง 4.10 (ต่อ)

รายการประเมิน(N=82)	$\bar{x}$	SD	ระดับความเข้าใจ
42. อิเหนาเป็นวรรณคดีเอกของไทยซึ่งได้เค้าโครงมาจากวรรณคดีอินโดนีเซีย มีคุณค่าด้านความรู้และความคิดหลายด้านและสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตชาวไทย เช่น แสดงให้เห็นถึงความเชื่อ ประเพณี และพิธีกรรม เช่น ความเชื่อเรื่องการทำนายโชคชะตาหรือโหราศาสตร์ดังตอนที่ท้าวกะหมังกุหนิงจะยกทัพไปตีเมืองดาหา ก็ให้โหรทำนายดวงชะตาของเขา	2.43	1.36	เข้าใจน้อย
รวม	2.90	1.01	เข้าใจปานกลาง

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.10 ผลการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย พบว่า

ข้อ 38 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)=3.29

ข้อ 39 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)=3.83

ข้อ 40 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)=2.67

ข้อ 41 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)=3.29

ข้อ 42 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)=2.43

วัฒนธรรมไทยด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)=2.90

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน โดยแสดงผลการแจกแจง
จำนวน คำร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ตาราง 4.11 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความเข้าใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ดังตารางต่อไปนี้

รายการ ประเมิน	ระดับความเข้าใจ									
	เข้าใจน้อยที่สุด		เข้าใจน้อย		เข้าใจปานกลาง		เข้าใจมาก		เข้าใจมากที่สุด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ข้อ 1	9	11.0	16	19.5	26	31.7	19	23.2	12	14.6
ข้อ 2	1	1.2	11	13.4	13	15.9	20	24.4	37	45.1
ข้อ 3	23	28.0	28	34.1	16	19.5	8	9.8	7	8.5
ข้อ 4	7	8.5	9	11.0	27	32.9	15	18.3	24	29.3
ข้อ 5	6	7.3	9	11.0	19	23.2	21	25.6	27	32.9
ข้อ 6	21	25.6	20	24.4	18	22.0	12	14.6	11	13.4
ข้อ 7	22	26.8	23	28.0	20	24.4	13	15.9	4	4.9
ข้อ 8	2	2.4	4	4.9	12	14.6	24	29.3	40	48.8
ข้อ 9	3	3.7	3	3.7	15	18.3	25	30.5	36	43.9
ข้อ 10	9	11.0	12	14.6	19	23.2	18	22.0	24	29.3
ข้อ 11	11	13.4	22	26.8	17	20.7	15	18.3	17	20.7
ข้อ 12	18	22.0	22	26.8	17	20.7	12	14.6	13	15.9
ข้อ 13	8	9.8	28	34.1	19	23.2	12	14.6	15	18.3
ข้อ 14	39	47.6	22	26.8	11	13.4	6	7.3	4	4.9
ข้อ 15	27	32.9	22	26.8	19	23.2	7	8.5	7	8.5
ข้อ 16	9	11.0	16	19.5	29	35.4	16	19.5	12	14.6
ข้อ 17	4	4.9	15	18.3	15	18.3	21	25.6	27	32.9
ข้อ 18	3	3.7	4	4.9	17	20.7	22	26.8	36	43.9
ข้อ 19	7	8.5	16	19.5	26	31.7	18	22.0	15	18.3
ข้อ 20	7	8.5	21	25.6	22	26.8	15	18.3	17	20.7
ข้อ 21	5	6.1	5	6.1	15	18.3	21	25.6	36	43.9
ข้อ 22	2	2.4	2	2.4	12	14.6	17	20.7	49	59.8
ข้อ 23	18	22.0	22	26.8	25	30.5	11	13.4	6	7.3

ตาราง 4.11 (ต่อ)

รายการ ประเมิน	ระดับความเข้าใจ									
	เข้าใจน้อยที่สุด		เข้าใจน้อย		เข้าใจปานกลาง		เข้าใจมาก		เข้าใจมากที่สุด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ข้อ 24	32	39.0	18	22.0	16	19.5	8	9.8	8	9.8
ข้อ 25	10	12.2	16	19.5	22	26.8	12	14.6	22	26.8
ข้อ 26	20	24.4	16	19.5	28	34.1	9	11.0	9	11.0
ข้อ 27	24	29.3	20	24.4	19	23.2	10	12.2	9	11.0
ข้อ 28	19	23.2	24	29.3	23	28.0	9	11.0	7	8.5
ข้อ 29	28	34.1	21	25.6	17	20.7	13	15.9	3	3.7
ข้อ 30	33	40.2	22	26.8	12	14.6	9	11.0	6	7.3
ข้อ 31	32	39.0	23	28.0	13	15.9	8	9.8	6	7.3
ข้อ 32	17	20.7	23	28.0	16	19.5	18	22.0	8	9.8
ข้อ 33	26	31.7	22	26.8	14	17.1	13	15.9	7	8.5
ข้อ 34	19	23.2	14	17.1	20	24.4	13	15.9	16	19.5
ข้อ 35	3	3.7	2	2.4	9	11.0	10	12.2	58	70.7
ข้อ 36	19	23.2	19	23.2	29	35.4	9	11.0	6	7.3
ข้อ 37	6	7.3	11	13.4	17	20.7	20	24.4	28	34.1
ข้อ 38	6	7.3	16	19.5	25	30.5	18	22.0	17	20.7
ข้อ 39	15	18.3	21	25.6	20	24.4	15	18.3	11	13.4
ข้อ 40	19	23.2	23	28.0	17	20.7	12	14.6	11	13.4
ข้อ 41	10	12.2	17	20.7	14	17.1	21	25.6	20	24.4
ข้อ 42	27	32.9	21	25.6	16	19.5	8	9.8	10	12.2

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.11 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความเข้าใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 นักศึกษาจีนที่มี

ข้อ 2 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความเข้าใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 45.1 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

ข้อ 4 นักศึกษาเงินส่วนใหญ่มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9 รองลงมาคือนักศึกษาเงินที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 นักศึกษาเงินที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 18.3 นักศึกษาเงินที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 นักศึกษาเงินที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.5 ตามลำดับ

ข้อ 6 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4 ตามลำดับ

75

ตาราง 4.12 จำนวนข้อคำถามในทุกระดับความเข้าใจ ดังตารางต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล	$\bar{x}$	ระดับความเข้าใจ
	4.51-5.00	เข้าใจมากที่สุด
ข้อ2 ข้อ5 ข้อ8 ข้อ9 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ21 ข้อ35 ข้อ37	3.51-4.50	เข้าใจมาก
ข้อ1 ข้อ4 ข้อ6 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ12 ข้อ13 ข้อ16 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ22 ข้อ23 ข้อ25 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ32 ข้อ34 ข้อ36 ข้อ38 ข้อ39 ข้อ40 ข้อ41	2.51-3.50	เข้าใจปานกลาง
ข้อ3 ข้อ7 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ24 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ33 ข้อ42	1.51-2.50	เข้าใจน้อย
	1.00-1.50	เข้าใจน้อยมาก

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.12 จำนวนข้อคำถามในทุกระดับความเข้าใจ พบว่า

1. นักศึกษาจีนมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ได้แก่ ข้อ2 ข้อ5 ข้อ8 ข้อ9 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ21 ข้อ35 ข้อ37 อยู่ระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.51-4.50
2. นักศึกษาจีนมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ได้แก่ ข้อ1 ข้อ4 ข้อ6 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ12 ข้อ13 ข้อ16 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ22 ข้อ23 ข้อ25 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ32 ข้อ34 ข้อ36 ข้อ38 ข้อ39 ข้อ40 ข้อ41 อยู่ระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.51-3.50
3. นักศึกษาจีนมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ได้แก่ ข้อ3 ข้อ7 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ24 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ33 ข้อ42 อยู่ระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.51-2.50

ตาราง 4.13 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความเข้าใจ เมื่อพิจารณาในภาพรวม ดังตารางต่อไปนี้

จำนวน	ร้อยละ	$\bar{x}$	ระดับความเข้าใจ
2	2.4	4.51-5.00	เข้าใจมากที่สุด
21	25.6	3.51-4.50	เข้าใจมาก
42	51.2	2.51-3.50	เข้าใจปานกลาง
16	19.5	1.51-2.50	เข้าใจน้อย
1	1.2	1.00-1.50	เข้าใจน้อยมาก

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.13 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความเข้าใจ เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า

1. นักศึกษาจีนมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยอยู่ระดับมากที่สุด จำนวน 2 คิดเป็นร้อยละ 2.4 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.51-5.00
2. นักศึกษาจีนมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยอยู่ระดับมาก จำนวน 21 คิดเป็นร้อยละ 25.6 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.51-4.50
3. นักศึกษาจีนมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยอยู่ระดับปานกลาง จำนวน 42 คิดเป็นร้อยละ 51.2 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.51-3.50
4. นักศึกษาจีนมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยอยู่ระดับน้อย จำนวน 16 คิดเป็นร้อยละ 19.5 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.51-2.50
5. นักศึกษาจีนมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยอยู่ระดับน้อยที่สุด จำนวน 1 คิดเป็นร้อยละ 1.2 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.00-1.50

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย โดยแสดงผลการแจกแจงมีค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตาราง 4.14 ผลการวัดความพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย ดังตารางต่อไปนี้

รายการประเมิน (N=82)	$\bar{x}$	SD	ระดับความพอใจ
1. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการแปลความหมายของคำสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยใช้ภาษาไทย	3.66	0.98	พอใจมาก
2. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการแปลสาระสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยใช้ภาษาไทย	3.74	1.02	พอใจมาก
3. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการแปลเนื้อหาทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยใช้ภาษาไทยเป็นคำพูดของตนเอง	3.62	1.01	พอใจมาก
4. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการยกตัวอย่างมาอธิบายการเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมที่ครูสอนกับประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวัน	3.82	0.90	พอใจมาก

ตาราง 4.14 (ต่อ)

รายการประเมิน (N=82)	$\bar{x}$	SD	ระดับความพอใจ
5. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการยกตัวอย่างมาอธิบายอิทธิพลจากวัฒนธรรมที่ครูสอนที่มีต่อสังคมไทยในปัจจุบัน	3.54	0.97	พอใจมาก
6. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการคาดคะเนอิทธิพลจากวัฒนธรรมที่ครูสอนที่มีต่อสังคมไทยในอนาคต	3.54	0.96	พอใจมาก
7. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการยกตัวอย่างมาเปรียบเทียบความแตกต่างวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีน	3.67	1.04	พอใจมาก
8. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการแบ่งประเภทของพฤติกรรมที่เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมไทยของคนไทย	3.95	0.99	พอใจมาก
9. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการสรุปโครงสร้างวัฒนธรรมไทย	3.65	0.85	พอใจมาก
10. การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการอธิบายการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมไทยตามลำดับ	3.52	0.95	พอใจมาก
รวม	3.67	0.75	พอใจมาก

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.14 ผลการวัดความพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย พบว่า

ข้อ 1 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.66

ข้อ 2 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.74

ข้อ 3 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.62

ข้อ 4 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.82

ข้อ 5 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.54

ข้อ 6 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.54

ข้อ 7 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.67

ข้อ 8 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.95

ข้อ 9 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.65

ข้อ 10 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.52

ความพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.67

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย โดยแสดงผลการแจกแจง จำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย

ตาราง 4.15 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความพอใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ดังตารางต่อไปนี้

รายการ ประเมิน	ระดับความพอใจ									
	พอใจน้อยที่สุด		พอใจน้อย		พอใจปานกลาง		พอใจมาก		พอใจมากที่สุด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	3	3.7	3	3.7	31	37.8	27	32.9	18	22.0
2	4	4.9	3	3.7	22	26.8	34	41.5	19	23.2
3	3	3.7	6	7.3	27	32.9	29	35.4	17	20.7
4	2	2.4	3	3.7	21	25.6	38	46.3	18	22.0
5	2	2.4	8	9.8	30	36.6	28	34.1	14	17.1
6	2	2.4	9	11.0	26	31.7	33	40.2	12	14.6
7	4	4.9	3	3.7	29	35.4	26	31.7	20	24.4
8	2	2.4	4	4.9	18	22.0	30	36.6	28	34.1
9	1	1.2	4	4.9	31	37.8	33	40.2	13	15.9
10	3	3.7	4	4.9	35	42.7	27	32.9	13	15.9

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.15 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความพอใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อ 1 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในปานกลาง มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 ตามลำดับ

ข้อ 8 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 36.6 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 34.1 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.9 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 ตามลำดับ

ข้อ 9 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.9 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

ข้อ 10 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 42.7 รองลงมาคือนักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.9 นักศึกษาจีนที่มีความพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 ตามลำดับ

ตาราง 4.16 จำนวนข้อคำถามในทุกระดับความพอใจ ดังตารางต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล	$\bar{x}$	ระดับความพอใจ
	4.51-5.00	ความพอใจมากที่สุด
ข้อ1 ข้อ2 ข้อ3 ข้อ4 ข้อ5 ข้อ6 ข้อ7 ข้อ8 ข้อ9 ข้อ10	3.51-4.50	ความพอใจมาก
	2.51-3.50	ความพอใจปานกลาง
	1.51-2.50	ความพอใจน้อย
	1.00-1.50	ความพอใจน้อยที่สุด

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.16 จำนวนข้อคำถามในทุกระดับความพอใจ พบว่า

1. นักศึกษาจีนมีความพอใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย ได้แก่ ข้อ1 ข้อ2 ข้อ3 ข้อ4 ข้อ5 ข้อ6 ข้อ7 ข้อ8 ข้อ9 ข้อ10 อยู่ระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.51-4.50

ตาราง 4.17 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความพอใจ เมื่อพิจารณาในภาพรวม ดังตารางต่อไปนี้

จำนวน	ร้อยละ	$\bar{x}$	ระดับความเข้าใจ
13	15.9	4.51-5.00	เข้าใจมากที่สุด
35	42.7	3.51-4.50	เข้าใจมาก
31	37.8	2.51-3.50	เข้าใจปานกลาง
1	1.2	1.51-2.50	เข้าใจน้อย
2	2.4	1.00-1.50	เข้าใจน้อยมาก

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.17 จำนวนนักศึกษาจีนในทุกระดับความพอใจ เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า

1. นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 13 คิดเป็นร้อยละ 15.9 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.51-5.00
2. นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก จำนวน 35 คิดเป็นร้อยละ 42.7 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.51-4.50
3. นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 31 คิดเป็นร้อยละ 37.8 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.51-3.50
4. นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับน้อย จำนวน 1 คิดเป็นร้อยละ 1.2 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.51-2.50
5. นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด จำนวน 2 คิดเป็นร้อยละ 2.4 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.00-1.50

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทย ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์ในประเทศไทย ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน ได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

H_0 : ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบสมมุติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% เมื่อ Sig มีค่าน้อยกว่า 0.05 จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมุติฐานรอง (H_1) และเมื่อ Sig มีค่ามากกว่า 0.05 จะยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมุติฐานรอง (H_1) และเพื่อทราบว่าคุณใดแตกต่างเชิงลึกจึงทำเปรียบเทียบเชิงซ้อน โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4.18 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามชั้นปีที่กำลังศึกษา ดังตารางต่อไปนี้

รายด้าน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
มารยาทไทย	ระหว่างกลุ่ม	0.766	2	0.383	0.620	0.540
	ภายในกลุ่ม	48.735	79	0.617		
ประเพณีไทย	ระหว่างกลุ่ม	0.786	2	0.393	0.628	0.537
	ภายในกลุ่ม	49.456	79	0.626		
การแต่งกาย	ระหว่างกลุ่ม	2.896	2	1.448	1.485	0.233
	ภายในกลุ่ม	77.007	79	0.975		
อาหารไทย	ระหว่างกลุ่ม	1.211	2	0.605	0.716	0.492
	ภายในกลุ่ม	66.741	79	0.845		
ศาสนาและความเชื่อ	ระหว่างกลุ่ม	3.715	2	1.857	2.478	0.090
	ภายในกลุ่ม	59.225	79	0.750		
ศิลปะและดนตรี	ระหว่างกลุ่ม	0.603	2	0.302	0.298	0.743
	ภายในกลุ่ม	79.860	79	1.011		
ประวัติศาสตร์ภาษา ประจำชาติไทย	ระหว่างกลุ่ม	2.626	2	1.313	1.671	0.195
	ภายในกลุ่ม	62.054	79	0.785		
เครื่องมือถ่ายทอด วัฒนธรรมไทย	ระหว่างกลุ่ม	5.111	2	2.556	2.601	0.081
	ภายในกลุ่ม	77.628	79	0.983		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.18 พบว่า

ด้านมารยาทไทย ประเพณีไทย การแต่งกาย อาหารไทย ศาสนาและความเชื่อ ศิลปะและดนตรี ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 4.19 ผลการเปรียบเทียบรายคูนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างด้านชั้นปีกำลังศึกษากับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู ดังตารางต่อไปนี้

รายชั้นปี	ปี 1	ปี 2	ปี 3
ปี 1	-0.747* (0.158)	-0.391	(0.005)
ปี 2	0.747* (0.180)	0.356	(0.005)
ปี 3	0.391 (0.180)	-0.356	(0.158)

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.19 พบว่า

นักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 กับชั้นปีที่ 2 จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.005 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคูนักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 2 มีระดับความเข้าใจ เรื่อง ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู ที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 0.747

ตาราง 4.20 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ นักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างด้านชั้นปีกำลังศึกษากับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสบกับความสุขความเจริญในชีวิต ดังตารางต่อไปนี้

รายชั้นปี	ปี 1	ปี 2	ปี 3
ปี 1	0.000 (1.000)	-0.800* (0.035)	
ปี 2	0.000 (1.000)		-0.800* (0.028)
ปี 3	0.800* (0.035)	0.800* (0.028)	

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.20 พบว่า

1. นักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 3 กับ ชั้นปีที่ 1 จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.035 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 3 มีระดับความเข้าใจ เรื่อง พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสบกับความสุขความเจริญในชีวิต ที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 0.800

2. นักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 3 กับชั้นปีที่ 2 จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.028 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 3 มีระดับความเข้าใจ เรื่อง พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสบกับความสุขความเจริญในชีวิต ที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 2 ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 0.800

ตาราง 4.21 ผลการเปรียบเทียบรายค่อนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างด้านชั้นปีกำลังศึกษากับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และคดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ ดังตารางต่อไปนี้

รายชั้นปี	ปี 1	ปี 2	ปี 3
ปี 1		-1.222* (0.000)	-1.337* (0.000)
ปี 2	1.227* (0.000)		-0.115 (0.732)
ปี 3		1.337* (0.000)	0.115 (0.732)

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.21 พบว่า

1. นักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 3 กับชั้นปีที่ 1 จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 3 มีระดับความเข้าใจ เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และคดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ ที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.337

2. นักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 กับ ชั้นปีที่ 2 จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 2 มีระดับความเข้าใจ เรื่อง พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสบกับความสุขความเจริญในชีวิต ที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.227

สมมุติฐานที่ 2 ประสพการณ์ในประเทศไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

H_0 : ประสพการณ์ในประเทศไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

H_1 : ประสพการณ์ในประเทศไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบสมมุติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% เมื่อ Sig มีค่าน้อยกว่า 0.05 จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมุติฐานรอง (H_1) และเมื่อ Sig มีค่ามากกว่า 0.05 จะยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมุติฐานรอง (H_1) และเพื่อทราบว่าคู่ใดแตกต่างกันจึงทำเปรียบเทียบเชิงซ้อน โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.22 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามประสบการณ์ในประเทศไทย
ดังตารางต่อไปนี้

รายด้าน	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
มารยาทไทย	ระหว่างกลุ่ม	5.134	4	1.283	2.227	0.074
	ภายในกลุ่ม	44.367	77	0.576		
ประเพณีไทย	ระหว่างกลุ่ม	2.473	4	0.618	0.997	0.415
	ภายในกลุ่ม	47.769	77	0.620		
การแต่งกาย	ระหว่างกลุ่ม	10.255	4	2.564	2.835	0.030
	ภายในกลุ่ม	69.647	77	0.905		
อาหารไทย	ระหว่างกลุ่ม	2.840	4	0.710	0.840	0.504
	ภายในกลุ่ม	65.111	77	0.846		
ศาสนาและความเชื่อ	ระหว่างกลุ่ม	5.124	4	1.281	1.706	0.157
	ภายในกลุ่ม	57.817	77	0.751		
ศิลปะและดนตรี	ระหว่างกลุ่ม	6.110	4	1.527	1.582	0.188
	ภายในกลุ่ม	74.353	77	0.966		
ประวัติศาสตร์ภาษา ประจำชาติไทย	ระหว่างกลุ่ม	1.627	4	0.407	0.497	0.738
	ภายในกลุ่ม	63.052	77	0.819		
เครื่องมือถ่ายทอด วัฒนธรรมไทย	ระหว่างกลุ่ม	7.609	4	1.902	1.950	0.111
	ภายในกลุ่ม	75.130	77	0.976		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.22 พบว่า

1. ด้านมารยาทไทย ประเพณีไทย อาหารไทย ศาสนาและความเชื่อ ศิลปะและดนตรี
ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ประสบการณ์ในประเทศไทย
ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการแต่งกาย ประสบการณ์ในประเทศไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจ
วัฒนธรรมแตกต่างกัน

ตาราง 4.23 ผลการเปรียบเทียบรายคูนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทยกับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง ดังตารางต่อไปนี้

ประสบการณ์ในประเทศไทย	น้อยกว่า 1 ปี	2 ปี	3 ปี	4 ปี	มากกว่า 4 ปี
น้อยกว่า 1 ปี					-2.842* (0.002)
2 ปี					-2.923* (0.001)
3 ปี					-2.423* (0.006)
4 ปี					-2.556* (0.006)
มากกว่า 4 ปี	*	2.842 (0.002)	2.923* (0.001)	2.423* (0.006)	2.556* (0.006)

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.23 พบว่า

นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี กับ น้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี 4 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.002, 0.001, 0.006, 0.006 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนมีความแตกต่างเป็นรายคูนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี 4 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่งที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี 4 ปี ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 2.842, 2.923, 2.423, 2.556

ตาราง 4.24 ผลการเปรียบเทียบรายกลุ่มนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทย กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง ชุณฺดลองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฟ้าที่นิยมใช้ในการทำชุณฺดลองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุณฺดลองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม ดังตารางต่อไป

ประสบการณ์ในประเทศไทย	น้อยกว่า 1 ปี	2 ปี	3 ปี	4 ปี	มากกว่า 4 ปี
น้อยกว่า 1 ปี	-1.135 (0.037)	2.579 (0.001)			
2 ปี					-2.423 (0.015)
3 ปี					-2.269 (0.022)
4 ปี	1.135* (0.037)				
มากกว่า 4 ปี	2.579** (0.001)	2.423* (0.015)	2.269* (0.022)		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.24 พบว่า

1. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 4 ปี กับ น้อยกว่า 1 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.037 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง ชุณฺดลองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฟ้าที่นิยมใช้ในการทำชุณฺดลองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุณฺดลองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัมที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.135

2. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี กับ น้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001, 0.015, 0.022 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจ

เรื่อง ชุณฺดลองค์สี่ทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฟ้าที่นิยมใช้ในการทำชุณฺดลองค์สี่ทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุณฺดลองค์สี่ทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัมที่แตกต่างจากนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 2.597, 2.423, 2.269

ตาราง 4.25 ผลการเปรียบเทียบรายค่อนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทยกับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 ดังตารางต่อไปนี้

ประสบการณ์ในประเทศไทย	น้อยกว่า 1 ปี	2 ปี	3 ปี	4 ปี	มากกว่า 4 ปี
น้อยกว่า 1 ปี					-2.921* (0.001)
2 ปี					-2.577* (0.002)
3 ปี					-2.538* (0.002)
4 ปี					-2.278* (0.010)
มากกว่า 4 ปี	2.921* (0.001)	2.577* (0.002)	2.538* (0.002)	2.278* (0.010)	

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.25 พบว่า

นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย มากกว่า 4 ปี กับ น้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี 4 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001, 0.002, 0.002, 0.010 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนมีความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 ที่แตกต่างจากนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี 4 ปี ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 2.921, 2.577, 2.538, 2.278

ตาราง 4.26 ผลการเปรียบเทียบรายคูนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทย กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรอง ศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์ ดังตารางต่อไปนี้

ประสบการณ์ในประเทศไทย	น้อยกว่า 1 ปี	2 ปี	3 ปี	4 ปี	มากกว่า 4 ปี
น้อยกว่า 1 ปี				-1.029* (0.028)	
2 ปี				-1.132* (0.012)	
3 ปี				-1.248* (0.006)	-1.692* (0.045)
4 ปี	1.029* (0.028)	1.132* (0.012)	1.248 (0.006)		
มากกว่า 4 ปี			1.692* (0.045)		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.26 พบว่า

1. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 4 ปี กับ น้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.028, 0.012, 0.006 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 4 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์ที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.029, 1.132, 1.248

2. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี กับ 3 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.045 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม

ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์ที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.692

ตาราง 4.27 ผลการเปรียบเทียบรายค่อนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทย กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสารมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเรื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย ดังตารางต่อไปนี้

ประสบการณ์ในประเทศไทย	น้อยกว่า 1 ปี	2 ปี	3 ปี	4 ปี	มากกว่า 4 ปี
น้อยกว่า 1 ปี			-0.832* (0.021)		
2 ปี			-0.923* (0.006)		
3 ปี	0.832* (0.021)	0.923 (0.006)			
4 ปี					
มากกว่า 4 ปี					

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.27 พบว่า

นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปี กับน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.021, 0.006 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสารมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเรื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทยที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 0.832, 0.923

ตาราง 4.28 ผลการเปรียบเทียบรายคูนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทย กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทาง ช่วยสร้างปัญญา ขกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมของชาติ ดังตารางต่อไปนี้

ประสบการณ์ในประเทศไทย	น้อยกว่า 1 ปี	2 ปี	3 ปี	4 ปี	มากกว่า 4 ปี
น้อยกว่า 1 ปี		-1.016* (0.011)	-1.285* (0.001)	-1.298* (0.015)	-2.132* (0.028)
2 ปี	1.016* (0.011)				
3 ปี	1.285* (0.001)				
4 ปี	1.298* (0.015)				
มากกว่า 4 ปี	2.132* (0.028)				

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.28 พบว่า

1. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 2 ปี กับน้อยกว่า 1 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.011 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 2 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ขกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมของชาติที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.016

2. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปี กับน้อยกว่า 1 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่ง

หนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมของชาติที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.285

3. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 4 ปี กับน้อยกว่า 1 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.015 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 4 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมของชาติที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.298

4. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย มากกว่า 4 ปี กับน้อยกว่า 1 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.028 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมของชาติที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 2.132

สมมุติฐานที่ 3 ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

H_0 : ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

H_1 ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบสมมุติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% เมื่อ Sig มีค่าน้อยกว่า 0.05 จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมุติฐานรอง (H_1) และเมื่อ Sig มีค่ามากกว่า 0.05 จะยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมุติฐานรอง(H_1) และเพื่อทราบว่าคู่ใดแตกต่างเชิงลึกจึงทำเปรียบเทียบเชิงซ้อน โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 4.29 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย ดังตารางต่อไปนี้

รายด้าน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
มารยาทไทย	ระหว่างกลุ่ม	2.709	4	0.677	1.115	0.356
	ภายในกลุ่ม	46.791	77	0.608		
ประเพณีไทย	ระหว่างกลุ่ม	1.932	4	0.483	0.770	0.548
	ภายในกลุ่ม	48.310	77	0.627		
การแต่งกาย	ระหว่างกลุ่ม	2.705	4	0.676	0.675	0.612
	ภายในกลุ่ม	77.197	77	1.003		
อาหารไทย	ระหว่างกลุ่ม	2.219	4	0.555	0.650	0.629
	ภายในกลุ่ม	65.732	77	0.854		
ศาสนาและความเชื่อ	ระหว่างกลุ่ม	3.992	4	0.998	1.304	0.276
	ภายในกลุ่ม	58.948	77	0.766		
ศิลปะและดนตรี	ระหว่างกลุ่ม	3.752	4	0.938	0.941	0.445
	ภายในกลุ่ม	76.712	77	0.996		
ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย	ระหว่างกลุ่ม	4.156	4	1.039	1.322	0.269
	ภายในกลุ่ม	60.523	77	0.786		
เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย	ระหว่างกลุ่ม	6.801	4	1.700	1.724	0.153
	ภายในกลุ่ม	75.938	77	0.986		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.29 พบว่า

ด้านมารยาทไทย ประเพณีไทย การแต่งกาย อาหารไทย ศาสนาและความเชื่อ ศิลปะและดนตรี ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 4.30 ผลการเปรียบเทียบรายคํานักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทยกับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูทวดที่ต่อบิดามารดา ดังตารางต่อไปนี้

ประสบการณ์ในประเทศไทย	1 ปี	2 ปี	3 ปี	4 ปี	มากกว่า 4 ปี
น้อยกว่า 1 ปี		1.273* (0.001)			
2 ปี	-1.273* (0.001)		-1.030* (0.005)	-1.266* (0.024)	
3 ปี		1.030* (0.005)			
4 ปี		1.266* (0.024)			
มากกว่า 4 ปี					

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.30 พบว่า

1. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปี กับ 2 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูทวดที่ต่อบิดามารดาที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 2 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.273

2. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี กับ 2 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.005 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูทวดที่ต่อบิดามารดาที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 2 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.030

3. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 4 ปี กับ 2 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.024 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 4 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูต่อเวทที่ต่อบิดามารดาที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 2 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.266

ตาราง 4.31 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ของนักศึกษาจีน ที่มีความแตกต่างประสบการณ์ในประเทศไทย กับระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทย เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ ดังตารางต่อไปนี้

ประสบการณ์ในประเทศไทย	1 ปี	2 ปี	3 ปี	4 ปี	มากกว่า 4 ปี
น้อยกว่า 1 ปี			-1.270* (0.001)	-1.831* (0.001)	-2.045* (0.029)
2 ปี				-1.149* (0.037)	
3 ปี	1.270* (0.001)				
4 ปี	1.831* (0.001)	1.149* (0.037)			
มากกว่า 4 ปี	2.045* (0.029)				

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.31 พบว่า

1. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี กับ 1 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่ง

หนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.270

2. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 4 ปี กับ 1 ปี 2 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001 , 0.037 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำ คือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปี 2 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 1.831, 1.149

3. นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยมากกว่า 4 ปี กับ 1 ปี จากวิเคราะห์ มีค่า Sig. เท่ากับ 0.029 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักศึกษาจีนความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจ เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำ คือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปีที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยมีความต่างเท่ากับ 2.045

สมมุติฐานที่ 4 วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

H_0 : วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

H_1 : วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน เมื่อ S^2 มีค่าน้อยกว่า 0.05 จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมุติฐานรอง (H_1) และเมื่อ S^2 มีค่ามากกว่า 0.05 จะยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมุติฐานรอง(H_1)

ตาราง 4.32 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามวัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ
ดังตารางต่อไปนี้

รายด้าน	แหล่งความแปรปรวน	F	Sig	S ²	t
มารยาทไทย	ความแปรปรวนเท่ากัน	0.499	0.482	0.231	1.206
	ความแปรปรวนไม่เท่ากัน			0.224	1.226
ประเพณีไทย	ความแปรปรวนเท่ากัน	4.853	0.030	0.794	-0.262
	ความแปรปรวนไม่เท่ากัน			0.760	-0.306
การแต่งกาย	ความแปรปรวนเท่ากัน	1.857	0.177	0.682	0.411
	ความแปรปรวนไม่เท่ากัน			0.727	0.354
อาหารไทย	ความแปรปรวนเท่ากัน	0.007	0.932	0.380	-0.883
	ความแปรปรวนไม่เท่ากัน			0.380	-0.883
ศาสนาและความเชื่อ	ความแปรปรวนเท่ากัน	0.312	0.578	0.853	0.185
	ความแปรปรวนไม่เท่ากัน			0.860	0.178
ศิลปะและดนตรี	ความแปรปรวนเท่ากัน	1.987	0.163	0.043	2.061
	ความแปรปรวนไม่เท่ากัน			0.070	1.877
ประวัติศาสตร์ภาษา ประจำชาติไทย	ความแปรปรวนเท่ากัน	0.002	0.969	0.538	0.618
	ความแปรปรวนไม่เท่ากัน			0.550	0.604
เครื่องมือถ่ายทอด วัฒนธรรมไทย	ความแปรปรวนเท่ากัน	1.329	0.252	0.565	0.577
	ความแปรปรวนไม่เท่ากัน			0.661	0.459

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.32 พบว่า

ด้านมารยาทไทย ประเพณีไทย การแต่งกาย อาหารไทย ศาสนาและความเชื่อ ศิลปะและดนตรี ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

สมมุติฐานที่ 5 ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

H_0 : ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

H_1 : ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบสมมุติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% เมื่อ Sig มีค่าน้อยกว่า 0.05 จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมุติฐานรอง (H_1) และเมื่อ Sig มีค่ามากกว่า 0.05 จะยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมุติฐานรอง (H_1) และเพื่อทราบว่าคู่ใดแตกต่างกันจึงทำเปรียบเทียบเชิงซ้อน โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.33 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ดังตารางต่อไปนี้

รายด้าน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
มารยาทไทย	ระหว่างกลุ่ม	0.298	2	0.149	0.239	0.788
	ภายในกลุ่ม	49.203	79	0.623		
ประเพณีไทย	ระหว่างกลุ่ม	0.295	2	0.148	0.234	0.792
	ภายในกลุ่ม	49.947	79	0.632		
การแต่งกาย	ระหว่างกลุ่ม	0.312	2	0.156	0.155	0.857
	ภายในกลุ่ม	79.590	79	1.007		
อาหารไทย	ระหว่างกลุ่ม	2.960	2	1.480	1.799	0.172
	ภายในกลุ่ม	64.991	79	0.823		
ศาสนาและความเชื่อ	ระหว่างกลุ่ม	0.471	2	0.235	0.298	0.743
	ภายในกลุ่ม	62.470	79	0.791		
ศิลปะและดนตรี	ระหว่างกลุ่ม	0.216	2	0.108	0.106	0.899
	ภายในกลุ่ม	80.247	79	1.016		
ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย	ระหว่างกลุ่ม	1.041	2	0.520	0.646	0.527
	ภายในกลุ่ม	63.639	79	0.806		
เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย	ระหว่างกลุ่ม	0.034	2	0.017	0.016	0.984
	ภายในกลุ่ม	82.706	79	1.047		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.33 พบว่า

ด้านมารยาทไทย ประเพณีไทย การแต่งกาย อาหารไทย ศาสนาและความเชื่อ ศิลปะและดนตรี ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

สมมุติฐานที่ 6 ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

H_0 : ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

H_1 : ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบสมมุติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% เมื่อ Sig มีค่าน้อยกว่า 0.05 จะปฏิเสธสมมุติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมุติฐานรอง (H_1) และเมื่อ Sig มีค่ามากกว่า 0.05 จะยอมรับสมมุติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมุติฐานรอง (H_1) และเพื่อทราบว่าคู่ใดแตกต่างกันจึงทำเปรียบเทียบเชิงซ้อน โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4.34 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ดังตารางต่อไปนี้

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
มารยาทไทย	ระหว่างกลุ่ม	0.471	2	0.236	0.379	0.685
	ภายในกลุ่ม	49.029	79	0.621		
ประเพณีไทย	ระหว่างกลุ่ม	0.647	2	0.324	0.515	0.599
	ภายในกลุ่ม	49.595	79	0.628		
การแต่งกาย	ระหว่างกลุ่ม	1.200	2	0.600	0.602	0.550
	ภายในกลุ่ม	78.702	79	0.996		
อาหารไทย	ระหว่างกลุ่ม	1.133	2	0.567	0.670	0.515
	ภายในกลุ่ม	66.818	79	0.846		
ศาสนาและความเชื่อ	ระหว่างกลุ่ม	2.226	2	1.113	1.448	0.241
	ภายในกลุ่ม	60.714	79	0.769		
ศิลปะและดนตรี	ระหว่างกลุ่ม	1.301	2	0.651	0.649	0.525
	ภายในกลุ่ม	79.162	79	1.002		
ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย	ระหว่างกลุ่ม	0.448	2	0.224	0.275	0.760
	ภายในกลุ่ม	64.232	79	0.813		
เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย	ระหว่างกลุ่ม	0.664	2	0.332	0.320	0.727
	ภายในกลุ่ม	82.075	79	1.039		

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

จากตาราง 4.34 พบว่า

ด้านมารยาทไทย ประเพณีไทย การแต่งกาย อาหารไทย ศาสนาและความเชื่อ ศิลปะและดนตรี ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ” โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2) เพื่อศึกษาระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 3) เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Approach) เลือกนักศึกษาจีนที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นประชากร และกลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาจีนที่ได้จากการเจาะจง ผู้ที่กำลังศึกษา อยู่ในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 82 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาที่ประกอบด้วย การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจีน จำแนกตาม เพศ อายุ มณฑล ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์ในประเทศไทย ประสบการณ์การเรียนภาษาไทย วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ ทักษะต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย โดยแจกแจงมีจำนวน และ ค่าร้อยละ กับ การวิเคราะห์ข้อมูลความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย โดยแสดงผลการแจกแจง ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ข้อมูลความพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย โดยแสดงผลการแจกแจงมีจำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐานปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความเข้าใจ ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์ในประเทศไทย ประสบการณ์การเรียนภาษาไทย วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ ทักษะต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่ไม่แตกต่างกัน โดยผู้วิจัยได้ใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกันและใช้การทดสอบค่าความแปรปรวนทางเดียว และวิเคราะห์ความแตกต่างกันและเปรียบเทียบเชิงซ้อนโดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่” สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลของนักศึกษาจีน พบว่า

นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 76.8 มีอายุ ระหว่าง 19 – 22 ปี จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 95.1 ส่วนใหญ่มาจากมณฑล Yun Nan จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 93.3 และนักศึกษาจีนกำลังเรียนชั้นปีที่ 2 จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 นักศึกษาจีนกำลังเรียนชั้นปีที่ 1 จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 นักศึกษาจีนกำลังเรียนชั้นปีที่ 3 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 2 ปี, 3 ปี, น้อยกว่า 1 ปี มีจำนวน 26, 26, 19 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7, 23.2 ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี 2 ปี 1 ปี มีจำนวน 29, 22, 22 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4, 26.8 ส่วนใหญ่มีความสนใจประเพณีไทย จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 70.7 และอาหารไทย จำนวน 49 คน มารยาทไทย จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 59.8 คิดเป็นร้อยละ 40.2 ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยว่าจำเป็นต้องเรียน มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 63.4 ส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยไม่ให้ความสำคัญ มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน พบว่า

ผลการวิเคราะห์ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยภาพรวม

นักศึกษาจีนมีระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 มีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับมาก จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 มีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 51.2 มีความเข้าใจวัฒนธรรมอยู่ในระดับน้อย จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 19.5 มีความเข้าใจวัฒนธรรมอยู่ในระดับน้อยที่สุด จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 และนักศึกษาจีนมีความเข้าใจต่อคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในภาพรวมอยู่ในระดับต่ำที่สุดคือระดับน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 1.43 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจต่อคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในภาพรวมอยู่ในระดับสูงที่สุดคือระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 4.74 นักศึกษาจีนมีความเข้าใจต่อคำถามเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.04

จากการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาจีนมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 42 คนคิดเป็นร้อยละ 51.2 ซึ่งเป็นจำนวนมากที่สุดจากจำนวนทั้งหมด 82 คนของนักศึกษา และนักศึกษาจีนมีระดับความเข้าใจต่อวัฒนธรรมไทยใน

ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง จึงสรุปได้ว่านักศึกษาจีนมีระดับความเข้าใจต่อวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับปานกลาง

นักศึกษาจีนมีระดับความเข้าใจเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ดังนี้

วัฒนธรรมไทยด้านมารยาทไทย นักศึกษาจีนมีระดับความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.32

วัฒนธรรมไทยด้านประเพณีไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.36

วัฒนธรรมไทยด้านการแต่งกายไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.61

วัฒนธรรมไทยด้านอาหารไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.42

วัฒนธรรมไทยด้านศาสนาและความเชื่อ นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.28

วัฒนธรรมไทยด้านศิลปะและดนตรี นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.44

วัฒนธรรมไทยด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.20

วัฒนธรรมไทยด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.90

จากการวัดระดับความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาจีนมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยด้านศิลปะและดนตรี คืออยู่ในระดับน้อย จำนวน 1 ด้าน และมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านมารยาทไทย ด้านประเพณีไทย ด้านการแต่งกายไทย ด้านอาหารไทย ด้านศาสนาและความเชื่อ ด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย ด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย คืออยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 7 ด้าน ซึ่งเป็นจำนวนมากที่สุด จากจำนวนทั้งหมด 8 ด้านของวัฒนธรรมไทยที่ให้สอบถาม

นักศึกษาจีนมีความเข้าใจเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ดังนี้

ข้อ 1 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลางเป็นมากที่สุด มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 และนักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.11

ข้อ 2 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจมากที่สุดเป็นมากที่สุด มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 45.1 และนักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 3.99

ข้อ 30 นักศึกษาจีนที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อยที่สุดเป็นมากที่สุด มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 และนักศึกษาจีนมีความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 2.18

เข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยข้อที่อยู่ในระดับปานกลางเป็นจำนวนมากที่สุด จากจำนวน 42 ข้อที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย

ผลการวิเคราะห์ระดับความพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยในภาพรวม

นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 มีความพอใจอยู่ในระดับมาก จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 42.7 มีความพอใจอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 มีความพอใจอยู่ในระดับน้อย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 มีความพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.4 ความพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนมีอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.67

สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ระดับมากและระดับปานกลาง มีจำนวนมากที่สุด และนักศึกษาจีนมีความพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ความพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ดังนี้

ข้อ 1 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.66

ข้อ 2 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 41.5 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.74

ข้อ 3 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.62

ข้อ 4 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 46.3 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.82

ข้อ 5 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 36.6 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.54

ข้อ 6 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.54

ข้อ 7 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.67

ข้อ 8 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 36.6 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.95

ข้อ 9 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.65

ข้อ 10 นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความพอใจอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 42.7 นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 3.52

สรุปได้ว่า นักศึกษาจีนมีความพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยในทุกข้อ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานที่ 1 พบว่า ระดับความเข้าใจของนักศึกษาจีนต่อวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04

การทดสอบสมมติฐานที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ได้แก่ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์ในประเทศไทย ประสบการณ์การเรียนภาษาไทย วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยที่ไม่แตกต่างกัน ได้ผลดังต่อไปนี้

การทดสอบสมมติฐานที่ 2.1 ชั้นปีที่กำลังศึกษา

ด้านมารยาทไทย ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประเพณีไทย เรื่องประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีงานสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบถนอมต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญูมารดา ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน คือนักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 2 มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างกันมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านการแต่งกาย ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านอาหารไทย ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศาสนาและความเชื่อ เรื่องพระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสบกับความสุขความเจริญในชีวิต ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน คือ ปี 3 มีระดับความ

เข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 2 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศิลปะและดนตรี ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย เรื่องวรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมของชาติ ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน คือ ปี 3 มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การทดสอบสมมุติฐานที่ 2.2 ประสบการณ์ในประเทศไทย

ด้านมารยาทไทย เรื่อง เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่ผู้นั้นอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง ประสบการณ์ในประเทศไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน คือ นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปีที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี, 2 ปี, 3 ปี, 4 ปี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประเพณีไทย ประสบการณ์ในประเทศไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านการแต่งกาย เรื่อง ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฟ้าที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม , นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 เวลาอยู่ที่ไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน คือ 4 ปีที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี และมากกว่า 4 ปีที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี, 2 ปี, 3 ปี, 4 ปี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านอาหารไทย ประสบการณ์ในประเทศไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศาสนาและความเชื่อ เรื่อง กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์ เวลาอยู่ที่ไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน คือ นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 4 ปีที่แตกต่างกันมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี, 2 ปี, 3 ปี และนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปีที่แตกต่างกันมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปีที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศิลปะและดนตรี ประสบการณ์ในประเทศไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย ประสบการณ์ในประเทศไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย เรื่อง วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสารมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเรื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ ประสบการณ์ในประเทศไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน คือ นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปีที่แตกต่างกันมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี, 2 ปี และนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปีที่แตกต่างกันมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 2 ปี, 3 ปี, 4 ปี มากกว่า 4 ปี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การทดสอบสมมุติฐานที่ 2.3 ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย

ด้านมารยาทไทย ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประเพณีไทย เรื่อง เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูทวดที่ต่อบิดามารดา ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อนพบว่า ค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน คือ นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปีที่แตกต่างกันมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 2 ปี และนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปีที่แตกต่างกันมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 2 ปี และนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้

เรียนภาษาไทย 4 ปีที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาไทย 2 ปี ที่ระดับ
นัยสำคัญ 0.05

ด้านการแต่งกาย ประสบการณ์การเรียนภาษาไทยที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจ
วัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านอาหารไทย ประสบการณ์การเรียนภาษาไทยที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจ
วัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศาสนาและความเชื่อ ประสบการณ์การเรียนภาษาไทยที่ต่างกันมีผลต่อระดับความ
เข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศิลปะและดนตรี ประสบการณ์การเรียนภาษาไทยที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจ
วัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย ประสบการณ์การเรียนภาษาไทยที่ต่างกันมีผล
ต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย เรื่อง วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ
แปลว่า หนังสือ และคดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ”
ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ
ประสบการณ์การเรียนภาษาไทยที่ต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมแตกต่างกันที่
ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเงื่อนไขพบว่า ค่าเฉลี่ยที่ต่างกัน คือ นักศึกษาจีนที่มี
ประสบการณ์การเรียนภาษาไทย 1 ปีที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียน
ภาษาไทย 3 ปี, 4 ปี, มากกว่า 4 ปี และนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาไทย 1 ปีที่แตกต่าง
มากกว่านักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาไทย 4 ปี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การทดสอบสมมุติฐานที่ 2.4 วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ

ด้านมารยาทไทย มีความสนใจมารยาทไทยหรือไม่นี้มีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรม
ด้านมารยาทไทยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประเพณีไทย มีความสนใจประเพณีไทยหรือไม่นี้มีผลต่อ เรื่อง ประเพณีลอยกระทงมี
จุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อเป็นการบูชาพระแม่คงคา แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านการแต่งกาย มีความสนใจการแต่งกายหรือไม่นี้มีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรม
ด้านการแต่งกายไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านอาหารไทย มีความสนใจอาหารไทยหรือไม่นี้มีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมด้าน
อาหารไทยไทยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศาสนาและความเชื่อ มีความสนใจศาสนาและความเชื่อหรือไม่นี้มีผลต่อระดับความ
เข้าใจวัฒนธรรมด้านศาสนาและความเชื่อไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศิลปะและดนตรี เรื่อง งานประติมากรรมไทยเป็นงานประติมากรรมอันเนื่องจาก พระพุทธศาสนา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลางจึงเริ่มสร้างงานประติมากรรมที่เป็นรูปบุคคลตาม แบบตะวันตก ดังนั้น ประติมากรรมมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย, การพูดของตัว โขนทุกตัวไม่ว่าจะเป็นทำนองพากย์หรือสนทนาจะมี “คนเจรจา” พูดแทนให้ทั้งสิ้น เนื่องจากโขน เป็นการแสดงที่ผู้แสดงจะสวมหัวโขนต่างๆมีความสนใจศิลปะและดนตรีหรือไม่นั้นมีผลต่อระดับ ความเข้าใจวัฒนธรรมด้านศิลปะและดนตรีแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย มีความสนใจภาษาและอักษรไทยหรือไม่นั้นมีผลต่อ ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย มีความสนใจวรรณคดีหรือไม่นั้นมีผลต่อระดับความ เข้าใจวัฒนธรรมด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การทดสอบสมมุติฐานที่ 2.5 ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ด้านมารยาทไทย ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อ ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประเพณีไทย ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อ ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านการแต่งกาย ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อ ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านอาหารไทย ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อ ระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศาสนาและความเชื่อ ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกัน มีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศิลปะและดนตรี ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผล ต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การทดสอบสมมุติฐานที่ 2.6 ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

ด้านมารยาทไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผล ต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประเพณีไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านการแต่งกาย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านอาหารไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศาสนาและความเชื่อ ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านศิลปะและดนตรี ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

การทดสอบสมมุติฐานที่ 3 พบว่า ความพอใจของนักศึกษาจีนต่อการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67

อภิปรายผล

จากวิจัย ปัญหาและความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมไทย มีประเด็นที่สำคัญสามารถนำมาอภิปรายผล โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของนักศึกษาจีนได้ดังนี้

เพศ นักศึกษาจีนที่เรียนวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 76.8 โดยเพศหญิงจะมีแนวโน้มเป็นผู้เรียนภาษามากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา (Terman and Tyler 1954) ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าหญิงมีความสามารถทางด้านภาษามากกว่าชาย

อายุ มีอายุระหว่าง 19 – 22 ปี คิดเป็นร้อยละ 95.1 ซึ่งสอดคล้องกับอายุเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่กระทรวงการศึกษาประเทศจีนกำหนด เด็กอายุ 7 ปีขึ้นไปจึงเข้าเรียนประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 ได้ และเรียนระดับการศึกษาพื้นฐาน 12 ปีแล้ว จึงสอบเข้าระดับอุดมศึกษา

มณฑล นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มาจากมณฑล Yun Nan คิดเป็นร้อยละ 93.9

ด้านความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน พบว่า

นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับปานกลาง Gronlund (1985) ได้เสนอแนะไว้ว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่จะยอมรับว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆแล้วควรจะอยู่ระหว่าง 80-85 เปอร์เซนต์ โดยกำหนดค่าเฉลี่ยของระดับความเข้าใจอยู่ต่ำกว่า 4 ซึ่งถือว่าเป็นระดับมาก จึงมีระดับต่ำกว่าระดับมากที่ไม่เกิดการเรียนรู้ จึงต้องมีการเรียนการสอนเพิ่มเติม

และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อนักศึกษาจีนมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทย ต่อ ข้อ1 ข้อ4 ข้อ6 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ12 ข้อ13 ข้อ16 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ22 ข้อ23 ข้อ25 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ32 ข้อ34 ข้อ36 ข้อ38 ข้อ39 ข้อ40 ข้อ41 อยู่ในระดับปานกลาง และข้อ3 ข้อ7 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ24 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ33 ข้อ42 อยู่ในระดับน้อย จึงต้องสอนเพิ่มเติมเนื้อหาเกี่ยวกับรายข้อเหล่านี้

และนักศึกษาจีนมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยต่อด้านมารยาทไทย ด้านประเพณีไทย ด้านการแต่งกายไทย ด้านอาหารไทย ด้านศาสนาและความเชื่อ ด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย ด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย อยู่ในระดับปานกลาง และมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยด้านศิลปะและดนตรี อยู่ในระดับน้อย จึงต้องสอนเพิ่มเติมเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยด้านต่างๆดังกล่าว

ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน พบว่า

ชั้นปีที่กำลังศึกษา นักศึกษากำลังเรียนชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 37.8 นักศึกษากำลังเรียนชั้นปีที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 31.7 นักศึกษากำลังเรียนชั้นปีที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 30.5 มีจำนวนนักศึกษาจีนของทุกชั้นปีใกล้เคียงกัน และชั้นปีที่แตกต่างกันมีผลไม่แตกต่างกันต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมข้อ1 ข้อ2 ข้อ3 ข้อ4 ข้อ5 ข้อ6 ข้อ7 ข้อ9 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ12 ข้อ13 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ16 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ21 ข้อ22 ข้อ23 ข้อ24 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ32 ข้อ33 ข้อ34 ข้อ35 ข้อ36 ข้อ37 ข้อ38 ข้อ39 ข้อ40 ข้อ42 แต่มีผลแตกต่างกันต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมข้อ8 ข้อ25 ข้อ41 แสดงว่าชั้นปีที่แตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจในเนื้อหาข้อ8 ข้อ25 ข้อ41แล้ว จะไม่ส่งผลต่อเนื้อหาข้ออื่นที่เหลือ ซึ่งอาจจะเป็นการคาดการณ์ได้ว่า นักศึกษาจีนของทุกชั้นปีมีความเข้าใจต่อข้อ2 ข้อ5 ข้อ9 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ21 ข้อ35 ข้อ37 อยู่ในระดับมาก และมีความเข้าใจต่อข้อ1 ข้อ4 ข้อ6 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ12 ข้อ13 ข้อ16 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ22 ข้อ23 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ32 ข้อ34 ข้อ36 ข้อ38 ข้อ39 ข้อ40 อยู่ในระดับปานกลาง และมีความเข้าใจต่อข้อ3 ข้อ7 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ24 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ33 ข้อ42 อยู่ในระดับน้อย ส่วนข้อ8 ชั้นปีที่ 2 มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 และข้อ25ปี 3 มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 และข้อ41นักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 2 มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 3 มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาจีนที่กำลังเรียนชั้นปีที่ 1

ชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยแตกต่างกันใน 3 ข้อ สอดคล้องกับหลักสูตรของทุกชั้นปีและผู้สอนแตกต่างการ และชั้นปีที่กำลังศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างกันในอีก 39 ข้อที่เหลือ ทั้งนี้กระบวนการวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยของสาขาวิชาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีเพียงวัฒนธรรมไทยในภาษาไทย(วิชาเอกเลือก)(อ้างถึงใน สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์ ชูศรี ศรีแก้ว หทัยวรรณ ไชยกุล 2556 : 12-18) ซึ่งอาจเป็นเพราะกระบวนการวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมีจำนวนน้อยและไม่มีหลักสูตรหลักเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาจีน จึงส่งผลต่อระดับความเข้าใจน้อย และนักศึกษาจีนทุกชั้นปีมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยอยู่ในระดับเดียวกันในทุกข้อ จึงส่งผลต่อระดับความเข้าใจของทุกกลุ่มย่อยยกเว้น 3 ข้อดังกล่าวที่มีความแตกต่างกันน้อย

ประสบการณ์ในประเทศไทย นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 2 ปี, 3 ปี, น้อยกว่า 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.7, 31.7, 23.2 ประสบการณ์ในประเทศไทยที่แตกต่างกันมีผลไม่แตกต่างกันต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมข้อ1 ข้อ2 ข้อ4 ข้อ5 ข้อ6 ข้อ7 ข้อ8ข้อ9 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ13 ข้อ15 ข้อ16 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ21 ข้อ22 ข้อ24 ข้อ25 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ32 ข้อ33 ข้อ34 ข้อ35 ข้อ36 ข้อ37 ข้อ39 ข้อ40 ข้อ42 แต่ส่งผลแตกต่างกันต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรม ข้อ3 ข้อ12 ข้อ14 ข้อ38 ข้อ23 ข้อ41 แสดงว่าประสบการณ์ในประเทศไทยส่งผลต่อเนื้อหาข้อ3 ข้อ12 ข้อ14 ข้อ23 ข้อ38 ข้อ41 แล้ว จะไม่ส่งผลต่อเนื้อหาข้ออื่นที่เหลือ ซึ่งอาจจะเป็นการคาดการณได้ว่า นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยไม่ว่ากี่ปีก็จะมีคามเข้าใจต่อข้อ2 ข้อ5 ข้อ8 ข้อ9 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ21 ข้อ35 ข้อ37 อยู่ในระดับมาก และมีความเข้าใจต่อข้อ1 ข้อ4 ข้อ6 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ13 ข้อ16 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ22 ข้อ25 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ32 ข้อ34 ข้อ36 ข้อ39 ข้อ40 อยู่ในระดับปานกลาง และมีความเข้าใจต่อ ข้อ7 ข้อ15 ข้อ24 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ33 ข้อ42 อยู่ในระดับน้อย ส่วนข้อ3 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษามีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี 4 ปี และข้อ12 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี และนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี ข้อ14 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี 4 ปี และข้อ23 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี 2 ปี 3 ปี และนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปี และข้อ38 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย

น้อยกว่า 1 ปี 2 ปี และข้อ 41 นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 2 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี และนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี และนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในประเทศไทยน้อยกว่า 1 ปี

ประสบการณ์ในประเทศไทยแตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยแตกต่างกันใน 6 ข้อ สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งของตัวแปรในเรื่องความพร้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้(มาลี จุฑา 2544 : 148-225) และประสบการณ์ในประเทศไทยที่ต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างกันใน 36 ข้อที่เหลือ ทั้งนี้ หนังสือพิมพ์รายวันประชาชนจีน (2014) มีการศึกษาว่า นักศึกษาจีนที่ศึกษาต่อต่างประเทศมักจะนิยมสร้างความสัมพันธ์ภายในกลุ่มประชาชนจีนมากกว่าสร้างความสัมพันธ์นอกกลุ่มประชาชนจีน และสุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์ (2554) วิจัยเรื่อง การสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวจีน: สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข กล่าวว่านักศึกษาชาวจีนเข้ามาเรียนภาษาไทยในประเทศไทยมีเพื่อนชาวไทยน้อย จึงมีโอกาสน้อยที่จะได้ฝึกพูดภาษาไทย อาจเป็นเพราะนักศึกษาจีนที่เดินทางเข้าการศึกษาในประเทศไทยไม่ว่ากี่ปีแต่ยังมีมีจำนวนเพื่อนชาวไทยน้อยและมีโอกาสน้อยที่จะได้รู้จักชาวไทย และเพราะประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งของตัวแปรในเรื่องความพร้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้(มาลี จุฑา 2544: 148-225) จึงส่งผลต่อระดับความเข้าใจของทุกกลุ่มย่อยยกเว้น 6 ข้อดังกล่าวที่มีความแตกต่างกัน

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี 2 ปี 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.8, 25.6, 26.5 ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่ต่างกันมีผลไม่แตกต่างกันต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมข้อ 1 ข้อ 2 ข้อ 3 ข้อ 4 ข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 7 ข้อ 8 ข้อ 9 ข้อ 11 ข้อ 12 ข้อ 13 ข้อ 14 ข้อ 15 ข้อ 16 ข้อ 17 ข้อ 18 ข้อ 19 ข้อ 20 ข้อ 21 ข้อ 22 ข้อ 23 ข้อ 24 ข้อ 25 ข้อ 26 ข้อ 27 ข้อ 28 ข้อ 29 ข้อ 30 ข้อ 31 ข้อ 32 ข้อ 33 ข้อ 34 ข้อ 35 ข้อ 36 ข้อ 37 ข้อ 38 ข้อ 39 ข้อ 40 ข้อ 42 แต่มีผลแตกต่างกันต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมข้อ 10 ข้อ 41 แสดงว่าประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยส่งผลต่อระดับความเข้าใจในเนื้อหาข้อ 10 ข้อ 41 แล้ว จะไม่ส่งผลต่อเนื้อหาข้ออื่นที่เหลือ ซึ่งอาจจะเป็นการคาดการณได้ว่า นักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยไม่ว่ากี่ปีแต่ยังคงมีความเข้าใจต่อข้อ 2 ข้อ 5 ข้อ 8 ข้อ 9 ข้อ 17 ข้อ 18 ข้อ 21 ข้อ 35 ข้อ 37 อยู่ในระดับมาก และนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยไม่ว่ากี่ปีแต่ยังคงมีความเข้าใจต่อข้อ 1 ข้อ 4 ข้อ 6 ข้อ 11 ข้อ 12 ข้อ 13 ข้อ 16 ข้อ 19 ข้อ 20 ข้อ 22 ข้อ 23 ข้อ 25 ข้อ 26 ข้อ 27 ข้อ 28 ข้อ 32 ข้อ 34 ข้อ 36 ข้อ 38 ข้อ 39 ข้อ 40 อยู่ในระดับปานกลาง

และนักศึกษาจีนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยไม่ว่ากี่ปีแต่ยังคงมีความเข้าใจต่อข้อ3 ข้อ7 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ24 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ33 ข้อ42 อยู่ในระดับน้อย ส่วนข้อ10 นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 2 ปี นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 2 ปี และนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 2 ปี ข้อ41 นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 3 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปี และนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปี 2 ปี และนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยมากกว่า 4 ปี มีระดับความเข้าใจที่แตกต่างมากกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย 1 ปี

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยแตกต่างกันใน 2 ข้อ สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งของตัวแปรในเรื่องความพร้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้(อ้างถึงใน มาลี จุฑา 2544: 48-225) และประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่ต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างกันใน 40 ข้อที่เหลือ ทั้งนี้ สุริยวรรณ เสดียรสุต (2554) วิจัยเรื่อง การสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวจีน: สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข กล่าวว่านักศึกษาชาวจีนเข้ามาเรียนภาษาไทยในประเทศไทยด้วยวัตถุประสงค์ที่เป็นรูปธรรม มุ่งการนำไปใช้ประโยชน์แก่ตนเองในอนาคต เพื่อต้องการใช้ภาษาไทยในการประกอบอาชีพในอนาคต โดยการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับที่สามารถ ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยได้คล่องและเรียนภาษาไทยเพื่อใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันเป็นวัตถุประสงค์สำคัญ จึงอาจเรียนภาษาไทยเน้นทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาไทยมากกว่าเรียนวัฒนธรรมไทยคู่กับภาษาไทย จึงส่งผลต่อระดับความเข้าใจของทุกกลุ่มย่อยยกเว้น 2 ข้อดังกล่าวที่มีความแตกต่างกันน้อย

วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีความสนใจด้านประเพณีไทย คิดเป็นร้อยละ 70.7 และด้านอาหารไทย คิดเป็นร้อยละ 59.8

ด้านมารยาทไทย นักศึกษาจีนไม่ว่าที่มีความสนใจต่อมารยาทไทยหรือไม่นั้นมีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ1 ข้อ2 ข้อ3 ข้อ4 ข้อ5 ไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อมารยาทไทยหรือไม่นั้นมีความเข้าใจต่อข้อ2 ข้อ5 อยู่ในระดับมาก ข้อ1 ข้อ4 อยู่ในระดับปานกลาง ข้อ3 อยู่ในระดับน้อย

ด้านประเพณีไทย นักศึกษาจีนไม่ว่าที่มีความสนใจต่อประเพณีไทย หรือไม่นั้นก็มีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ6 ข้อ7 ข้อ8 ข้อ10 ไม่แตกต่างกัน แต่มีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ9 แตกต่างกันแต่

แสดงว่านักศึกษาจีนไม่ว่าที่มีความสนใจต่อประเพณีไทยหรือไม่นั้นมีความเข้าใจต่อข้อ 8 อยู่ในระดับมาก ข้อ 6 ข้อ 10 อยู่ในระดับปานกลาง ข้อ 7 อยู่ในระดับน้อย

ด้านการแต่งกาย นักศึกษาจีนไม่ว่าที่มีความสนใจต่อการแต่งกาย หรือไม่นั้นมีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ 11 ข้อ 12 ข้อ 13 ข้อ 14 ข้อ 15 ไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อการแต่งกาย หรือไม่นั้นมีความเข้าใจต่อข้อ 11 ข้อ 12 ข้อ 13 อยู่ในระดับปานกลาง ข้อ 14 ข้อ 15 อยู่ในระดับน้อย

ด้านอาหารไทย นักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่ออาหารไทย หรือไม่นั้นมีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ 16 ข้อ 17 ข้อ 18 ข้อ 19 ข้อ 20 ไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่ออาหารไทย หรือไม่นั้นมีความเข้าใจต่อข้อ 17 ข้อ 18 อยู่ในระดับมาก ข้อ 16 ข้อ 19 ข้อ 20 อยู่ในระดับปานกลาง

ด้านศาสนาและความเชื่อ นักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อศาสนาและความเชื่อ หรือไม่นั้นนั้นมีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ 21 ข้อ 22 ข้อ 23 ข้อ 24 ข้อ 25 ไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อศาสนาและความเชื่อหรือไม่นั้นมีความเข้าใจต่อข้อ 21 อยู่ในระดับมาก ข้อ 22 ข้อ 23 ข้อ 25 อยู่ในระดับปานกลาง ข้อ 24 อยู่ในระดับน้อย

ด้านศิลปะและดนตรี นักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อศิลปะและดนตรีหรือไม่นั้นก็มีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ 26 ข้อ 28 ข้อ 29 ข้อ 31 ข้อ 32 ไม่แตกต่างกัน แต่มีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ 27 ข้อ 30 แตกต่างกันแต่ แสดงว่านักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อศิลปะและดนตรีหรือไม่นั้นมีความเข้าใจต่อข้อ 26 ข้อ 28 ข้อ 32 อยู่ในระดับปานกลาง ข้อ 29 ข้อ 30 ข้อ 31 อยู่ในระดับน้อย

ด้านประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย นักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทยหรือไม่นั้นก็มีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ 21 ข้อ 22 ข้อ 23 ข้อ 24 ข้อ 25 ไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย หรือไม่นั้นมีความเข้าใจต่อข้อ 35 ข้อ 37 อยู่ในระดับมาก ข้อ 34 ข้อ 36 อยู่ในระดับปานกลาง ข้อ 33 อยู่ในระดับน้อย

ด้านเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยหรือไม่นั้นก็มีผลต่อระดับความเข้าใจข้อ 21 ข้อ 22 ข้อ 23 ข้อ 24 ข้อ 25 ไม่แตกต่างกัน แสดงว่านักศึกษาจีนไม่ว่าจะมีความสนใจต่อเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยหรือไม่นั้นมีความเข้าใจต่อข้อ 38 ข้อ 39 ข้อ 40 ข้อ 41 อยู่ในระดับปานกลาง ข้อ 42 อยู่ในระดับน้อย

วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจแตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน ใน 3 ข้อ และวัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจที่แตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างกันใน 39 ข้อที่เหลือ อุบลรัตน์ เฟ็นสิดิต (2528) กล่าวว่าความสนใจที่จะเรียนรู้มีลักษณะประกอบด้วยความสนใจที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากความสำเร็จ ความสนใจที่เป็นผลต่อเนื่องมาจาก

ความต้องการและความสนใจที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากความสามารถของบุคคล และเพราะนักศึกษาจีนใช้ภาษาไทยในการประกอบอาชีพในอนาคตและเน้นฝึกทักษะภาษาไทย ดังนั้นการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยจะไม่ตรงกับความต้องการของนักศึกษาจีนในการเรียนการสอน วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจแตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยยกเว้น 3 ข้อดังกล่าวที่มีความแตกต่างกันน้อย

ทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยจำเป็นเรียน คิดเป็นร้อยละ 63.4 ทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ที่แตกต่างกันมีผลไม่แตกต่างกันต่อความเข้าใจวัฒนธรรมข้อ1 ข้อ2 ข้อ3 ข้อ4 ข้อ5 ข้อ6 ข้อ7 ข้อ8ข้อ9 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ12 ข้อ13 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ16 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ21 ข้อ22 ข้อ23 ข้อ24 ข้อ25 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ32 ข้อ33 ข้อ34 ข้อ35 ข้อ36 ข้อ37 ข้อ38ข้อ39 ข้อ40 ข้อ41 ข้อ42 แสดงว่าทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันไม่ส่งผลต่อเนื่องหาข้อใด ซึ่งอาจจะเป็นการคาดการณ์ได้ว่า นักศึกษาจีนที่มีทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยไม่ว่าอย่างไรก็ยังมีความเข้าใจต่อข้อ2 ข้อ5 ข้อ8 ข้อ9 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ21 ข้อ35 ข้อ37 อยู่ในระดับมาก และนักศึกษาจีนที่มีทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยไม่ว่าอย่างไรก็ยังมีความเข้าใจต่อข้อ1 ข้อ4 ข้อ6 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ12 ข้อ13 ข้อ16 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ22 ข้อ23 ข้อ25 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ32 ข้อ34 ข้อ36 ข้อ38 ข้อ39 ข้อ40 ข้อ41อยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษาจีนที่มีทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยไม่ว่าอย่างไรก็ยังมีความเข้าใจต่อข้อ3 ข้อ7 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ24 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ33 ข้อ42 อยู่ในระดับน้อย

ทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยแตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างกัน เนื่องจากทัศนคติเป็นกำหนดของพฤติกรรมเพราะเป็นความรู้สึกทั้งในทางบวกและในทางลบ เป็นภาวะจิตใจของการเตรียมพร้อมที่จะเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับองค์กรหรืออาจกล่าวได้ว่าทัศนคติเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่งและสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆ ตัวเรา และมีอิทธิพลอย่างมากต่อสิ่งที่เราสนใจ สิ่งที่เราจดจำ และการแปลความหมายข้อมูลไม่ว่าจะเป็นบุคคล สิ่งของ การกระทำ สถานการณ์ และอื่นๆ รวมถึงท่าทีที่แสดงออก อันมุ่งถึงสภาพจิตใจที่มีต่อสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มีแนวโน้มต่อการตอบสนองทางด้านอารมณ์ โดยเป็นความรู้สึกที่ชอบหรือไม่ชอบ ถูกใจหรือไม่ถูกใจ ดีหรือไม่ดี สนใจหรือไม่สนใจ อันเป็นผลมาจากการประเมินสิ่งที่เป็นสิ่งเร้าและสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวบุคคลนั่นเอง (Jaitip mamee) ดังนั้นคือทัศนคติจำเป็น ไม่จำเป็น หรือไม่เป็นไรส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาเป็นรายข้ออาจเป็นเพราะนักศึกษาจีนขาดความต้องการในการเรียนรู้วัฒนธรรมไทย

ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญและความสนใจในวัฒนธรรมไทย คิดเป็นร้อยละ 40.2 ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันมีผลไม่แตกต่างกันต่อความเข้าใจวัฒนธรรมข้อ1 ข้อ2 ข้อ3 ข้อ4

ข้อ5 ข้อ6 ข้อ7 ข้อ8ข้อ9 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ12 ข้อ13 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ16 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ21 ข้อ22 ข้อ23 ข้อ24 ข้อ25 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ32 ข้อ33 ข้อ34 ข้อ35 ข้อ36 ข้อ37 ข้อ38ข้อ39 ข้อ40 ข้อ41 ข้อ42 แสดงว่าความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกันไม่ส่งผลต่อเนื้อหาข้อใด ซึ่งอาจจะเป็นการคาดการณ์ได้ว่า นักศึกษาจีนที่มีความสนใจในการเรียนการสอนไม่ว่ายังงมีความเข้าใจต่อข้อ2 ข้อ5 ข้อ8 ข้อ9 ข้อ17 ข้อ18 ข้อ21 ข้อ35 ข้อ37 อยู่ในระดับมาก และนักศึกษาจีนที่มีความสนใจในการเรียนการสอนไม่ว่ายังงมีความเข้าใจต่อข้อ1 ข้อ4 ข้อ6 ข้อ10 ข้อ11 ข้อ12 ข้อ13 ข้อ16 ข้อ19 ข้อ20 ข้อ22 ข้อ23 ข้อ25 ข้อ26 ข้อ27 ข้อ28 ข้อ32 ข้อ34 ข้อ36 ข้อ38 ข้อ39 ข้อ40 ข้อ41อยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษาจีนที่มีความสนใจในการเรียนการสอนไม่ว่ายังงมีความเข้าใจต่อข้อ3 ข้อ7 ข้อ14 ข้อ15 ข้อ24 ข้อ29 ข้อ30 ข้อ31 ข้อ33 ข้อ42 อยู่ในระดับน้อย

ความสนใจในการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย แตกต่างกันส่งผลต่อระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยไม่แตกต่างกัน นักศึกษาจีนไม่ชอบและไม่ให้ความสำคัญกับเรียนรู้วัฒนธรรมไทยในการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยจำนวนมากที่สุด อุบลรัตน์ เฟื่องสถิต (2528) กล่าวว่า ในการเรียนรู้ใดๆ ก็ตาม ถ้าผู้เรียนขาดความตั้งใจ ขาดความสนใจในการที่จะเรียนรู้แล้ว จะทำให้ผู้เรียนรู้ไม่ดีเท่าควร ในบางครั้งการเรียนรู้นั้นๆอาจจะเกิดได้ช้ามากหรือไม่เกิดการเรียนรู้เลยก็ได้ ฉะนั้นการที่ผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งใดให้ได้ผลดี จึงควรต้องเริ่มมาจากความตั้งใจและความสนใจที่อยากจะเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ นักศึกษาจีนจึงขาดความสนใจในการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย ส่งผลต่อระดับความเข้าใจที่น้อยเกินไป

สรุปว่า ปัจจัยภายนอกไม่ส่งผลต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทยเป็นปัจจัยสำคัญ

ด้านความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย พบว่า

นักศึกษาจีนมีความพอใจอยู่ในระดับมากต่อ ข้อ1 ข้อ2 ข้อ3 ข้อ4 ข้อ5 ข้อ6 ข้อ7 ข้อ8 ข้อ9 ข้อ10 จึงนักศึกษาจีนมีความพอใจการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยในภาพรวมในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษาจีนมีความพอใจต่อทุกข้อในระดับมากเช่นกัน ดังนั้นสรุปได้ว่านักศึกษาจีนพอใจการจัดการเรียนการสอนที่มีประโยชน์ในการส่งเสริมทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทย

ข้อเสนอ

จากผลการศึกษา ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผู้วิจัยเสนอแนะดังนี้

ด้านเนื้อหาการเรียนการสอน จากวิจัยแสดงได้ว่า นักศึกษาจีนมีระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยต่ำ ครูผู้สอนจำเป็นต้องสอนเพิ่มเติมในหลายเรื่อง เช่น มารยาทรับส่งแขก วันสำคัญ พิธีสำคัญ

ความแตกต่างกันการแต่งกายของภาคต่างๆ หลักสำคัญของพระพุทธศาสนา การแสดงต่างๆ ของไทย เครื่องดนตรี หนังสือวรรณคดี ความเป็นมาของอักษรไทย

ด้านการพัฒนาทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน การพัฒนาทักษะการแปล เช่น ทักษะในการแปลความหมายของคำสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยใช้ภาษาไทย ทักษะในการแปลสาระสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยใช้ภาษาไทย ทักษะในการแปลเนื้อหาทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยใช้ภาษาไทยเป็นคำพูดของตนเอง พัฒนาทักษะการตีความหมาย เช่น ทักษะในการแบ่งประเภทของพฤติกรรมที่เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมไทยของคนไทย ทักษะในการสรุปโครงสร้างวัฒนธรรมไทย ทักษะในการอธิบายการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมไทยตามลำดับ พัฒนาทักษะขยายความหมาย เช่น ทักษะในการคาดคะเนอิทธิพลจากวัฒนธรรมที่ครูสอนที่มีต่อสังคมไทย ในอนาคต การทักษะในการยกตัวอย่างมาอธิบายการเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมที่ครูสอนกับประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ทักษะในการยกตัวอย่างมาอธิบายอิทธิพลจากวัฒนธรรมที่ครูสอนที่มีต่อสังคมไทยในปัจจุบัน ทักษะในการยกตัวอย่างมาเปรียบเทียบความแตกต่างวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีน

ด้านการสร้างความสนใจของนักศึกษาจีนในการเรียนวัฒนธรรมไทย

ครูผู้สอนควรครอบคลุมความสามารถการพูดภาษาจีน ซึ่งจะช่วยให้ครูเข้าใจนักศึกษาจีนได้ดี และการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยที่มีวัฒนธรรมจีนเป็นพื้นฐานโดยเปรียบเทียบความแตกต่างวัฒนธรรมจีน-ไทย

จากข้อเสนอของนักศึกษาจีนตอบสนองในแบบสอบถามแสดงว่านักศึกษาจีนมีทัศนคติในการเรียนวัฒนธรรมไทยคือ จำเป็น และ มีความสนใจเรียนวัฒนธรรมไทยมาก และมีความหวังว่าการจัดงานกับนักศึกษาไทยเพื่อช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน และช่วยเข้าสังคมได้ดี การจัดงานและเข้าร่วมงานที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย เนื่องจากได้เพื่อช่วยนักศึกษาเกิดความเข้าใจวัฒนธรรมไทย จากประสบการณ์ได้มาโดยตรง เช่น การสอนทำอาหารไทย ช่วยเกิดความเข้าใจวัฒนธรรมไทยด้านอาหารไทย การสอนประเพณีลอยกระทง โดยสอนทำกระทง การสอนการแสดงของไทย โดยให้นักศึกษาจีนเล่น โขนการสร้างรูปแบบการเรียนการสอนในนอกห้องเรียนได้แก่ มีโอกาสชมพิพิธภัณฑสถานทั่วประเทศไทย จะมีประโยชน์ต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทยอย่างมีประสิทธิภาพ และนักศึกษาจีนหวังว่าการสอนวัฒนธรรมไทยโดยใช้สื่อต่างๆ ช่วยเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากกว่า เช่น การเรียนเครื่องดนตรีไทยโดยดูรูปภาพและฟังเสียงที่เกี่ยวกับดนตรีซึ่งเพราะวัฒนธรรมเชิงนามธรรม การสอนวรรณคดี โดยแนะนำหนังสือเกี่ยวข้องให้นักศึกษาจีนอ่านและแนะนำผู้เขียนให้ นักศึกษาจีนรู้จัก

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลเบื้องต้นต่อสถานการศึกษา และครูผู้สอนที่สอนนักศึกษาจีน ดังนี้

1. ผลการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบว่านักศึกษาจีนการรู้เชิงลึกซึ่งเกี่ยวกับเนื้อหาวัฒนธรรมไทยจำนวนทั้ง 42 ข้อ จึงสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการส่งเสริมการจัดเนื้อหาการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาจีนให้เข้าใจวัฒนธรรมไทยลึกซึ้งมากขึ้น

2. ผลการวิจัยในครั้งนี้จะช่วยให้ทราบถึงระดับความพอใจเกี่ยวกับทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน รวมทั้งสิ้น 10 ด้าน จึงสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาจีนให้ฝึกทักษะความเข้าใจวัฒนธรรมไทยดีขึ้น

3. ผลการวิจัยในครั้งนี้พบปัญหาคือเพราะขาดหลักสูตรหลักที่จะนำไปสอนวัฒนธรรมไทย จึงมีผลทำให้นักศึกษาจีนมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยน้อย และอีกประเด็นหนึ่งคือนักศึกษาจีนมีความต้องการเรียนวัฒนธรรมไทยน้อย นอกจากนี้ นักศึกษาจีนมีประสบการณ์การใช้ชีวิตและการเรียนภาษาไทยที่มีประโยชน์ต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทยน้อย

ผู้วิจัยใคร่เสนอแนะให้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับการเพิ่มแหล่งการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและวิธีส่งเสริมการรู้เข้าใจวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาจีนในอนาคตต่อไป และการทำวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาจีน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

บรรณานุกรม

- กมลมาศ อุเทนสุด พันโทหญิง, “การพัฒนาระบบบริการแผนกผู้ป่วยนอกเพื่อความพึงพอใจของผู้รับบริการในโรงพยาบาลค่ายกฤษณ์ สีวะรา จังหวัดสกลนคร”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาศาสตร์การพัฒนาศาสตร์การพัฒนาศาสตร์), (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร), 2548.
- กรมการศาสนา เรื่องวัฒนธรรม กองวัฒนธรรม กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ. 2496 หน้า 7. กัณฑ์พิชัย สิงหนะเนติ และผ่าน บาลโพธิ์. (2526). การสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษา เพื่อการเรียนการสอนและการทดสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาแบบมหาลาษา: รายงานผลการวิจัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สถาบันภาษา.
- กำพล เกียรติปฐมชัย. (2538). ความพึงพอใจของประชาชนต่อการบริการของสำนักงานทะเบียนอำเภอ: ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดสกลนคร. วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- กุลกันยา สิมารักษ์. (2545). การใช้กิจกรรมที่เน้นวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษและความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มานิชฐา ก้องกวิน. (2551). ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตดัดแปลงพันธุกรรมของประชาชนที่มีภูมิลำเนา อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร. ภาควิชาปรัชญาและจริยธรรมบัณฑิต. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชรีณี เดชจินดา. ความพึงพอใจของผู้ประกอบการต่อศูนย์บริการจัดอุตสาหกรรม แขวงสามคำเขตบางขุนเทียน จังหวัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล. 2530.
- ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์. (2016). <http://www.nationtv.tv/main/content/social/378524869/>.
- ณรงค์ เส้งประชา. พื้นฐานวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไอดีเอ็นเอสโตร, 2531.
- ณรงค์ เส้งประชา. สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: พิกัดอักษร, 2537.
- ดิเรกชัย มัทธนะสิน. (2541). พัฒนาการของภาษาไทย: ภาษาศาสตร์ชาติพันธุ์. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ทิพย์สุดา นัยทรัพย์.(2535).ภาษากับวัฒนธรรม.กรุงเทพฯ:ภาคพัฒนาตำราและเอกสารวิชาการ
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู .
- ชนพล สมักรการ (2550) “ความรู้ความเข้าใจปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงหลังเข้าร่วมโครงการประยุกต์
ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง: ศึกษากรณีผู้เข้าอบรมพลังกายทิพย์เพื่อสุขภาพกรมขนส่งทหาร
อากาศกองบัญชาการสนับสนุนทหารอากาศ” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
คณะพัฒนาลังคม สถาบันจิตพัฒนบริหารศาสตร์
- บุญเรือง ขจรศิลป์. 2529. วิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณและสวีน สุวรรณ. 2536. พฤติกรรมศาสตร์พฤติกรรมสุขภาพและสุขศึกษา.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เจ้าพระยาการพิมพ์.
- นิยพรรณ วรรณศิริ. 2540. มานุษยวิทยาสังคมและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชา สังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ไพศาล หวังพานิช.(2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ภนิตา ชัยปัญญา. (2541). ความพึงพอใจของเกษตรกรต่อกิจกรรมไร่นาสวนผสมภายใต้โครงการปรับ
โครงสร้างและระบบการผลิตการเกษตรของจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. เชียงใหม่: คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ภารดี มหาจันทร์. (2532).พื้นฐานอารยธรรมไทย.พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- มานิช เวชพันธ์. (2532). เอกสารวิจัยส่วนบุคคล เรื่อง การมีส่วนร่วมทางการเมืองของ ข้าราชการ
ประจำ: ศึกษาเปรียบเทียบข้าราชการพลเรือน ทหารและ ตำรวจ. กรุงเทพฯ:
วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- มารี จุฑา. (2544). การประยุกต์จิตวิทยาเพื่อการเรียนรู้.กรุงเทพฯ: บริษัท อักษราพัฒนา จำกัด.
- วิวรรยา ขอนยาง. (2545). ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการภูพานเพลช สถาบันราชภัฏสกลนคร.
การค้นคว้าอิสระ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิภาวดี สายนำทาน. (2542). ความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อการบริการแผนกผู้ป่วยนอกโรงพยาบาล
มหาชนครเชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระ ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิไลพร ธนสุวรรณ. เทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา: เอกสารคำสอน
กระบวนวิชา 058457. เชียงใหม่:คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2536.
- วิณาประชากุล และประสาธ เนืองเฉลิม. (2554). รูปแบบการเรียนการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 2).
มหาสารคาม: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). การประเมินผลการศึกษา. สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก.

ยศ สันตสมบัติ (2544) มนุษย์กับวัฒนธรรม พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 รัตนะ บัวสนธ์ และคณะ. (2537). “โลก-วัฒนธรรมกับการพัฒนา” ในประมวลสาระชุดวิชา
 สกตพรรณศึกษา หน่วยที่ 5 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ล้วน สายยศ และ อังคนา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
 วิไลพร ธนสุวรรณ. (2537). วัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่:
 ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ศุภลักษณ์ อัครางกูร. (2547). พฤติกรรมนักท่องเที่ยว. ขอนแก่น: หจก. โรงพิมพ์คลังน่านวิทยา.
 สมบูรณ์ พรรณภาพ และชัยโรจน์ ชัยอินคำ. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
 2518.

สมนึก วิเศษสมบัติ. (2545). ความพึงพอใจของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน
 ของสถาบันราชภัฏเพชรบุรี. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. สาขาธุรกิจศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมพงษ์ วิทิตศักดิ์พันธุ์. (2556). รายงานการวิจัยเรื่อง ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ
 สาขาวิชาภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 สวัสดิ์ พินิจจันทร์, (2525), วัฒนธรรมไทย, กรุงเทพฯ: มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
 สมิต สัจฉกร. (2542). การต้อนรับและบริการที่เป็นเลิศ. กรุงเทพฯ: วิทยุชนจำกัด.
 สร้อยตระกูล (ตียานนท์) อรรถมานะ. (2545). พฤติกรรมองค์กร: ทฤษฎีและการประยุกต์/สร้อย
 ตระกูล (ตียานนท์)อรรถมานะ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เสกสรร ธรรมวงศ์, (2541).ความพึงพอใจของนักศึกษาผู้ใหญ่ ที่มีต่อการให้บริการด้านการเรียนการ
 สอนสายสามัญระดับประถมศึกษา:ศึกษานิพนธ์โรงเรียนผู้ใหญ่สตรีบางเขนทัศนสถานหญิง
 กลาง. วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม). สถาบันบัณฑิต
 พัฒนบริหารศาสตร์.

เสาวภา ไพทยวัฒน์. (2538). พื้นฐานวัฒนธรรมไทย: แนวทางอนุรักษ์และการพัฒนา. กรุงเทพฯ:
 สำนักงานสถาบันราชภัฏ.

สุพัตรา สุภาพ. (2536). สังคมและวัฒนธรรมไทย: ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี. กรุงเทพฯ:
 ไทยวัฒนาพานิช.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม.พิมพ์ครั้งที่1
 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุริยวรรณ เติยรสคุณธ์. (2554). การสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวจีน: สภาพ ปัญหา
 และแนวทางแก้ไข. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ฉบับที่ 1 .

- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง”
ทุนวัฒนธรรมและภูมิปัญญากับการสร้างสรรค์คุณค่าเพิ่มและมูลค่าทางเศรษฐกิจและสังคม
ของประเทศ” ณ โรงแรมรามาการ์เด็น, (กรุงเทพฯ วันที่ 18 กันยายน2549).
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ แผนนโยบายวัฒนธรรมแห่งชาติ เอกสารการประชุม
พิจารณานโยบายวัฒนธรรมแห่งชาติ ณ เชื้อนศรีนครินทร์ จังหวัดกาญจนบุรี 13-15 กรกฎาคม
2521 หน้า 43.
- ฤตินันท์ สมุทรทัย. (2545). “การวัดและการประเมินผลการศึกษาเบื้องต้น” ใน เอกสารประกอบการ
สอน ภาควิชาประเมินผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
หนังสือสีน้ำเงิน. (2016) . บุคคลนานาชาติรายงานสภาพการพัฒนาศึกษาต่อต่างประเทศ
ของประเทศไทย. <http://www.ccg.org.cn/Research/View.aspx?Id=5418>.
- อารี พันธุ์ณี. (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: บริษัท ดันอ้อ จำกัด.
อุบลรัตน์ เฟื่องสิดิต. (2528). จิตวิทยาการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริษัท ประชาชน จำกัด.
อักษณ สวัสดิ์.2542. “ความรู้ความเข้าใจและความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาต้องปลาย: กรณีศึกษาในเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร.”วิทยานิพนธ์ปริญญา
พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
Baidubaike. <https://baike.baidu.com/item/%E7%90%86%E8%A7%A3>
- Bernard, H.W. Psychology of Learning and Teaching. New York: McGraw-Hill Book Company,
1972.
- Bloom, B., Englehart, M. Furst, E., Hill, W., & Krathwohl, D. (1956).Taxonomy of educational
objectives: The classification of educational goals. Handbook I: Cognitive domain.
New York, Toronto: Longmans, Green.
- Bloom, B.S., J.T. Hasting and G.F. Madaus (1971), Handbook on Formative and Summative
Evaluation of Student Learning, McGraw-Hill Book Co, New York.
- Bloom, B.S. (1976), Human Characteristics and School Learning, McGraw-Hill, New York.
- China news service. (2010). <http://www.chinanews.com/edu/2010/10-03/2568999.shtml>
- Craig Storti. (1990). The Art of Crossing Cultures. Intercultural Press. P. 49.
- Edward B. Tylor . Primitive Culture: Researches Into the Development of Mythology, Philosophy,
Religion, Art, and Custom, University of Michigan, J. Murray, 1871
- Finocchiaro, M. and M. Bonomo. 1973. The foreign Language Learner : a guide for teachers.
New York: Regents.

- Gronlund, Norman E. *Measurement and Evaluation in Teaching*. 5th ed. New York: Macmillan Publishing Co., 1985
- Hammerly, H. (1982). Contrastive phonology and error analysis. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching*, 20(1-4), 17-32.
<http://dx.doi.org/10.1515/iral.1982.20.1-4.17>
- Hu Wenzhong. (1999). *Intercultural Communication Series*. Foreign Language Teaching and Research Press.
- Jaitip mamee . http://jaitip1.blogspot.com/p/blog-page_25.html
- P. E. Thompson, B. J. Olszewski. E. F. Elslager, and D. F. Worth, *Am. Trop. Med. Hyg.* 1965 Cliffs, (New Jersey: Prentice-Hall, 1973), p.348.
- Shen zhenghui. ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนให้ชาวต่างชาติ. *การศึกษาพัฒนา*. 1993: 4.
- Shen zhenghui. การจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษา. *โรงพิมพ์ประชาชนชงชี*. 2002.
- Shrock, S. A. and Coscarelli. W. C. C. *Criterion- Referenced Test Development*. New York: Addison-Wesley Publishing Company Inc. 1989.
- Tiffin J. McCormick, E.J. (1965). *Industrial Psychology*. New Jersey: Prentice Hall.
- Vroom, W.H., *Working and Motivation*, (New York: John Wiley and Sons, Inc 1964), p.99
- Wallerstein, H.A. 1971. *Dictionary of Psychology*: Penguin Books, Inc.
- Wiersma, W.; Jurs, S. G. *Educational Measurement and Testing*. 2nd Ed. Boston: Allyn and Bacon, 1990
- Wolman, Thomas E., *Education and Organizational Leadership in Elementary School*, Englewood
- 中国留学发展报告蓝皮书. (2016).
<http://www.ccg.org.cn/Research/View.aspx?Id=5418>
- 中新社. (2010). <http://www.chinanews.com/edu/2010/10-03/2568999.shtml>
- 胡文仲. (1999). *跨文化交际学概论*. 外语教学与研究出版社.
- 沈振辉. 语言文化模式与对外汉语教学. *复旦教育论坛*. 1993: 4
- 沈振辉. 高层次留学生文化教学浅谈. *华东地区对外汉语教学研究论文集*. 山西人民出版社. 2002

หนังสือพิมพ์รายวันประชาชนจีน.(2014).

http://paper.people.com.cn/rmrbhwb/html/2014-12/12/content_1509324.htm

人民日报. (2014).

http://paper.people.com.cn/rmrbhwb/html/2014-12/12/content_1509324.htm

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

อาจารย์ชัยณรงค์ จารุพงศ์พัฒนา

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาสังคมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อาจารย์ ดร. สาโรจน์

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อาจารย์ วีระชาติ ศิริไกรวัฒนาวงศ์

ตำแหน่ง อาจารย์พิเศษวิชาภาษาไทย
สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของของเนื้อหากับจุดประสงค์

แบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

การตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ โดยการพิจารณาให้ดุลยพินิจ ดังนี้

- +1 รู้สึกแน่ใจว่าข้อคำถามวัดจุดประสงค์นั้น
- 0 รู้สึกไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดจุดประสงค์นั้น
- 1 รู้สึกแน่ใจว่าข้อคำถามไม่ได้วัดจุดประสงค์นั้น

ตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของของเนื้อหากับจุดประสงค์

ข้อสอบ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	ผลการพิจารณา
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ตอนที่ 1						
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
9	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
ตอนที่ 2						
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
22	0	+1	+1	2	0.67	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
36	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

37	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
38	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
41	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
42	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 3						
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ภาษาจีน)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

问卷调查

对外泰语的各位同学你们好！我是清迈大学教育学院社会教育学的学生。经学院批准进行题目为“加强中国学生理解泰国文化的教学问题和满意度的研究”的论文研究。现在麻烦大家帮忙做一份问卷。该问卷为不记名调查形式，调查结果仅用于论文研究不用以其他用途，请大家放心填写。并希望大家根据自己的真实情况填写。谢谢！

该问卷分为三个部分：

第一部分：接受调查学生的基本信息

第二部分：中国学生对泰国文化的理解

第三部分：中国学生对文化教学提高理解泰国文化能力的满意度。

第一部分：接受调查学生的基本信息，请各位同学在符合自己信息的方框里打勾。

1. 性别 ☐男 ☐女
2. 年龄
3. 籍贯.....
4. 年级☐大一☐大二☐大三☐大四
5. 你住在泰国的时间
☐少于1年☐1年☐2年
☐3年☐4年☐多于4年
6. 你学习泰语的时间
☐少于1年☐1年☐2年
☐3年☐4年☐多于4年
7. 你对泰国文化的哪些方面感兴趣（可多选）
☐礼仪 ☐饮食 ☐风俗习俗
☐着装打扮 ☐泰语和泰语字母
☐艺术和音乐 ☐宗教和信仰 ☐文学
☐其他.....

8. 你对开展泰国文化教学的态度
☐ 很有必要 ☐ 没有必要 ☐ 无所谓
9. 你喜欢以教学形式来学习泰国文化吗
☐ 很喜欢 ☐ 不喜欢 ☐ 无所谓

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

第二部分：中国留学生对泰国文化的理解 请对下面关于描述泰国文化内容进行了解程度的评估。

5 表示对该内容很了解

4 表示对该内容比较了解

3 表示对该内容一般了解

2 表示对该内容不太了解

1 表示对该内容了解很少几乎不知道

ตาราง 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ภาษาจีน)

内容	意见				
	5	4	3	2	1
礼仪方面					
1. 与僧侣交谈时男性应使用 ผม กระผม 女性应使用 ดิฉัน 等这些人称代词作为表达词，平常人称呼僧侣为 หลวงพี่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ พระคุณเจ้า 等，僧侣称呼平常人为 โยง，僧侣表达“我”则用 อาตมา 代替。					
2. 有事找老师时应该和老师提前预约时间。					
3. 家里的客人要走时，如果家里有辈分大的客人在，主人不应该起身送到家门口。					
4. 和别人同桌进餐时，不可以把骨头和籽吐到餐盘里，如果一定要吐，应该用手遮着嘴然后吐到餐桌上已准备好用来装食物屑的餐具里。					
5. 参加喜庆的宴会时，应该在第一次碰到宴会主人时就把准备好的礼物递给主人或在规定的送礼环节递送礼物，递送礼物的同时应说一些祝福的话。					
风俗习俗方面					
6. 九皇斋节受到很多宗教的影响，比如：道教、儒家思想、民间诸神信仰、大乘佛教等。					
7. 供僧衣节的意义是让佛教徒更团结和维护佛教和供养僧侣。					

8. 给长辈和身份尊贵的长辈的手上洒水是传统节日宋干节的重要仪式，意义在于向长辈表达尊敬和孝顺。					
9. 水灯节的节日意义是祭拜恒河河母。					
10. 泰国男子年满 20 周岁需出家以表示对父母的孝心。					
着装打扮方面					
11. 拉玛九世公布 8 套女性官方泰服样式，虽然泰国吸收外国流行服装元素，穿着西方国家的流行服装，但仍然把官方公布的传统服饰作为国家服饰的标志，重要场合依然穿着泰服以展示国家的特色服装。 					
12. ชุดฉลองพระองค์สีทอง 是代表国王身份尊贵的衣服，用以制作衣服的布料有很多种但主要的布料是金线织布，且整套衣服用金丝线缝制而成重达 7-8 公斤。 					
13. 泰国少数民族均有本民族服装，例如：苗族、嘎良族、瑶族、傈僳族等。					

14. 你对拉玛六世的服装的了解程度？ 男 女 男 女 					
15. 泰国北方的女性无论年龄多大都流行穿泰式筒裙，泰式筒裙做工精致裙尾喜欢用花纹装饰，上衣则是喜欢穿圆领的衣服，一般裙子和上衣的花纹是一致的。男性服装以宽长裤为主，裤名称为“เตี่ยว”和 เตี่ยวสะดอ 棉布制做蓝色和黑色外为主，上衣穿圆领短袖棉布衣，配有 5 颗扣子颜色以蓝色和黑色为主，衣名称为 เสื้อมือซ่อม 该类服装一般作为劳作时候的主要打扮。					
饮食方面					
16. 泰国菜里无论是蔬菜还是肉类都会被切成小块，以使用手抓取食用。手抓饭时一般使用中指、食指和大拇指同时抓取食物，当今泰国饮食器皿中叉子和勺子是不可缺少的餐具。					
17. 泰式炒河粉是泰国的一道名菜，泰国中部的泰式炒河粉最为出名。泰式炒河粉用细河粉和鸡蛋、韭菜、黄豆芽、萝卜干、豆腐、花生、干虾加上辣椒、鱼露、糖、柠檬在大火中炒制而成。其中，韭菜、黄豆芽、芭蕉花都是配菜。					
18. 泰国北部和东北部以糯米饭为主食，而中部和南部则以香米饭为主食。					
19. 食用植物在泰国饮食文化中已有很长一段历史，例如：แกงส้ม ดอกแค น้ำปลาหวานสะเดา ขำหัวปลี ดอกโสนต้มจิ้ม น้ำพริก และขนมดอกโสน 等。					

20. 泰国食物中常常伴有香料,这是因为香料不但有很高的营养价值,还能帮助消化,治疗腹胀。因此,泰国食物使用后不会对肠胃增加负担。					
宗教与信仰方面					
21. 五戒即杀生、不偷盗、不邪淫、不妄语、不饮酒,是佛教徒重要的基本戒律。					
22. 泰国国旗又叫三色旗,这三个颜色代表着泰国重要的三个组成部分,分别是国家(红色)、宗教(白色)、国王(深蓝色)。其中白色代表的宗教是指泰国人民信仰的所有宗教,这是因为泰国是一个宗教信仰自由的国家。					
23. 泰国文化部宗教办公室公布泰国人民信仰的5个宗教分别有佛教伊斯兰教基督教印度教锡克教。					
24. 三宝指佛宝、法宝和僧宝,是佛教的最基本信仰和教义,即佛教的核心和基础。					
25. 佛教是佛教徒的心灵归属地。因为每一名佛教徒深深信仰佛祖,并把佛祖的教诲铭记于心,且为了生活得更幸福把佛祖的教诲当作人生座右铭。					
艺术与音乐方面					
26. 泰国北部民居山墙处一般由两根刻有花纹的木头交叉矗立作为装饰,南部则流行在屋檐和走栏上用已雕刻花纹的木头作为装饰。 南部 北部					
 					
27. 泰国早期雕塑工艺品源自佛教的启蒙,而到了却克里王朝中期开始受到西方文化的影响,因此泰国每个时期的雕塑工艺品皆附有不同时代的印记。					
28. 泰国美术作品中蕴含自然元素,例如:石头,构图的主要颜色也以自然界常见颜色为主。					
29. 泰国布匹上都相应印有每个地方的特色花纹,例如:楠府有名的波浪纹布匹是楠府的代表性布料。					

30. 泰国孔剧里的每个角色都需要戴上特定的头盔，因此每一个角色都需要有配音。				
32. 泰国除去主要的管弦乐演奏乐器以外，各地由于地域不同而制作材料的不同使得各地管弦乐器拥有部分乐器的差异。				
32. 泰国各地方都有有趣的民众游戏和活动，参加人群以大人为主的活动主要是为了身心舒畅也给青年男女制造情感交流的机会。比如划船比赛。				
泰语的发展史				
33. 素可泰王朝佛历 1830-2050 年期间所出土的石碑均为巴利文、梵语和泰语作为镌刻语言，这也就表明素可泰时期便开始使用泰语的文字。				
34. 泰语文字是在来自印度南部的高棉文和孟文的基础上创造的。19 世纪佛历 1826 年，兰甘亨大帝在原有的辅音字母的基础上创造了泰语的辅音字母。				
35. 泰语是泰国的官方语言，分为辅音、元音、声调三个部分。其中辅音分为中、高、低辅音，元音分为单元音、双元音和特殊元音，声调分为 5 个声调。				
36. 却克里王朝时期泰语才被规范语法规则和撰写了泰语语法书。				
37. 来源于巴利文的多音节词汇，若前一个尾音与后面的辅音字母直接相连那么该尾音后的辅音字母不拆分拼读，而是直接和后面的元音相拼。如：ปัญญา อักขี ทุกข์ สัญจร。				
文化的传播工具				
38. 泰国文学作品中受印度影响的多为佛教事迹，文学内容教化心灵与泰国人生活息息相关，是记录泰国风俗、生活规则、价值观、生活方式的重要工具。				
39. 泰国文学作品根据字词表达形式和文体类型可分为诗歌和散文。诗歌作词风格有固定模式深受印度的影响，诗歌用词多采用巴利文和梵文作为表达。				
40. 佛历 2475 年 6 月 24 日泰国的政体从君主专制变成君主立宪制，政体的改变对泰国社会各方面都产生影响，也是泰国当代文学的创作背景。				
41. “วรรณคดี 文学”这个词由两个词根组成，其中“วรรณ”意为书籍，				

“คดี”意为道路，因此，“วรรณคดี 文学”可理解为“通往书本的道路”。是人类的智慧结晶，并能陶冶精神，文学作品也有着传播文化的作用。					
42. อิเหนา 是源于印度尼西亚影响的文学作品。作品内容知识丰富，反映了泰国人民的的日常生活，比如展现了人们的信仰、风俗和仪式，例如出兵打战前会占卜一卦预知战争状况。					

第三部分：中国留学生对文化教学提高理解泰国文化能力的满意度。请对下面关于描述泰国文化教学促进自己能力提高的内容进行满意程度评估。

- 5 表示泰国文化教学对提高该能力的满意度为最满意
- 4 表示泰国文化教学对提高该能力的满意度为满意
- 3 表示泰国文化教学对提高该能力的满意度为一般
- 2 表示泰国文化教学对提高该能力的满意度为不满意
- 1 表示泰国文化教学对提高该能力的满意度为非常不满意

内容	满意度				
	5	4	3	2	1
文化理解能力					
1. 对教学促进使用泰语解释说明泰国文化关键词能力提高的满意度。					
2. 对教学促进使用泰语解释说明泰国文化主要内容能力提高的满意度。					
3. 对教学促进使用泰语概述泰国文化能力提高的满意度。					
4. 对教学促进课堂内容过渡到生活实例相结合能力提高的满意度。					
5. 对教学促进举例说明文化对泰国当今社会影响能力提高的满意度。					
6. 对教学促进设想文化内容对泰国未来社会影响能力提高的满意度					

度。					
7. 对教学促进举例说明中泰两国文化差异能力提高的满意度。					
8. 对教学促进解释泰国人日常生活中与文化相关联行为能力提高的满意度。					
9. 对教学促进总结泰国文化框架能力提高的满意度。					
10. 对教学促进说明泰国文化发展时间顺序能力提高的满意度。					

你对加强泰国文化教学的建议？

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย(ภาษาไทย)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

แบบสอบถาม

วัตถุประสงค์แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับวิทยานิพนธ์เรื่อง ปัจจัยและระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนที่มีต่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2) เพื่อศึกษาระดับความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีน ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 3) เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมไทยของนักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยข้อมูลแบบสอบถามจะนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาเท่านั้น

ทั้งนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างยิ่งที่กรุณาสละเวลาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มี 3 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สอบถามปัญหาความเข้าใจของนักศึกษาจีนที่มีต่อวัฒนธรรมไทย

ตอนที่ 3 สอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจ

วัฒนธรรมไทย

2. ข้อมูลที่ได้รับจากท่านจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความจริง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ
3. มาจากมณฑล
4. ชั้นปีที่กำลังศึกษา ☐ ชั้นปีที่ 1 ☐ ชั้นปีที่ 2 ☐ ชั้นปีที่ 3 ☐ ชั้นปีที่ 4
5. ประสบการณ์ในประเทศไทย
☐ น้อยกว่า 1 ปี ☐ 1 ปี ☐ 2 ปี
☐ 3 ปี ☐ 4 ปี ☐ มากกว่า 4 ปี
6. ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย
☐ น้อยกว่า 1 ปี ☐ 1 ปี ☐ 2 ปี
☐ 3 ปี ☐ 4 ปี ☐ มากกว่า 4 ปี
7. วัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ (เลือกได้หลายข้อ)
☐ มารยาทไทย ☐ อาหารไทย ☐ ประเพณีไทย
☐ การแต่งกาย ☐ ภาษาและอักษรไทย
☐ ศิลปะและดนตรี ☐ ศาสนาและความเชื่อ ☐ วรรณคดีไทย
☐ อื่น
8. ทักษะคิดต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย
☐ จำเป็น ☐ ไม่จำเป็น ☐ ไม่เป็นไร
9. ความสนใจในการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทย
☐ ชอบมาก ☐ ไม่ชอบ ☐ ไม่เป็นไร

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 2 ปัญหาความเข้าใจของนักศึกษาที่มีต่อวัฒนธรรมไทย

การวิเคราะห์ข้อความดังต่อไปนี้ แล้วแสดงความคิดเห็นของนักศึกษาจีนที่มีต่อความเข้าใจวัฒนธรรมไทย

ส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมไทย

ระดับ 5 หมายถึง เข้าใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เข้าใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง เข้าใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เข้าใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง เข้าใจน้อยมาก

ตาราง 3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย(ภาษาไทย)

รายการ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 1 : มารยาทไทย					
1.ในการสนทนากับพระสงฆ์จะต้องใช้สรรพนามแทนตัวเอง ใช้คำว่า ผม กระผม(สำหรับผู้ชาย) ดิฉัน(สำหรับผู้หญิง) และชาวไทยทั่วไปเรียกพระสงฆ์ว่า หลวงพี่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ พระคุณเจ้า เป็นต้น พระสงฆ์เรียกชาวไทยทั่วไปโดยใช้คำว่า โยม ส่วนคำใช้แทนตัวผู้พูดสำหรับพระสงฆ์คือ อาตมา					
2.หากมีเรื่องต้องไปเจออาจารย์ นักศึกษาควรนัดเวลากับอาจารย์ล่วงหน้า					
3.เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่ผู้นั้นอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง					
4.การร่วมโต๊ะรับประทานอาหารอย่าคายกระดูก หรือก้างหรือเมล็ดพืชจากปากลงในจานอาหาร เวลาจะคายควรเอามือป้องปากแล้วคายลงในภาชนะที่จัดไว้					
5.ผู้ที่เป้นแขกไปร่วมงานมงคล การให้ของขวัญควรให้ในเวลาแรกพบ เจ้าภาพหรือโอกาสอันสมควรและกล่าวอวยพรให้เจ้าของงาน					

รายการ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 2 : ประเพณีไทย					
6.ประเพณีถือศีลกินเจเป็นประเพณีที่มีการผสมผสานของลัทธิความเชื่อต่างๆ หลายลัทธิได้แก่ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื๊อ ลัทธิการนับถือเทวดาและพระพุทธศาสนานิกายมหายานเป็นต้น					
7.พิธีทอดกฐินทำให้พุทธศาสนิกชนเกิดความสมัครสมานและสามัคคีเป็นการทำนุบำรุงศาสนาและจรรโลงพระพุทธศาสนา					
8.ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีงานสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบถนอบต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู					
9.ประเพณีลอยกระทงมีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อเป็นการบูชาพระแม่คงคาและขอขมาพระแม่คงคา					
10.เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีต่อบิดามารดา					
ด้านที่ 3 : การแต่งกาย					
11.รัชกาลที่ 9 ออกแบบชุดไทยเรียกว่า“ชุดไทยพระราชนิยม” ซึ่งเป็นชุดประจำชาติของฝ่ายหญิง ถึงแม้ว่าคนไทยรับเอาแบบการแต่งกายต่างชาติมาเป็นแบบฉบับ แต่ต้องใช้ชุดพระราชนิยมแต่งในโอกาสสำคัญ หรืองานพระราชพิธี เพื่อความงดงามเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายไทย					
					

รายการ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
12.ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฝ่ายที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม					
13. การแต่งกายของชาวชาติพันธุ์แสดงเอกลักษณ์ชนเผ่า เช่น เผ่าม้ง เผ่ากะเหรี่ยง เผ่าเย้า เผ่ามูเซอ เผ่าลีซอ เป็นต้น					
14. นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 ชาย หญิง ชาย หญิง 					
15.การแต่งกายของหญิงสาวเหนือจะนุ่งผ้าซิ่น(ผ้าถุง)ยาวเกือบถึงตาตุ่ม นิยมนุ่งทั้งสาวและคนแก่ ผ้าถุงจะมีความประณีตงดงาม ดิ้นซิ่นจะมีลวดลายงดงาม ส่วนเสื้อจะเป็นเสื้อคอกลม มีสีล้วน ลวดลายสวยงาม เช่นเดียวกันส่วนการแต่งกายของชายจะเหนือนุ่งกางเกงขาวลักษณะแบบกางเกงขาวแบบ 3 ส่วน เรียกติดปากว่า “เตี่ยว” หรือ เตี่ยวสะดอ ทำจากผ้าฝ้าย ย้อมสีน้ำเงินหรือสีดำ ส่วนเสื้อก็นิยมสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกลมแขนสั้น แบบผ่าอก กระดุม 5 เม็ด สีน้ำเงินหรือสีดำ เช่นเดียวกัน เรียกว่า เสื้อม่อฮ่อม ชุดนี้ใส่เวลาทำงาน					

รายการ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านที่ 4 : อาหารไทย					
16.กับข้าวไทยมักจะหันเป็นชิ้นเล็กๆ พอลำทั้งผักและเนื้อสัตว์ ทำให้รับประทานสะดวกด้วยการใช้มือ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย มักใช้นิ้วมือเพียง 3 นิ้วคือ นิ้วชี้ นิ้วกลาง และนิ้วหัวแม่มือในการรับประทาน ปัจจุบันนี้ช้อนและส้อมกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการรับประทานอาหารที่ขาดไม่ได้ของคนไทย					
17. ผัดไทยเป็นอาหารไทยที่สามารถรับประทานได้ทั่วประเทศไทย โดยเฉพาะในภาคกลาง ผัดไทยโดยทั่วไปจะนำเส้นเล็กมาผัดด้วยไฟแรงกับไข่ ใบกุยช่ายสับ ถั่วงอก หัวไชโป๊สับ เต้าหู้เหลือง ถั่วลิสงคั่ว และกุ้งแห้ง ปรงรสด้วยพริก น้ำปลา และน้ำตาล เสิร์ฟพร้อมกับมะนาว ใบกุยช่าย ถั่วงอกสด และหัวปลีเป็นเครื่องเคียง					
18. คนไทยภาคอีสานและคนไทยล้านนาส่วนใหญ่รับประทานข้าวเหนียว ขณะที่คนไทยภาคกลางบริโภควุ้นข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักเหมือนคนภาคใต้					
19.คนไทยนิยมรับประทานดอกของพืชเป็นอาหารมาช้านานแล้ว เช่น แกงส้มดอกแค น้ำปลาทูหวานสะเดา ยำหัวปลี ดอกโสนต้มจิ้มน้ำพริก และขนมดอกโสน เป็นต้น					
20.อาหารไทยโดยทั่วไปจะมีรสจัดจากเครื่องเทศ เนื่องจากเครื่องเทศในอาหารส่วนใหญ่มีคุณสมบัติช่วยย่อย แก้ท้องอืดเฟ้อ อาหารไทยเมื่อกินแล้วจึงสบายท้อง					
ด้านที่ 5 : ศาสนาและความเชื่อ					
21.ศีล 5 เป็นศีลหรือข้อห้ามในลำดับเบื้องต้นตามพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนสำคัญของพุทธศาสนิกชน ซึ่งคือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤตินอกใจ เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการดื่มสุราเมรัย					

รายการ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
22.ธงชาติไทย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ธงไตรรงค์มีความหมายสำคัญของธงไตรรงค์นั้นหมายถึงสถาบันหลักทั้งสามของประเทศไทย คือชาติ (สีแดง) ศาสนา (สีขาว) และพระมหากษัตริย์ (สีน้ำเงิน) และสีขาวคือศาสนาที่หมายถึงทุกศาสนาในประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีเสรีทางความเชื่อ					
23. กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์					
24.หลักสำคัญของพระพุทธศาสนามี 3 ประการ คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์รวมเรียกว่า พระรัตนตรัย					
25.พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสบกับความสุขความเจริญในชีวิต					
ด้านที่ 6 : ศิลปะและดนตรี					
26.เรือนไทยภาคเหนือนิยมตกแต่งหลังคาบ้านด้วยตัวกาแล ส่วนเรือนไทยภาคใต้ในหลายพื้นที่ นิยมตกแต่งด้วยลายลูกไม้ฉลุตามชายคา และราวระเบียง ภาคใต้ ภาคเหนือ					
 					
27.งานประติมากรรมไทยเป็นงานประติมากรรมอันเนื่องมาจากพระพุทธศาสนา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลางจึงเริ่มสร้างงานประติมากรรมที่เป็นรูปบุคคลตามแบบตะวันตก ดังนั้น ประติมากรรมมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย					

รายการ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
28.งานจิตรกรรมไทยมีความโดดเด่นด้านลวดลายที่เลียนแบบธรรมชาติ เช่น ลายกันหอย และการใช้แม่สี ซึ่งได้มาจากวัสดุธรรมชาติ ในการสร้างสรรค์ผลงาน					
29.ผ้าไทยมีลวดลายแตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น ผ้าลายน้ำไหลเป็นผ้าที่มีชื่อเสียงและถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดน่าน					
30. การพูดของตัวโขนทุกตัวไม่ว่าจะเป็นทำนองพากย์หรือสนทนาจะมี “คนเจรจา” พูดแทนให้ทั้งสิ้น เนื่องจากโขนเป็นการแสดงที่ผู้แสดงจะสวมหัวโขนต่างๆ					
31.วงมโหรีมีเครื่องดนตรีหลักๆที่ใช้ในการบรรเลง ยังมีเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในวงดนตรีพื้นบ้านอีกหลายชนิด ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่นำมาใช้ในการจัดทำซึ่งพบในแต่ละท้องถิ่น					
32.การละเล่นพื้นบ้านสำหรับผู้ใหญ่จะเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน การกีฬาพักผ่อนหย่อนใจ รวมไปถึงจนถึงการเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้เกี่ยวพาราสักกัน เช่น การแข่งเรือ					
ด้านที่ 7 : ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย					
33.ศิลาจารึกกรุงสุโขทัยปรากฏราวพุทธศักราช 1830-2050 ใช้ภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาไทย ซึ่งแสดงว่าอักษรไทยเริ่มใช้ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา					
34.ตัวอักษรไทยมีวิวัฒนาการมาจากอักษรมอญและอักษรขอม ซึ่งรับมาจากอินเดียตอนใต้ ในศตวรรษที่ 19 ปีพุทธศักราช 1826 พ่อขุนรามคำแหงมหาราชประดิษฐ์อักษรไทยโดยประยุกต์พยัญชนะที่มีอยู่เดิมมาใช้					
35.ภาษาราชการของประเทศไทยคือภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงสำคัญ 3 ประเภท คือหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็น อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ เสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ สระเดี่ยว สระประสม และสระเกินเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทย จำแนกออกได้เป็น 5 เสียง					

รายการ	ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
36. สมัยรัตนโกสินทร์ ภาษาไทยจึงมีหนังสือสอนไวยากรณ์ภาษาไทยเข้าหลักเข้าเกณฑ์					
37. คำที่มาจากภาษาบาลี มักมีตัวสะกดและตัวตมที่เป็นอักษรซ้ำกันหรือมีตัวสะกดและตัวตม เช่น ปัญญา อักขิ ทุกข์ สัจจร ไม่ต้องตัดตัวสะกด					
ด้านที่ 8 : เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย					
38.วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสารมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเรื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย					
39.วรรณคดีไทยสามารถจำแนกตามรูปแบบคำประพันธ์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วรรณคดีร้อยกรอง และวรรณคดีร้อยแก้ว ในบรรดาคำประพันธ์ไทยที่ใช้แต่งบทร้อยกรองเป็นคำประพันธ์ที่ไทยรับแบบอย่างมาจากอินเดีย ซึ่งมีลักษณะบังคับไว้ตายตัว ทั้งคำก็ต้องใช้คำบาลีและสันสกฤตเป็นหลัก					
40.การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2475 เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลต่อสังคมไทยด้านต่างๆ และเป็นภูมิหลังการพัฒนาวรรณคดีไทยปัจจุบัน					
41.วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ					
42.อิเหนาเป็นวรรณคดีเอกของไทยซึ่งได้เค้าโครงมาจากวรรณคดีอินโดนีเซีย มีคุณค่าด้านความรู้และความคิดหลายด้านและสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตชาวไทย เช่นแสดงให้เห็นถึง ความเชื่อ ประเพณี และพิธีกรรม เช่น ความเชื่อเรื่องการทำนายโชคชะตาหรือโหราศาสตร์ดังตอนที่ท้าวกะหมังกุหนิงจะยกทัพไปตีเมืองคาหา ก็ให้โหราทำนายดวงชะตาของเขา					

ตอนที่ 3 สอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมไทย

โปรดทำเครื่องหมาย✓ลงในช่องที่ตรงกับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมไทย

ระดับ 5 หมายถึง ความพึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ความพึงพอใจมาก

ระดับ 3 หมายถึง ความพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ความพึงพอใจน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ความพึงพอใจน้อยที่สุด

รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ทักษะด้านความเข้าใจวัฒนธรรม					
1.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการแปลความหมายของคำสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยใช้ภาษาไทย					
2.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการแปลสาระสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยใช้ภาษาไทย					
3.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการแปลเนื้อหาทั่วไปเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยโดยใช้ภาษาไทยเป็นคำพูดของตนเอง					
4.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการยกตัวอย่างมาอธิบายการเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมที่ครูสอนกับประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวัน					
5.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการยกตัวอย่างมาอธิบายอิทธิพลจากวัฒนธรรมที่ครูสอนที่มีต่อสังคมไทยในปัจจุบัน					
6.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการคาดคะเนอิทธิพลจากวัฒนธรรมที่ครูสอนที่มีต่อสังคมไทยในอนาคต					
7.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการยกตัวอย่างมาเปรียบเทียบความแตกต่างวัฒนธรรมระหว่างไทยและจีน					
8.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการแบ่งประเภทของพฤติกรรมที่เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมไทยของคนไทย					
9.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการสรุปโครงสร้างวัฒนธรรมไทย					
10.การเรียนการสอนช่วยส่งเสริมทักษะในการอธิบายการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมไทยตามลำดับ					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

ภาคผนวก จ
การวิเคราะห์ข้อมูล

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 4 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามชั้นปีที่กำลังศึกษา ดังตารางต่อไปนี

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 1 : มารยาทไทย			
1.ในการสนทนากับพระสงฆ์จะต้องใช้สรรพนามแทนตัวเองใช้คำว่า ผม กระผม(สำหรับผู้ชาย) ดิฉัน(สำหรับผู้หญิง) และชาวไทยทั่วไปเรียกพระสงฆ์ว่า หลวงพี่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ พระคุณเจ้า เป็นต้น พระสงฆ์เรียกชาวไทยทั่วไปโดยใช้คำว่า โยม ส่วนคำใช้แทนตัวผู้พูดสำหรับพระสงฆ์คือ อาตมา	0.154	0.857	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
2.หากมีเรื่องต้องไปเจออาจารย์ นักศึกษาควรนัดเวลากับอาจารย์ล่วงหน้า	0.137	0.872	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
3.เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง	2.011	0.141	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
4.การร่วมโต๊ะรับประทานอาหารอย่าคายกระดูก หรือก้างหรือเมล็ดพืชจากปากลงในจานอาหาร เวลาจะคายควรเอามือป้องปากแล้วคายลงในภาชนะที่จัดไว้	1.555	0.218	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
5.ผู้ที่เป็นแขกไปร่วมงานมงคล การให้ของขวัญควรให้ในเวลาแรกพบเจ้าภาพหรือโอกาสอันสมควรและกล่าว	0.125	0.883	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 2 : ประเพณีไทย			
6.ประเพณีถือศีลกินเจเป็นประเพณีที่มีการผสมผสานของลัทธิความเชื่อต่างๆ หลายลัทธิได้แก่ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ ลัทธิการนับถือเทวะ และพระพุทธศาสนานิกายมหายาน เป็นต้น	0.308	0.736	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
7.พิธีทอดกฐินทำให้พุทธศาสนิกชนเกิดความสมัครสมานและสามัคคี เป็นการทำนุบำรุงศาสนาและจรโลงพระพุทธศาสนา	1.145	0.324	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
8.ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำไหหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบถนอมต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู	4.117	0.020	ระหว่างกลุ่มมีความแตกต่าง
9.ประเพณีลอยกระทงมีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อเป็นการบูชาพระแม่คงคาและขอขมาพระแม่คงคา	0.638	0.531	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
10.เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา	2.151	0.123	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
ด้านที่ 3 : การแต่งกาย			
11.รัชกาลที่ 9 ออกแบบชุดไทยเรียกว่า“ชุดไทยพระราชนิยม” ซึ่งเป็นชุดประจำชาติของฝ่ายหญิง ถึงแม้ว่าคนไทยรับเอาแบบการแต่งกายต่างชาตินมาเป็นแบบฉบับ แต่ต้องใช้ชุดพระราชนิยมแต่งในโอกาสสำคัญ หรืองานพระราชพิธี เพื่อความงดงามเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายไทย	0.491	0.614	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
12.ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฝ่ายที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม	1.018	0.366	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
13.การแต่งกายของชาวชาติพันธุ์แสดงเอกลักษณ์ชนเผ่า เช่น เผ่าม้ง เผ่ากะเหรี่ยง เผ่าเย้า เผ่ามูเซอ เผ่าลีซอ เป็นต้น	1.062	0.351	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
14.นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 	2.409	0.096	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
15.การแต่งกายของหญิงชาวเหนือจะนุ่งผ้าซิ่น(ผ้าถุง)ยาวเกือบถึงตาตุ่ม นิยมนุ่งทั้งสาวและคนแก่ ผ้าถุงจะมีความประณีตงดงาม ดิ้นซิ่นจะมีลวดลายงดงาม ส่วนเสื้อจะเป็นเสื้อคอกลม มีสีสันทัน ลวดลายสวยงามเช่นเดียวกันส่วนการแต่งกายของชายจะเหนือนุ่งกางเกงขาวลักษณะแบบกางเกงขาวแบบ 3 ส่วน เรียกติดปากว่า “เตี๋ยว” หรือ เตี๋ยวสะดอ ทำจากผ้าฝ้าย ย้อมสีน้ำเงินหรือสีดำ ส่วนเสื้อก็นิยมสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกลม แขนสั้นแบบผ่าอก กระดุม 5 เม็ด สีน้ำเงินหรือสีดำ เช่นเดียวกัน เรียกว่าเสื้อม่อฮ่อม ชุดนี้ใส่เวลาทำงาน	0.969	0.384	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 4 : อาหารไทย			
16.กับข้าวไทยมักจะหันเป็นชิ้นเล็กๆ พอกำลังผักและเนื้อสัตว์ ทำให้รับประทานสะดวกด้วยการใช้มือ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย มักใช้นิ้วมือเพียง 3 นิ้วคือ นิ้วชี้ นิ้วกลาง และนิ้วนางเมื่อในการรับประทาน ปัจจุบันนี้ช้อนและส้อมกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการรับประทานอาหารที่ขาดไม่ได้ของคนไทย	1.460	0.238	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
17.ผัดไทยเป็นอาหารไทยที่สามารถรับประทานได้ทั่วประเทศ โดยเฉพาะในภาคกลาง ผัดไทยโดยทั่วไปจะนำเส้นเล็กมาผัดด้วยไฟแรงกับไข่ ไบกุ๋ยช่วยสับ ถั่วงอก หัวไชโป๊สับ เต้าหู้เหลือง ถั่วลิสงคั่ว และกุ้งแห้ง ปรงรสด้วยพริก น้ำปลา และน้ำตาล เสิร์ฟพร้อมกับมะนาว ไบกุ๋ยช่วย ถั่วงอกสด และหัวปลีเป็นเครื่องเคียง	1.876	0.160	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
18.คนไทยภาคอีสานและคนไทยล้านนาส่วนใหญ่รับประทานข้าวเหนียว ขณะที่คนไทยภาคกลางบริโภคข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักเหมือนคนภาคใต้	1.399	0.253	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
19.คนไทยนิยมรับประทานดอกของพืชเป็นอาหารมาช้านานแล้ว เช่น แกงส้มดอกแค น้ำปลาหวานสะเดา ยำหัวปลี ดอกโสนต้ม จิ้ม น้ำพริก และขนมดอกโสน เป็นต้น	0.345	0.709	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
20.อาหารไทยโดยทั่วไปจะมีรสจัดจากเครื่องเทศ เนื่องจากเครื่องเทศในอาหารส่วนใหญ่มีคุณสมบัติช่วยย่อย แก้ท้องอืดเพื่ออาหารไทยเมื่อกินแล้วจึงสบายท้อง	1.449	0.241	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 5 : ศาสนาและความเชื่อ			
21.ศีล 5 เป็นศีลหรือข้อห้ามในลำดับเบื้องต้นตามพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนสำคัญของพุทธศาสนิกชน ซึ่งคือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤตินอกใจ เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการดื่มสุราเมรัย	2.640	0.078	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
22.ธงชาติไทย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ธงไตรรงค์ ความหมายสำคัญของธงไตรรงค์นั้นหมายถึงสถาบันหลักทั้งสามของประเทศไทย คือ ชาติ (สีแดง) ศาสนา (สีขาว) และ พระมหากษัตริย์ (สีน้ำเงิน) และ สีขาว คือ ศาสนาที่หมายถึงทุกศาสนาในประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีเสรีทางความเชื่อ	0.457	0.635	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
23.กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์	0.998	0.373	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
24.หลักสำคัญของพระพุทธศาสนามี 3 ประการ คือ พระพุทธ พระธรรมและพระสงฆ์รวมเรียกว่า พระรัตนตรัย	2.979	0.057	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
25.พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสพกับความสุขความเจริญในชีวิต	3.138	0.049	ระหว่างกลุ่มมี ความแตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 6 : ศิลปะและดนตรี			
26.เรือนไทยภาคเหนือนิยมตกแต่งหลังคาบ้านด้วยตัวกาแลส่วนเรือนไทยภาคใต้ในหลายพื้นที่ นิยมตกแต่งด้วยลายลูกไม้ฉลุตามชายคา และราวระเบียง	0.277	0.759	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
27.งานประติมากรรมไทยเป็นงานประติมากรรมอันเนื่องจากพระพุทธศาสนา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลางจึงเริ่มสร้างงานประติมากรรมที่เป็นรูปบุคคลตามแบบตะวันตก ดังนั้นประติมากรรมมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย	0.164	0.849	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
28.งานจิตรกรรมไทยมีความโดดเด่นด้านลวดลายที่เลียนแบบธรรมชาติ เช่น ลายกันหอย และการใช้แม่สี ซึ่งได้มาจากวัสดุธรรมชาติ ในการสร้างสรรค์ผลงาน	0.051	0.950	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
29.ผ้าไทยมีลวดลายแตกต่างไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น ผ้าลายน้ำไหลเป็นผ้าที่มีชื่อเสียงและถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดน่าน	0.737	0.482	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
30.การพูดของตัวโจนทุกตัวไม่ว่าจะเป็นทำนองพากย์หรือสนทนาจะมี “คนเจรจา” พูดแทนให้ทั้งสิ้น เนื่องจากโจนเป็นการแสดงที่ผู้แสดงจะสวมหัวโจนต่างๆ	1.013	0.368	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
31.วงมโหรีมีเครื่องดนตรีหลักๆที่ใช้ในการบรรเลง ยังมีเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในวงดนตรีพื้นบ้านอีกหลายชนิด ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่นำมาใช้ในการจัดทำซึ่งพบในแต่ละท้องถิ่น	0.437	0.647	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
32.การละเล่นพื้นบ้านสำหรับผู้ใหญ่จะเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน การกีฬาพักผ่อนหย่อนใจ รวมไปถึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้เกี่ยวพาราสีกัน เช่น การแข่งเรือ	1.711	0.187	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 7 : ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย			
33.ศิลาจารึกกรุงสุโขทัยปรากฏราวพุทธศักราช 1830-2050 ใช้ภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาไทย ซึ่งแสดงว่าอักษรไทยเริ่มใช้ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา	0.654	0.523	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
34.ตัวอักษรไทยมีวิวัฒนาการมาจากอักษรมอญและอักษรขอม ซึ่งรับมาจากอินเดียตอนใต้ ในศตวรรษที่ 19 ปีพุทธศักราช 1826 พ่อขุนรามคำแหงมหาราชประดิษฐ์อักษรไทยโดยประยุกต์พยัญชนะที่มีอยู่เดิมมาใช้	2.178	0.120	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
35.ภาษาราชการของประเทศไทยคือภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงสำคัญ 3 ประเภท คือหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็น อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำเสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ สระเดี่ยว สระประสม และสระเกินเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย จำแนกออกได้เป็น 5 เสียง	1.531	0.223	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
36.สมัยรัตนโกสินทร์ ภาษาไทยจึงมีหนังสือสอนไวยากรณ์ภาษาไทยเข้าหลักเข้าเกณฑ์	1.790	0.174	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
37.คำที่มาจากภาษาบาลี มักมีตัวสะกดและตัวตามที่เป็นอักษรซ้ำกันหรือมีตัวสะกดและตัวตาม เช่น ปัญญา อักขิ ทุกข์ สัจจร ไม่ต้องตัดตัวสะกด	0.060	0.941	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 8 : เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย			
38.วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสาระมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเรื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงบนธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย	1.498	0.230	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
39.วรรณคดีไทยสามารถจำแนกตามรูปแบบคำประพันธ์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วรรณคดีร้อยกรองและวรรณคดีร้อยแก้ว ในบรรดาคำประพันธ์ไทยที่ใช้แต่งบทร้อยกรอง เป็นคำประพันธ์ที่ไทยรับแบบอย่างมาจากอินเดีย ซึ่งมีลักษณะบังคับไว้ตายตัว ทั้งคำที่ต้องใช้คำบาลีและสันสกฤตเป็นหลัก	1.117	0.332	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
40.การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2475 เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อสังคมไทยด้านต่างๆ และเป็นภูมิหลังการพัฒนาวรรณคดีไทยปัจจุบัน	1.229	0.298	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
41.วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ	9.380	0.000	ระหว่างกลุ่มมี ความแตกต่าง
42.อิเหนาเป็นวรรณคดีเอกของไทยซึ่งได้เค้าโครงมาจากวรรณคดีอินโดนีเซีย มีคุณค่าด้านความรู้และความคิดหลายด้าน และสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตชาวไทย เช่นแสดงให้เห็นถึงความเชื่อ ประเพณี และพิธีกรรม เช่น ความเชื่อเรื่องการทำนายโชคชะตาหรือโหราศาสตร์ดังตอนที่ท้าวกะหมังกุหนิงจะยกทัพไปตีเมืองดาหา ก็ให้โหราทำนายดวงชะตาของเขา	0.160	0.852	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 5 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามประสบการณ์ในประเทศไทย ดังตารางต่อไปนี้

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 1 : มารยาทไทย			
1.ในการสนทนากับพระสงฆ์จะต้องใช้สรรพนามแทนตัวเองใช้คำว่า ผม กระผม(สำหรับผู้ชาย) ดิฉัน(สำหรับผู้หญิง) และชาวไทยทั่วไปเรียกพระสงฆ์ว่า หลวงพี่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ พระคุณเจ้า เป็นต้น พระสงฆ์เรียกชาวไทยทั่วไปโดยใช้คำว่า โยม ส่วนคำใช้แทนตัวผู้พูดสำหรับพระสงฆ์คือ อาตมา	1.513	0.207	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
2.หากมีเรื่องต้องไปเจออาจารย์ นักศึกษาควรนัดเวลากับอาจารย์ล่วงหน้า	1.013	0.406	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
3.เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง	3.317	0.015	ระหว่างกลุ่มมีความแตกต่าง
4.การร่วมโต๊ะรับประทานอาหารอย่าคายกระดูก หรือก้างหรือเมล็ดพืชจากปากลงในจานอาหาร เวลาจะคายควรเอามือป้องปากแล้วคายลงในภาชนะที่จัดไว้	2.463	0.052	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
ด้านที่ 2 : ประเพณีไทย			
5.ผู้ที่ไปร่วมงานมงคล การให้ของขวัญควรให้ในเวลาแรกพบเจ้าภาพหรือโอกาสอันสมควรและกล่าว	1.656	0.169	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
6.ประเพณีถือศีลกินเจเป็นประเพณีที่มีการผสมผสานของลัทธิความเชื่อต่างๆ หลายลัทธิได้แก่ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ ลัทธิการนับถือเทวะ และพระพุทธศาสนานิกายมหายาน เป็นต้น	1.072	0.376	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
7.พิธีทอดกฐินทำให้พุทธศาสนิกชนเกิดความสมัครสมานและสามัคคี เป็นการทำนุบำรุงศาสนาและจรจร โลงพระพุทธรูปศาสนา	2.108	0.088	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
8.ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบถนอบต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู	2.178	0.079	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
9.ประเพณีลอยกระทงมีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อเป็นการบูชาพระแม่คงคาและขอขมาพระแม่คงคา	0.269	0.897	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
10.เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา	1.219	0.310	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 3 : การแต่งกาย			
11.รัชกาลที่ 9 ออกแบบชุดไทยเรียกว่า“ชุดไทยพระราชนิยม” ซึ่งเป็นชุดประจำชาติของฝ่ายหญิง ถึงแม้ว่าคนไทยรับเอาแบบการแต่งกายต่างชาตินมาเป็นแบบฉบับ แต่ต้องใช้ชุดพระราชนิยมแต่งในโอกาสสำคัญ หรืองานพระราชพิธี เพื่อความงดงามเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายไทย	1.006	0.410	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
12.ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฝ่ายที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม	2.695	0.037	ระหว่างกลุ่มมี ความแตกต่าง
13. การแต่งกายของชาวชาติพันธุ์แสดงเอกลักษณ์ชนเผ่า เช่น เผ่าม้ง เผ่ากะเหรี่ยง เผ่าเย้า เผ่ามูเซอ เผ่าลีซอ เป็นต้น	1.485	0.215	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
14.นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 	3.358	0.014	ระหว่างกลุ่มมี ความแตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
15.การแต่งกายของหญิงสาวเหนือจะนุ่งผ้าซิ่น(ผ้าถุง)ยาวเกือบถึง ตาตุ่ม นิยมนุ่งทั้งสาวและคนแก่ ผ้าถุงจะมีความประณีตงดงาม ดิ้น ซิ่นจะมีลวดลายงดงาม ส่วนเสื้อจะเป็นเสื้อคอกลม มีสีสันทัน ลวดลาย สวยงามเช่นเดียวกันส่วนการแต่งกายของชายจะเหนือนุ่งกางเกงขา ยาวลักษณะแบบกางเกงขาขาแบบ 3 ส่วน เรียกติดปากว่า “เดี๋ยว” หรือ เดียวสะคอ ทำจากผ้าฝ้าย ย้อมสีน้ำเงินหรือสีดำ ส่วนเสื้อก็ นิยมสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกลม แขนสั้น แบบผ่าอก กระดุม 5 เม็ด สีน้ำ เงินหรือสีดำ เช่นเดียวกัน เรียกว่า เสื้อม่อฮ่อม ชุดนี้ใช้เวลาทำงาน	1.476	0.218	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 4 : อาหารไทย			
16.กับข้าวไทยมักจะหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ พอคำทั้งผักและเนื้อสัตว์ ทำให้รับประทานสะดวกด้วยการใช้มือ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิม ของไทย มักใช้นิ้วมือเพียง 3 นิ้วคือ นิ้วชี้ นิ้วกลาง และ นิ้วหัวแม่มือในการรับประทาน ปัจจุบันนี้ช้อนและส้อมกลายเป็น เครื่องมือสำคัญในการรับประทานอาหารที่ขาดไม่ได้ของคนไทย	0.567	0.687	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
17. ผัดไทยเป็นอาหารไทยที่สามารถรับประทานได้ทั่ว ประเทศไทย โดยเฉพาะในภาคกลาง ผัดไทยโดยทั่วไปจะนำเส้น เล็กมาผัดด้วยไฟแรงกับไข่ ไบกุยช่ายสับ ถั่วงอก หัวไชโป๊สับ เต้าหู้เหลือง ถั่วลิสงคั่ว และกุ้งแห้ง ปรงรสด้วยพริก น้ำปลา และน้ำตาล เสิร์ฟพร้อมกับมะนาว ไบกุยช่าย ถั่วงอกสด และหัว ปลีเป็นเครื่องเคียง	0.923	0.455	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
18. คนไทยภาคอีสานและคนไทยล้านนาส่วนใหญ่รับประทาน ข้าวเหนียว ขณะที่คนไทยภาคกลางบริโภคข้าวเจ้าเป็นอาหาร หลักเหมือนคนภาคใต้	1.088	0.368	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
19.คนไทยนิยมรับประทานดอกของพืชเป็นอาหารมาช้านานแล้ว เช่น แงส้มดอกแค น้ำปลาหวานสะเดา ขำหัวปลี ดอกโสนต้ม จิ้ม น้ำพริก และขนมดอกโสน เป็นต้น	0.533	0.712	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
20.อาหารไทยโดยทั่วไปจะมีรสจัดจากเครื่องเทศ เนื่องจาก เครื่องเทศในอาหารส่วนใหญ่มีคุณสมบัติช่วยย่อย แก้ท้องอืดเพื่อ อาหารไทยเมื่อกินแล้วจึงสบายท้อง	1.020	0.402	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 5 : ศาสนาและความเชื่อ			
21. ศิล 5 เป็นศิลปะหรือข้อห้ามในลำดับเบื้องต้นตามพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนสำคัญของพุทธศาสนิกชน ซึ่งคือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติในกาม เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการดื่มสุราเมรัย	1.835	0.131	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
22. ธงชาติไทย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ธงไตรรงค์ ความหมายสำคัญของธงไตรรงค์นั้นหมายถึงสถาบันหลักทั้งสามของประเทศไทย คือ ชาติ (สีแดง) ศาสนา (สีขาว) และพระมหากษัตริย์ (สีน้ำเงิน) และ สีขาว คือ ศาสนาที่หมายถึงทุกศาสนาในประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีเสรีทางความเชื่อ	0.637	0.638	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
23. กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์	2.964	0.025	ระหว่างกลุ่มมี ความแตกต่าง
24. หลักสำคัญของพระพุทธศาสนามี 3 ประการ คือ พระพุทธ พระธรรมและพระสงฆ์รวมเรียกว่า พระรัตนตรัย	2.042	0.097	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
25. พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสบกับความสุขความเจริญในชีวิต	1.137	0.345	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 6 : ศิลปะและดนตรี			
26. เรือไทยภาคเหนือนิยมตกแต่งหลังคาบ้านด้วยตัวกาแลส่วนเรือไทยภาคใต้ในหลายพื้นที่ นิยมตกแต่งด้วยลายลูกไม้ฉลุตามชายคา และราวระเบียง	2.100	0.089	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
27. งานประติมากรรมไทยเป็นงานประติมากรรมอันเนื่องมาจากพระพุทธศาสนา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลางจึงเริ่มสร้างงานประติมากรรมที่เป็นรูปบุคคลตามแบบตะวันตก ดังนั้นประติมากรรมมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย	0.917	0.458	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
28.งานจิตรกรรมไทยมีความโดดเด่นด้านลวดลายที่เลียนแบบธรรมชาติ เช่น ลายก้นหอย และการใช้แม่สี ซึ่งได้มาจากวัสดุธรรมชาติ ในการสร้างสรรค์ผลงาน	1.092	0.367	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
29.ผ้าไทยมีลวดลายแตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น ผ้าลายน้ำไหลเป็นผ้าที่มีชื่อเสียงและถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดน่าน	1.030	0.397	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
30.การพูดของตัวโจนทุกตัวไม่ว่าจะเป็นทำนองพากย์หรือสนทนาจะมี “คนเจรจา” พูดแทนให้ทั้งสิ้น เนื่องจากโจนเป็นการแสดงที่ผู้แสดงจะสวมหัวโจนต่างๆ	1.114	0.356	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
31.วงมโหรีมีเครื่องดนตรีหลักๆที่ใช้ในการบรรเลง ยังมีเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในวงดนตรีพื้นบ้านอีกหลายชนิด ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่นำมาใช้ในการจัดทำซึ่งพบในแต่ละท้องถิ่น	1.231	0.305	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
32.การละเล่นพื้นบ้านสำหรับผู้ใหญ่จะเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน การกีฬาพักผ่อนหย่อนใจ รวมไปถึงจนถึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้เกี่ยวพาราสักกัน เช่น การแข่งเรือ	1.827	0.132	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 7 : ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย			
33.ศิลาจารึกกรุงสุโขทัยปรากฏราวพุทธศักราช 1830-2050 ใช้ภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาไทย ซึ่งแสดงว่าอักษรไทยเริ่มใช้ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา	0.408	0.802	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
34.ตัวอักษรไทยมีวิวัฒนาการมาจากอักษรมอญและอักษรขอม ซึ่งรับมาจากอินเดียตอนใต้ ในศตวรรษที่ 19 ปีพุทธศักราช 1826 พ่อขุนรามคำแหงมหาราชประดิษฐ์อักษรไทยโดยประยุกต์พยัญชนะที่มีอยู่เดิมมาใช้	0.316	0.867	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
35.ภาษาราชการของประเทศไทยคือภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงสำคัญ 3 ประเภท คือหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็น อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ เสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ สระเดี่ยว สระประสม และสระเกินเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทยจำแนกออกได้เป็น 5 เสียง	0.789	0.536	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
36.สมัยรัตนโกสินทร์ ภาษาไทยจึงมีหนังสือสอนไวยากรณ์ภาษาไทยเข้าหลักเข้าเกณฑ์	1.455	0.224	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
37.คำที่มาจากภาษาบาลี มักมีตัวสะกดและตัวตามที่เป็นอักษรซ้ำกัน หรือมีตัวสะกดและตัวตาม เช่น ปัญญา อักขี ทุกข์ สัจจร ไม่ต้องตัดตัวสะกด	0.626	0.645	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
ด้านที่ 8 : เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย			
38.วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสารมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเครื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย	2.549	0.046	ระหว่างกลุ่มมีความแตกต่าง
39.วรรณคดีไทยสามารถจำแนกตามรูปแบบคำประพันธ์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วรรณคดีร้อยกรองและวรรณคดีร้อยแก้ว ในบรรดาคำประพันธ์ไทยที่ใช้แต่งบทร้อยกรอง เป็นคำประพันธ์ที่ไทยรับแบบอย่างมาจากอินเดีย ซึ่งมีลักษณะบังคับไว้ตายตัว ทั้งคำที่ต้องใช้คำบาลีและสันสกฤตเป็นหลัก	1.198	0.318	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
40.การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2475 เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลต่อสังคมไทยด้านต่างๆ และเป็นภูมิหลังการพัฒนาวรรณคดีไทยปัจจุบัน	0.624	0.647	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
41.วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คติ ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ	3.641	0.009	ระหว่างกลุ่มมีความแตกต่าง
42.อิเหนาเป็นวรรณคดีเอกของไทยซึ่งได้เค้าโครงมาจากวรรณคดีอินโดนีเซีย มีคุณค่าด้านความรู้และความคิดหลายด้านและสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตชาวไทย เช่น แสดงให้เห็นถึงความเชื่อ ประเพณี และพิธีกรรม เช่น ความเชื่อเรื่องการทำนายโชคชะตาหรือโหราศาสตร์ดังตอนที่ท้าวกะหมังกุหนิงจะยกทัพไปตีเมืองดาหา ก็ให้โหราทำนายดวงชะตาของเขา	1.112	0.357	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

ตาราง 6 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย
ดังตารางต่อไปนี้

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 1 : มารยาทไทย			
1.ในการสนทนากับพระสงฆ์จะต้องใช้สรรพนามแทนตัวเอง ใช้คำว่า ผม กระผม(สำหรับผู้ชาย) ดิฉัน(สำหรับผู้หญิง) และชาว ไทยทั่วไปเรียกพระสงฆ์ว่า หลวงพี่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ พระคุณเจ้า เป็นต้น พระสงฆ์เรียกชาวไทยทั่วไปโดยใช้คำว่า โยม ส่วนคำใช้แทนตัวผู้พูดสำหรับพระสงฆ์คือ อาตมา	1.062	0.381	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
2.หากมีเรื่องต้องไปเจออาจารย์ นักศึกษาควรนัดเวลากับอาจารย์ ล่วงหน้า	0.565	0.689	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
3.เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่ หากมีแขกผู้ใหญ่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง	1.101	0.362	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
4.การร่วมโต๊ะรับประทานอาหารอย่าคายกระดูก หรือก้างหรือ เมล็ดพืชจากปากลงในจานอาหาร เวลาจะคายควรเอามือป้อง ปากแล้วคายลงในภาชนะที่จัดไว้	1.211	0.313	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
5.ผู้ที่เป็นแขกไปร่วมงานมงคล การให้ของขวัญควรให้ในเวลา แรกพบเจ้าภาพหรือโอกาสอันสมควรและกล่าว	0.732	0.573	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 2 : ประเพณีไทย			
6.ประเพณีถือศีลกินเจเป็นประเพณีที่มีการผสมผสานของลัทธิ ความเชื่อต่างๆ หลายลัทธิได้แก่ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ ลัทธิการนับ ถือเทวะ และพระพุทธศาสนานิกายมหายาน เป็นต้น	1.021	0.402	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
7.พิธีทอดกฐินทำให้พุทธศาสนิกชนเกิดความสมัครสมานและ สามัคคี เป็นการทำนุบำรุงศาสนาและจรโลงพระพุทธศาสนา	0.509	0.729	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
8.ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบถนอมต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู	1.000	0.413	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
9.ประเพณีลอยกระทงมีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อเป็นการบูชาพระแม่คงคาและขอขมาพระแม่คงคา	0.365	0.833	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
10.เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา	3.520	0.011	ระหว่างกลุ่มมี ความแตกต่าง
ด้านที่ 3 : การแต่งกาย			
11.รัชกาลที่ 9 ออกแบบชุดไทยเรียกว่า“ชุดไทยพระราชนิยม” ซึ่งเป็นชุดประจำชาติของฝ่ายหญิง ถึงแม้ว่าคนไทยรับเอาแบบการแต่งกายต่างชาตินมาเป็นแบบฉบับ แต่ต้องใช้ชุดพระราชนิยมแต่งในโอกาสสำคัญ หรืองานพระราชพิธี เพื่อความงดงามเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายไทย	0.136	0.968	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
12.ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฝ่ายที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม	0.378	0.824	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
13.การแต่งกายของชาวชาติพันธุ์แสดงเอกลักษณ์ชนเผ่า เช่น เผ่าม้ง เผ่ากะเหรี่ยง เผ่าเย้า เผ่ามูเซอ เผ่าลีซอ เป็นต้น	0.655	0.625	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
14.นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 	1.739	0.150	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
15.การแต่งกายของหญิงชาวเหนือจะนุ่งผ้าซิ่น(ผ้าถุง)ยาวเกือบถึง ตาตุ่ม นิยมนุ่งทั้งสาวและคนแก่ ผ้าถุงจะมีความประณีตงดงาม ดินซิ่นจะมีลวดลายงดงาม ส่วนเสื้อจะเป็นเสื้อคอกลม มีสีสัน ลวดลายสวยงามเช่นเดียวกันส่วนการแต่งกายของชายจะเหน็บ กางเกงขาวลักษณะแบบกางเกงขาวแบบ 3 ส่วน เรียกติดปาก ว่า “เตี่ยว” หรือ เตี่ยวสะดอ ทำจากผ้าฝ้าย ย้อมสีน้ำเงินหรือสีดำ ส่วนเสื้อก็นิยมสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกลม แขนสั้น แบบผ่าอก กระดุม 5 เม็ด สีน้ำเงินหรือสีดำ เช่นเดียวกัน เรียกว่า เสื้อม่อฮ่อม ชุดนี้ใส่ เวลาทำงาน	1.300	0.277	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 4 : อาหารไทย			
16.กับข้าวไทยมักจะหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ พอกำทั้งผักและเนื้อสัตว์ ทำให้รับประทานสะดวกด้วยการใช้มือ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิม ของไทย มักใช้นิ้วมือเพียง 3 นิ้วคือ นิ้วชี้ นิ้วกลาง และ นิ้วหัวแม่มือในการรับประทาน ปัจจุบันนี้ช้อนและส้อมกลายเป็น เครื่องมือสำคัญในการรับประทานอาหารที่ขาดไม่ได้ของคนไทย	1.140	0.344	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
17.ผัดไทยเป็นอาหารไทยที่สามารถหารับประทานได้ทั่ว ประเทศไทย โดยเฉพาะในภาคกลาง ผัดไทยโดยทั่วไปจะนำเส้น เล็กมาผัดด้วยไฟแรงกับไข่ ไบกุ๋ยช่วยสับ ถั่วงอก หัวไชโป๊สับ เต้าหู้เหลือง ถั่วลิสงคั่ว และกุ้งแห้ง ประรสด้วยพริก น้ำปลา และน้ำตาล เสิร์ฟพร้อมกับมะนาว ไบกุ๋ยช่วย ถั่วงอกสด และหัว ปลีเป็นเครื่องเคียง	1.025	0.400	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
18.คนไทยภาคอีสานและคนไทยล้านนาส่วนใหญ่รับประทาน ข้าวเหนียว ขณะที่คนไทยภาคกลางบริโภคข้าวเจ้าเป็นอาหาร หลักเหมือนคนภาคใต้	1.615	0.179	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
19.คนไทยนิยมรับประทานดอกของพืชเป็นอาหารมาช้านานแล้ว เช่น แกงส้มดอกแค น้ำปลาหวานสะเดา ยำหัวปลี ดอกโสนต้ม จิ้ม น้ำพริก และขนมดอกโสน เป็นต้น	0.733	0.572	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
20.อาหารไทยโดยทั่วไปจะมีรสจัดจากเครื่องเทศ เนื่องจาก เครื่องเทศในอาหารส่วนใหญ่มีคุณสมบัติช่วยย่อย แก้ท้องอืดเพื่อ อาหารไทยเมื่อกินแล้วจึงสบายท้อง	0.871	0.485	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 5 : ศาสนาและความเชื่อ			
21. ศิล 5 เป็นศิลปะหรือข้อห้ามในลำดับเบื้องต้นตามพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนสำคัญของพุทธศาสนิกชน ซึ่งคือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติในกาม เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการดื่มสุราเมรัย	1.467	0.220	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
22. ธงชาติไทย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ธงไตรรงค์ ความหมายสำคัญของธงไตรรงค์นั้นหมายถึงสถาบันหลักทั้งสามของประเทศไทย คือ ชาติ (สีแดง) ศาสนา (สีขาว) และพระมหากษัตริย์ (สีน้ำเงิน) และ สีขาว คือ ศาสนาที่หมายถึงทุกศาสนาในประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีเสรีทางความเชื่อ	0.802	0.527	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
23. กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์	0.825	0.513	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
24. หลักสำคัญของพระพุทธศาสนามี 3 ประการ คือ พระพุทธ พระธรรมและพระสงฆ์รวมเรียกว่า พระรัตนตรัย	1.463	0.222	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
25. พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต	1.022	0.401	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 6 : ศิลปะและดนตรี			
26. เรือนไทยภาคเหนือนิยมตกแต่งหลังคาบ้านด้วยตัวกาแลส่วนเรือนไทยภาคใต้ในหลายพื้นที่ นิยมตกแต่งด้วยลายลูกไม้ฉลุตามชายคา และราวระเบียง	0.583	0.676	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
27. งานประติมากรรมไทยเป็นงานประติมากรรมอันเนื่องมาจากพระพุทธศาสนา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลางจึงเริ่มสร้าง			ระหว่างกลุ่ม

งานประติมากรรมที่เป็นรูปบุคคลตามแบบตะวันตก ดังนั้น ประติมากรรมมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย	1.134	0.347	ไม่มีความแตกต่าง
เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
28.งานจิตรกรรมไทยมีความโดดเด่นด้านลวดลายที่เลียนแบบธรรมชาติ เช่น ลายกันหอย และการใช้แม่สี ซึ่งได้มาจากวัสดุธรรมชาติ ในการสร้างสรรค์ผลงาน	0.749	0.562	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
29.ผ้าไทยมีลวดลายแตกต่างไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น ผ้าลายน้ำไหลเป็นผ้าที่มีชื่อเสียงและถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดน่าน	0.738	0.569	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
30.การพูดของตัวโจนทุกตัวไม่ว่าจะเป็นทำนองพากย์หรือสนทนาจะมี “คนเจรจา” พูดแทนให้ทั้งสิ้น เนื่องจากโจนเป็น การแสดงที่ผู้แสดงจะสวมหัวโจนต่างๆ	1.079	0.373	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
31.วงมโหรีมีเครื่องดนตรีหลักๆที่ใช้ในการบรรเลง ยังมีเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในวงดนตรีพื้นบ้านอีกหลายชนิด ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่นำมาใช้ในการจัดทำซึ่งพบในแต่ละท้องถิ่น	0.831	0.509	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
32.การละเล่นพื้นบ้านสำหรับผู้ใหญ่จะเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน การกีฬาพักผ่อนหย่อนใจ รวมไปถึงจนถึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้เกี่ยวพาราสักกัน เช่น การแข่งเรือ	1.221	0.309	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
ด้านที่ 7 : ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย			
33.ศิลาจารึกกรุงสุโขทัยปรากฏราวพุทธศักราช 1830-2050 ใช้ภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาไทย ซึ่งแสดงว่าอักษรไทยเริ่มใช้ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา	1.079	0.373	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
34.ตัวอักษรไทยมีวิวัฒนาการมาจากอักษรมอญและอักษรขอม ซึ่งรับมาจากอินเดียตอนใต้ ในศตวรรษที่ 19 ปีพุทธศักราช 1826 พ่อขุนรามคำแหงมหาราชประดิษฐ์อักษรไทยโดยประยุกต์พยัญชนะที่มีอยู่เดิมมาใช้	2.120	0.086	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง

35.ภาษาราชการของประเทศไทยคือภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงสำคัญ 3 ประเภท คือหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็น อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ เสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ สระเดี่ยว สระประสม และสระเกินเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทยจำแนกออกได้เป็น 5 เสียง	0.487	0.745	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
36.สมัยรัตนโกสินทร์ ภาษาไทยจึงมีหนังสือสอนไวยากรณ์ภาษาไทยเข้าหลักเข้าเกณฑ์	1.044	0.390	ระหว่างกลุ่มไม่ มีความแตกต่าง
37.คำที่มาจากภาษาบาลี มักมีตัวสะกดและตัวตามที่เป็นอักษรซ้ำกัน หรือมีตัวสะกดและตัวตาม เช่น ปัญญา อักขิ ทุกข์ สัจจร ไม่ต้องตัดตัวสะกด	1.036	0.394	ระหว่างกลุ่มไม่ มีความแตกต่าง
ด้านที่ 8 : เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย			
38.วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสารมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเครื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียม ประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย	1.140	0.344	ระหว่างกลุ่มไม่ มีความแตกต่าง
39.วรรณคดีไทยสามารถจำแนกตามรูปแบบคำประพันธ์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วรรณคดีร้อยกรองและวรรณคดีร้อยแก้ว ในบรรดาคำประพันธ์ไทยที่ใช้แต่งบทร้อยกรอง เป็นคำประพันธ์ที่ไทยรับแบบอย่างมาจากอินเดีย ซึ่งมีลักษณะบังคับไว้ตายตัว ทั้งคำที่ต้องใช้คำบาลีและสันสกฤตเป็นหลัก	0.913	0.461	ระหว่างกลุ่มไม่ มีความแตกต่าง
40.การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชมาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลต่อสังคมไทยด้านต่างๆ และเป็นภูมิหลังการพัฒนาวรรณคดีไทยปัจจุบัน	0.872	0.485	ระหว่างกลุ่มไม่ มีความแตกต่าง
41.วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ	5.016	0.001	ระหว่างกลุ่มมี ความแตกต่าง

42.อิเหนาเป็นวรรณคดีเอกของไทยซึ่งได้เค้าโครงมาจากวรรณคดีอินโดนีเซีย มีคุณค่าด้านความรู้และความคิดหลายด้านและสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตชาวไทย เช่น แสดงให้เห็นถึง ความเชื่อ ประเพณี และพิธีกรรม เช่น ความเชื่อเรื่องการทำนายโชคชะตาหรือโหราศาสตร์ดังตอนที่ท้าวกะหมังกุหนิงจะยกทัพไปตีเมืองคาหา ก็ให้โหรทำนายดวงชะตาของเขา	0.544	0.704	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
---	-------	-------	------------------------------

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

ตาราง 7 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามวัฒนธรรมไทยที่รู้สึกสนใจ
ดังตารางต่อไปนี้

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
ด้านที่ 1 : มารยาทไทย					
1.ในการสนทนากับพระสงฆ์จะต้องใช้สรรพนามแทนตัวเอง ใช้คำว่า ผม กระผม (สำหรับผู้ชาย) ดิฉัน(สำหรับผู้หญิง) และชาวไทยทั่วไปเรียกพระสงฆ์ว่า หลวงพี่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ พระคุณเจ้า เป็นต้น พระสงฆ์เรียกชาวไทยทั่วไปโดยใช้คำว่า โยม ส่วนคำใช้แทนตัวผู้พูดสำหรับพระสงฆ์คือ อาตมา	มีความสนใจ	3.15	0.256	0.799	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.08			
2.หากมีเรื่องต้องไปเจออาจารย์ นักศึกษา ควรนัดเวลากับอาจารย์ล่วงหน้า	มีความสนใจ	4.15	1.080	0.283	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.88			
3.เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่ที่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง	มีความสนใจ	2.58	1.270	0.208	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.22			
4.การร่วมโต๊ะรับประทานอาหารอย่าคายกระดูก หรือก้างหรือเมล็ดพืชจากปากลง	มีความสนใจ	3.42			ระหว่างกลุ่ม

ในงานอาหาร เวลาจะคายควรวเอามือป้องปากแล้วคายลงในภาชนะที่จัดไว้	ไม่มีความสนใจ	3.53	-0.37 3	0.710	ไม่มีความแตกต่าง
5.ผู้ที่เป็นแขกไปร่วมงานมงคล การให้ของขวัญควรรให้ในเวลาแรกพบเจ้าภาพหรือโอกาสอันสมควรและกล่าว	มีความสนใจ	3.94	1.690	0.095	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.47			

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
ด้านที่ 2 : ประเพณีไทย					
6.ประเพณีถือศีลกินเจเป็นประเพณีที่มีการผสมผสานของลัทธิความเชื่อต่างๆ หลายลัทธิได้แก่ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ ลัทธิการนับถือเทวะ และพระพุทธศาสนานิกายมหายานเป็นต้น	มีความสนใจ	2.6 9	0.320	0.750	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.5 8			
7.พิธีทอดกฐินทำให้พุทธศาสนิกชนเกิดความสมัครสมานและสามัคคี เป็นการทำนุ บำรุง ศาสนา และ จรรโลงพระพุทธศาสนา	มีความสนใจ	2.4 5	0.109	0.913	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.4 2			
8.ประเพณีรดน้ำดำหัว ประเพณีรดน้ำหัวผู้ใหญ่ มาจากประเพณี สงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบถนอต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู	มีความสนใจ	4.0 5	-1.66 7	0.099	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	4.4 6			
9.ประเพณีลอยกระทงมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อเป็นการบูชาพระแม่คงคาและขอขมาพระแม่คงคา	มีความสนใจ	3.9 1	-2.18 3	0.032	ระหว่างกลุ่มมีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	4.4 6			
10.เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา	มีความสนใจ	3.6 0	1.744	0.085	ระหว่างกลุ่มไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.0 4			

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
ด้านที่ 3 : การแต่งกาย					
11.รัชกาลที่ 9 ออกแบบชุดไทยเรียกว่า “ชุดไทยพระราชนิยม” ซึ่งเป็นชุดประจำชาติของฝ่ายหญิง ถึงแม้ว่าคนไทยรับเอาแบบการแต่งกายต่างชาติมาเป็นแบบฉบับแต่ต้องใช้ชุดพระราชนิยมแต่งในโอกาสสำคัญ หรืองานพระราชพิธี เพื่อความงดงามเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายไทย	มีความสนใจ	2.89	-0.608	0.545	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.11			
12.ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฝ่ายที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม	มีความสนใจ	3.06	1.060	0.298	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.67			
13.การแต่งกายของชาวชาติพันธุ์แสดงเอกลักษณ์ชนเผ่า เช่น เผ่าม้ง เผ่ากะเหรี่ยง เผ่าเย้า เผ่ามูเซอ เผ่าลีซอ เป็นต้น	มีความสนใจ	3.11	0.507	0.613	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.94			
14.นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 	มีความสนใจ	2.06	0.428	0.670	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	1.92			

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
15.การแต่งกายของหญิงชาวเหนือจะนุ่งผ้าซิ่น (ผ้าถุง)ยาวเกือบถึงตาตุ่ม นิยมนุ่งทั้งสาวและคนแก่ ผ้าถุงจะมีความประณีต งดงาม ดิ้นซิ่นจะมีลวดลายงดงาม ส่วนเสื้อจะเป็นเสื้อคอกลม มีสีสันทัน ลวดลายสวยงามเช่นเดียวกัน ส่วนการแต่งกายของชายจะเหนือนุ่งกางเกงขาวลักษณะแบบกางเกงขาวแบบ 3 ส่วน เรียกติดปากว่า “เตี่ยว” หรือ เตี่ยวสะดอ ทำจากผ้าฝ้าย ย้อมสีน้ำเงินหรือสีดำ ส่วนเสื้อก็นิยมสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกลม แขนสั้น แบบผ่าอก กระดุม 5 เม็ด สีน้ำเงินหรือสีดำ เช่นเดียวกัน เรียกว่า เสื้อม่อฮ่อม ชุดนี้ใส่เวลาทำงาน	มีความสนใจ	2.39	0.226	0.822	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.31			
ด้านที่ 4 : อาหารไทย					
16.กับข้าวไทยมักจะหันเป็นชิ้นเล็กๆ พอกำลังผักและเนื้อสัตว์ ทำให้รับประทานสะดวกด้วยการใช้มือ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย มักใช้นิ้วมือเพียง 3 นิ้วคือนิ้วชี้ นิ้วกลาง และนิ้วหัวแม่มือในการรับประทาน ปัจจุบันนี้ช้อนและส้อมกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการรับประทานอาหารที่ขาดไม่ได้ของคนไทย	มีความสนใจ	2.96	-1.054	0.295	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.24			
17.ผัดไทยเป็นอาหารไทยที่สามารถหารับประทานได้ทั่วประเทศไทย โดยเฉพาะในภาคกลาง ผัดไทยโดยทั่วไปจะนำเส้นเล็กมาผัดด้วยไฟแรงกับไข่ ไก่ชุบซอส ถั่วงอก หัวไชโป๊สับ เต้าหู้เหลือง ถั่วลิสงคั่ว และกุ้งแห้งปรุงรสด้วยพริก น้ำปลา และน้ำตาล เสิร์ฟพร้อมกับมะนาว ใบกุยช่าย ถั่วงอกสด และหัวปลีเป็นเครื่องเคียง	มีความสนใจ	3.61	-0.192	0.848	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.67			

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
18.คนไทยภาคอีสานและคนไทยล้านนาส่วนใหญ่รับประทานข้าวเหนียว ขณะที่คนไทยภาคกลางบริโภคข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักเหมือนคนภาคใต้	มีความสนใจ	3.9	-0.88	0.377	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	สนใจ	4			
	ไม่มีความสนใจ	4.1			
	สนใจ	5	9		
19.คนไทยนิยมรับประทานดอกของพืชเป็นอาหารมาช้านานแล้ว เช่น แกงส้มดอกแค น้ำปลาทูหวานสะเดา ยำห้วปลี ดอกโสนต้มจิ้ม น้ำพริก และขนมดอกโสน เป็นต้น	มีความสนใจ	3.1	-0.32	0.745	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	สนใจ	8			
	ไม่มีความสนใจ	3.2			
	สนใจ	7	6		
20.อาหารไทยโดยทั่วไปจะมีรสจัดจากเครื่องเทศ เนื่องจากเครื่องเทศในอาหารส่วนใหญ่มีคุณสมบัติช่วยย่อย แก้ท้องอืดเพื่ออาหารไทยเมื่อกินแล้วจึงสบายท้อง	มีความสนใจ	3.0	-0.99	0.343	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	สนใจ	6			
	ไม่มีความสนใจ	3.3			
	สนใจ	3	5		
ด้านที่ 5 : ศาสนาและความเชื่อ					
21.ศีล 5 เป็นศีลหรือข้อห้ามในลำดับเบื้องต้นตามพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนสำคัญของพุทธศาสนิกชน ซึ่งคือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤตินอกใจ เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการดื่มสุราเมรัย	มีความสนใจ	4.0	0.209	0.835	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	สนใจ	0			
	ไม่มีความสนใจ	3.9			
	สนใจ	4			
22.ธงชาติไทย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ธงไตรรงค์ ความหมายสำคัญของธงไตรรงค์นั้น หมายถึงสถาบันหลักทั้งสามของประเทศไทย คือ ชาติ (สีแดง) ศาสนา (สีขาว) และพระมหากษัตริย์ (สีน้ำเงิน) และสีขาว คือ ศาสนาที่หมายถึงทุกศาสนาในประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีเสรีทางความเชื่อ	มีความสนใจ	4.3	-0.15	0.879	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	สนใจ	0			
	ไม่มีความสนใจ	4.3			
	สนใจ	4	2		

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
23.กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม ให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์	มีความสนใจ	2.6 5	0.325	0.747	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.5 5			
24.หลักสำคัญของพระพุทธศาสนามี 3 ประการ คือ พระพุทธ พระธรรมและพระสงฆ์รวมเรียกว่า พระรัตนตรัย	มีความสนใจ	2.4 0	0.410	0.683	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.2 6			
25.พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสพกับความสุขความเจริญในชีวิต	มีความสนใจ	3.2 0	-0.16 4	0.870	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.2 6			
ด้านที่ 6 : ศิลปะและดนตรี					
26.เรือนไทยภาคเหนือนิยมตกแต่งหลังคาบ้านด้วยตัวกาแลส่วนเรือนไทยภาคใต้ในหลายพื้นที่ นิยมตกแต่งด้วยลายลูกไม้ฉลุตามชายคา และราวระเบียง	มีความสนใจ	2.9 0	1.082	0.283	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.5 6			
27.งาน ประติมากรรมไทยเป็นงานประติมากรรมอันเนื่องจากพระพุทธศาสนา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลางจึงเริ่มสร้างงานประติมากรรมที่เป็นรูปบุคคลตามแบบตะวันตก ดังนั้นประติมากรรมมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย	มีความสนใจ	3.0 0	1.989	0.050	ระหว่างกลุ่มมี ความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.3 4			

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
28.งานจิตรกรรมไทยมีความโดดเด่นด้านลวดลายที่เลียนแบบธรรมชาติ เช่น ลายกันหอย และการใช้แม่สี ซึ่งได้มาจากวัสดุธรรมชาติ ในการสร้างสรรค์ผลงาน	มีความสนใจ	2.7 6	1.044	0.300	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.4 4			
29.ผ้าไทยมีลวดลายแตกต่างไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น ผ้าลายน้ำไหลเป็นผ้าที่มีชื่อเสียงและถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดน่าน	มีความสนใจ	2.6 7	1.672	0.098	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.1 6			
30.การพูดของตัวโจนทุกตัวไม่ว่าจะเป็นทำนองพากย์หรือสนทนาจะมี “คนเจรจา” พูดแทนให้ทั้งสั้น เนื่องจากโจนเป็นการแสดงที่ผู้แสดงจะสวมหัวโจนต่างๆ	มีความสนใจ	2.7 6	2.483	0.015	ระหว่างกลุ่มมีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	1.9 8			
31.วงมโหรีมีเครื่องดนตรีหลักที่ใช้ในการบรรเลง ยังมีเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในวงดนตรีพื้นบ้านอีกหลายชนิด ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่นำมาใช้ในการจัดทำซึ่งพบในแต่ละท้องถิ่น	มีความสนใจ	2.5 2	1.449	0.151	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.0 7			
32.การละเล่นพื้นบ้านสำหรับผู้ใหญ่จะเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน การกีฬาพักผ่อนหย่อนใจ รวมไปถึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้เกี่ยวพาราสักกัน เช่น การแข่งเรือ	มีความสนใจ	3.1 0	1.563	0.122	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.5 9			
ด้านที่ 7 : ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย					
33.ศิลาจารึกกรุงสุโขทัยปรากฏราวพุทธศักราช 1830-2050 ใช้ภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาไทย ซึ่งแสดงว่าอักษรไทยเริ่มใช้ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา	มีความสนใจ	2.7 4	1.320	0.195	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.3 1			

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
34.ตัวอักษรไทยมีวิวัฒนาการมาจากอักษร มอญและอักษรขอม ซึ่งรับมาจากอินเดีย ตอนใต้ ในศตวรรษที่ 19 ปีพุทธศักราช 1826 พ่อขุนรามคำแหงคิดประดิษฐ์ อักษรไทยโดยประยุกต์พยัญชนะที่มีอยู่ เดิมมาใช้	มีความสนใจ	3.1 3	0.850	0.398	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความ สนใจ	2.8 3			
35.ภาษาราชการของประเทศไทยคือ ภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียง สำคัญ 3 ประเภท คือหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็น อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำเสียงสระใน ภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ สระเดี่ยว สระประสม และสระเกินเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทย จำแนกออกได้เป็น 5 เสียง	มีความสนใจ	4.3 9	-0.26 1	0.796	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความ สนใจ	4.4 6			
36.สมัยรัตนโกสินทร์ ภาษาไทยจึงมี หนังสือสอนไวยากรณ์ภาษาไทยเข้าหลัก เข้าเกณฑ์	มีความสนใจ	2.5 7	0.020	0.984	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความ สนใจ	2.5 6			
37.คำที่มาจากภาษาบาลี มักมีตัวสะกด และตัวตามที่เป็นอักษรซ้ำกัน หรือมี ตัวสะกดและตัวตาม เช่น ปัญญา อักขี ทุกข์ สัจจร ไม่ต้องตัดตัวสะกด	มีความสนใจ	3.6 5	0.026	0.980	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความ สนใจ	3.6 4			

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
ด้านที่ 8 : เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย					
38.วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสาระมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเรื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย	มีความสนใจ	3.4 3	0.272	0.794	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.2 8			
39.วรรณคดีไทยสามารถจำแนกตามรูปแบบคำประพันธ์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วรรณคดีร้อยกรองและวรรณคดีร้อยแก้ว ในบรรดาคำประพันธ์ไทยที่ใช้แต่งบทร้อยกรอง เป็นคำประพันธ์ที่ไทยรับแบบอย่างมาจากอินเดีย ซึ่งมีลักษณะบังคับไว้ตายตัว ทั้งคำที่ต้องใช้คำบาลีและสันสกฤตเป็นหลัก	มีความสนใจ	3.1 4	0.663	0.509	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.8 0			
40.การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลต่อสังคมไทยด้านต่างๆ และเป็นภูมิหลังการพัฒนาวรรณคดีไทยปัจจุบัน	มีความสนใจ	2.8 6	0.382	0.704	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	2.6 5			
41.วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ	มีความสนใจ	3.5 7	0.562	0.575	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความสนใจ	3.2 7			

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย		M	t	p	
42.อิเหนาเป็นวรรณคดีเอกของไทยซึ่งได้เค้าโครงมาจากวรรณคดีอินโดนีเซีย มีคุณค่าด้านความรู้และความคิดหลายด้าน และสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตชาวไทย เช่น แสดงให้เห็นถึง ความเชื่อ ประเพณี และ พิธีกรรม เช่น ความเชื่อเรื่องการทำนาย โชคชะตาหรือโหราศาสตร์ตั้งตอนที่ท้าว กะหมั่งกุนึงจะยกทัพไปตีเมืองดาหา ก็ให้โหรทำนายดวงชะตาของเขา	มีความสนใจ	2.5 7	0.292	0.771	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
	ไม่มีความ สนใจ	2.4 1			

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตาราง 8 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามทัศนคติต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ดังตารางต่อไปนี้

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 1 : มารยาทไทย			
1.ในการสนทนากับพระสงฆ์จะต้องใช้สรรพนามแทนตัวเองใช้คำว่า ผม กระผม(สำหรับผู้ชาย) ดิฉัน(สำหรับผู้หญิง) และชาวไทยทั่วไปเรียกพระสงฆ์ว่า หลวงพี่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ พระคุณเจ้า เป็นต้น พระสงฆ์เรียกชาวไทยทั่วไปโดยใช้คำว่า โยม ส่วนคำใช้แทนตัวผู้พูดสำหรับพระสงฆ์คือ อาตมา	0.082	0.921	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
2.หากมีเรื่องต้องไปเจออาจารย์ นักศึกษาควรนัดเวลากับอาจารย์ล่วงหน้า	1.668	0.195	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
3.เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง	0.498	0.610	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
4.การร่วมโต๊ะรับประทานอาหารอย่าคายกระดูก หรือก้างหรือเมล็ดพืชจากปากลงในจานอาหาร เวลาจะคายควรเอามือป้องปากแล้วคายลงในภาชนะที่จัดไว้	0.048	0.953	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
5.ผู้ที่เป็นแขกไปร่วมงานมงคล การให้ของขวัญควรให้ในเวลาแรกพบเจ้าภาพหรือโอกาสอันสมควรและกล่าว	1.870	0.161	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
ด้านที่ 2 : ประเพณีไทย			
6.ประเพณีถือศีลกินเจเป็นประเพณีที่มีการผสมผสานของลัทธิความเชื่อต่างๆ หลายลัทธิได้แก่ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ ลัทธิการนับถือเทวะ และพระพุทธศาสนานิกายมหายาน เป็นต้น	0.442	0.645	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง
7.พิธีทอดกฐินทำให้พุทธศาสนิกชนเกิดความสมัครสมานและสามัคคี เป็นการทำนุบำรุงศาสนาและจรโลงพระพุทธศาสนา	1.383	0.257	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความแตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
8.ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำไหหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบถนอต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู	0.387	0.680	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
9.ประเพณีลอยกระทงมีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อเป็นการบูชาพระแม่คงคาและขอขมาพระแม่คงคา	2.353	0.102	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
10.เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา	2.863	0.063	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 3 : การแต่งกาย			
11.รัชกาลที่ 9 ออกแบบชุดไทยเรียกว่า“ชุดไทยพระราชนิยม” ซึ่งเป็นชุดประจำชาติของฝ่ายหญิง ถึงแม้ว่าคนไทยรับเอาแบบการแต่งกายต่างชาตินมาเป็นแบบฉบับ แต่ต้องใช้ชุดพระราชนิยมแต่งในโอกาสสำคัญ หรืองานพระราชพิธี เพื่อความงดงามเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายไทย	0.482	0.619	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
12.ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฝ่ายที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม	0.010	0.990	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
13.การแต่งกายของชาวชาติพันธุ์แสดงเอกลักษณ์ชนเผ่า เช่น เผ่าม้ง เผ่ากะเหรี่ยง เผ่าเย้า เผ่ามูเซอ เผ่าลีซอ เป็นต้น	0.665	0.517	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
14.นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 	0.198	0.821	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
15.การแต่งกายของหญิงชาวเหนือจะนุ่งผ้าซิ่น(ผ้าถุง)ยาวเกือบถึงตาตุ่ม นิยมนุ่งทั้งสาวและคนแก่ ผ้าถุงจะมีความประณีตงดงาม ดิ้นซิ่นจะมีลวดลายงดงาม ส่วนเสื้อจะเป็นเสื้อคอกลม มีสีล้วน ลวดลายสวยงามเช่นเดียวกันส่วนการแต่งกายของชายจะเหนือนุ่งกางเกงขาวลักษณะแบบกางเกงขาวแบบ 3 ส่วน เรียกติดปากว่า “เตี๋ยว” หรือ เตี๋ยวสะดอ ทำจากผ้าฝ้าย ย้อมสีน้ำเงินหรือสีดำ ส่วนเสื้อก็นิยมสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกลม แขนสั้น แบบผ่าอก กระดุม 5 เม็ด สีน้ำเงินหรือสีดำ เช่นเดียวกัน เรียกว่า เสื้อม่อฮ่อม ชุดนี้ใส่เวลาทำงาน	0.131	0.878	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 4 : อาหารไทย			
16.กับข้าวไทยมักจะหันเป็นชิ้นเล็กๆ พอกำลังผักและเนื้อสัตว์ ทำให้รับประทานสะดวกด้วยการใช้มือ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย มักใช้นิ้วมือเพียง 3 นิ้วคือ นิ้วชี้ นิ้วกลาง และนิ้วนางเมื่อในการรับประทาน ปัจจุบันนี้ช้อนและส้อมกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการรับประทานอาหารที่ขาดไม่ได้ของคนไทย	0.749	0.476	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
17.ผัดไทยเป็นอาหารไทยที่สามารถรับประทานได้ทั่วประเทศไทย โดยเฉพาะในภาคกลาง ผัดไทยโดยทั่วไปจะนำเส้นเล็กมาผัดด้วยไฟแรงกับไข่ ไบกุยช่ายสับ ถั่วงอก หัวไชโป๊สับ เต้าหู้เหลือง ถั่วลิสงคั่ว และกุ้งแห้ง ปรงรสด้วยพริก น้ำปลา และน้ำตาล เสิร์ฟพร้อมกับมะนาว ไบกุยช่าย ถั่วงอกสด และหัวปลีเป็นเครื่องเคียง	1.573	0.214	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
18.คนไทยภาคอีสานและคนไทยล้านนาส่วนใหญ่รับประทานข้าวเหนียว ขณะที่คนไทยภาคกลางบริโภคข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักเหมือนคนภาคใต้	2.399	0.097	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
19.คนไทยนิยมรับประทานดอกของพืชเป็นอาหารมาช้านานแล้ว เช่น แกงส้มดอกแค น้ำปลาหวานสะเดา ยำหัวปลี ดอกโสนต้ม จิ้ม น้ำพริก และขนมดอกโสน เป็นต้น	0.862	0.426	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
20.อาหารไทยโดยทั่วไปจะมีรสจัดจากเครื่องเทศ เนื่องจากเครื่องเทศในอาหารส่วนใหญ่มีคุณสมบัติช่วยย่อย แก้อืดท้อง อาหารไทยเมื่อกินแล้วจึงสบายท้อง	2.296	0.107	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 5 : ศาสนาและความเชื่อ			
21.ศีล 5 เป็นศีลหรือข้อห้ามในลำดับเบื้องต้นตามพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนสำคัญของพุทธศาสนิกชน ซึ่งคือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤตินอกใจ เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการดื่มสุราเมรัย	0.105	0.901	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
22.ธงชาติไทย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ธงไตรรงค์ ความหมายสำคัญของธงไตรรงค์นั้นหมายถึงสถาบันหลักทั้งสามของประเทศไทย คือ ชาติ (สีแดง) ศาสนา (สีขาว) และ พระมหากษัตริย์ (สีน้ำเงิน) และ สีขาว คือ ศาสนาที่หมายถึงทุกศาสนาในประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีเสรีทางความเชื่อ	0.817	0.445	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
23.กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์	0.521	0.596	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
24.หลักสำคัญของพระพุทธศาสนามี 3 ประการ คือ พระพุทธ พระธรรมและพระสงฆ์รวมเรียกว่า พระรัตนตรัย	0.797	0.454	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
25.พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสพกับความสุภาพความเจริญในชีวิต	0.215	0.807	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 6 : ศิลปะและดนตรี			
26.เรือนไทยภาคเหนือนิยมตกแต่งหลังคาบ้านด้วยตัวกาแล่ส่วนเรือนไทยภาคใต้ในหลายพื้นที่ นิยมตกแต่งด้วยลายลูกไม้ฉลุตามชายคา และราวระเบียง	0.264	0.769	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
27.งานประติมากรรมไทยเป็นงานประติมากรรมอันเนื่องจากพระพุทธศาสนา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลางจึงเริ่มสร้างงานประติมากรรมที่เป็นรูปบุคคลตามแบบตะวันตก ดังนั้นประติมากรรมมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย	0.214	0.808	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
28.งานจิตรกรรมไทยมีความโดดเด่นด้านลวดลายที่เลียนแบบธรรมชาติ เช่น ลายกันหอย และการใช้แม่สี ซึ่งได้มาจากวัสดุธรรมชาติ ในการสร้างสรรค์ผลงาน	0.238	0.788	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
29.ผ้าไทยมีลวดลายแตกต่างไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น ผ้าลายน้ำไหลเป็นผ้าที่มีชื่อเสียงและถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดน่าน	0.649	0.525	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
30. การพูดของตัวโจนทุกตัวไม่ว่าจะเป็นทำนองพากย์หรือสนทนาจะมี “คนเจรจา” พูดแทนให้ทั้งสิ้น เนื่องจากโจนเป็นการแสดงที่ผู้แสดงจะสวมหัวโจนต่างๆ	0.777	0.463	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
31.วงมโหรีมีเครื่องดนตรีหลักๆที่ใช้ในการบรรเลง ยังมีเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในวงดนตรีพื้นบ้านอีกหลายชนิด ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่นำมาใช้ในการจัดทำซึ่งพบในแต่ละท้องถิ่น	0.621	0.540	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
32.การละเล่นพื้นบ้านสำหรับผู้ใหญ่จะเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน การกีฬาพักผ่อนหย่อนใจ รวมไปถึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้เกี่ยวพาราสีกัน เช่น การแข่งเรือ	0.527	0.592	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 7 : ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย			
33.ศิลาจารึกกรุงสุโขทัยปรากฏราวพุทธศักราช 1830-2050 ใช้ภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาไทย ซึ่งแสดงว่าอักษรไทยเริ่มใช้ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา	0.309	0.735	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
34.ตัวอักษรไทยมีวิวัฒนาการมาจากอักษรมอญและอักษรขอม ซึ่งรับมาจากอินเดียตอนใต้ ในศตวรรษที่ 19 ปีพุทธศักราช 1826 พ่อขุนรามคำแหงมหาราชประดิษฐ์อักษรไทยโดยประยุกต์พยัญชนะที่มีอยู่เดิมมาใช้	0.481	0.620	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
35.ภาษาราชการของประเทศไทยคือภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงสำคัญ 3 ประเภท คือหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็นอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำเสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ สระเดี่ยว สระประสม และสระเกินเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย จำแนกออกได้เป็น 5 เสียง	0.123	0.884	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
36.สมัยรัตนโกสินทร์ ภาษาไทยจึงมีหนังสือสอนไวยากรณ์ภาษาไทยเข้าหลักเข้าเกณฑ์	2.530	0.086	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
37.คำที่มาจากภาษาบาลี มักมีตัวสะกดและตัวตามที่เป็นอักษรซ้ำกันหรือมีตัวสะกดและตัวตาม เช่น ปัญญา อักขี ทุกข์ สัจจร ไม่ต้องตัดตัวสะกด	0.006	0.994	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 8 : เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย			
38.วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสาระมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเรื่องสำคัญยิ่งเห็นชัดใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย	0.324	0.724	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
39.วรรณคดีไทยสามารถจำแนกตามรูปแบบคำประพันธ์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วรรณคดีร้อยกรองและวรรณคดีร้อยแก้ว ในบรรดาคำประพันธ์ไทยที่ใช้แต่งบทร้อยกรอง เป็นคำประพันธ์ที่ไทยรับแบบอย่างมาจากอินเดีย ซึ่งมีลักษณะบังคับไว้ตายตัว ทั้งคำก็ต้องใช้คำบาลีและสันสกฤตเป็นหลัก	0.194	0.824	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
40.การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อสังคมไทยด้านต่างๆ และเป็นภูมิหลังการพัฒนาวรรณคดีไทยปัจจุบัน	0.922	0.402	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
41.วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ	0.122	0.885	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
42.อิเหนาเป็นวรรณคดีเอกของไทยซึ่งได้เค้าโครงมาจากวรรณคดีอินโดนีเซีย มีคุณค่าด้านความรู้และความคิดหลายด้าน และสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตชาวไทย เช่น แสดงให้เห็นถึง ความเชื่อ ประเพณี และพิธีกรรม เช่น ความเชื่อเรื่องการทำนายโชคชะตาหรือโหราศาสตร์ดังตอนที่ท้าวกะหม้งกู่หนึ่งจะยกทัพไปตีเมืองดาหา ก็ให้โหราทำนายดวงชะตาของเขา	0.590	0.557	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

ตาราง 9 การทดสอบความแตกต่างของระดับความเข้าใจจำแนกตามความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ดังตารางต่อไปนี้

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 1 : มารยาทไทย			
1.ในการสนทนากับพระสงฆ์จะต้องใช้สรรพนามแทนตัวเองใช้คำว่า ผม กระผม (สำหรับผู้ชาย) ดิฉัน (สำหรับผู้หญิง) และชาวไทยทั่วไปเรียกพระสงฆ์ว่า หลวงพี่ หลวงพ่อ พระอาจารย์ พระคุณเจ้า เป็นต้น พระสงฆ์เรียกชาวไทยทั่วไปโดยใช้คำว่า โยม ส่วนคำใช้แทนตัวผู้พูดสำหรับพระสงฆ์คือ อาตมา	0.762	0.470	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
2.หากมีเรื่องต้องไปเจออาจารย์ นักศึกษาควรนัดเวลากับอาจารย์ล่วงหน้า	0.351	0.705	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
3.เวลาที่แขกลากลับ เจ้าของบ้านควรตามไปส่งที่ประตูบ้าน แต่หากมีแขกผู้ใหญ่นั่งอยู่ด้วย ไม่ควรออกไปส่ง	0.142	0.868	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
4.การร่วมโต๊ะรับประทานอาหารอย่าคายกระดูก หรือก้างหรือเมล็ดพืชจากปากลงในจานอาหาร เวลาจะคายควรเอามือป้องปากแล้วคายลงในภาชนะที่จัดไว้	0.235	0.791	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
5.ผู้ที่เป็นแขกไปร่วมงานมงคล การให้ของขวัญควรให้ในเวลาแรกพบเจ้าภาพหรือโอกาสอันสมควรและกล่าว	0.718	0.491	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 2 : ประเพณีไทย			
6.ประเพณีถือศีลกินเจเป็นประเพณีที่มีการผสมผสานของลัทธิความเชื่อต่างๆ หลายลัทธิได้แก่ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ ลัทธิการนับถือเทวะ และพระพุทธศาสนานิกายมหายาน เป็นต้น	0.493	0.612	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
7.พิธีทอดกฐินทำให้พุทธศาสนิกชนเกิดความสมัครสมานและสามัคคี เป็นการทำนุบำรุงศาสนาและจรโลงพระพุทธศาสนา	0.615	0.543	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
8.ประเพณีรดน้ำคำหัว ประเพณีรดน้ำไหหัวผู้ใหญ่มาจากประเพณีสงกรานต์ ที่แสดงออกถึงความเคารพนบถนอมต่อผู้ใหญ่ หรือเคารพนับถือผู้มีพระคุณ เพื่อแสดงความกตัญญู	0.581	0.562	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
9.ประเพณีลอยกระทงมีจุดมุ่งหมายสำคัญ เพื่อเป็นการบูชาพระแม่คงคาและขอขมาพระแม่คงคา	2.158	0.122	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
10.เมื่อผู้ชายไทยอายุครบ 20 ปีควรบวชเป็นพระภิกษุ ซึ่งเป็นการแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา	1.248	0.293	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 3 : การแต่งกาย			
11.รัชกาลที่ 9 ออกแบบชุดไทยเรียกว่า“ชุดไทยพระราชนิยม” ซึ่งเป็นชุดประจำชาติของฝ่ายหญิง ถึงแม้ว่าคนไทยรับเอาแบบการแต่งกายต่างชาตินมาเป็นแบบฉบับ แต่ต้องใช้ชุดพระราชนิยมแต่งในโอกาสสำคัญ หรืองานพระราชพิธี เพื่อความงดงามเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายไทย	0.233	0.793	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
12.ชุดฉลองพระองค์สีทอง เป็นเครื่องประกอบพระราชอิสริยยศสำหรับพระมหากษัตริย์ฝ่ายที่นิยมใช้ในการทำชุดฉลองพระองค์สีทองมีหลายชนิด และที่สำคัญคือ ผ้ากรองทอง และชุดฉลองพระองค์สีทองมีน้ำหนักมากถึงประมาณ 7-8 กิโลกรัม	1.883	0.159	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
13.การแต่งกายของชาวชาติพันธุ์แสดงเอกลักษณ์ชนเผ่า เช่น เผ่าม้ง เผ่ากะเหรี่ยง เผ่าเย้า เผ่ามูเซอ เผ่าลีซอ เป็นต้น	1.073	0.347	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
14.นักศึกษามีความเข้าใจระดับใดบ้างต่อการแต่งกายสมัยรัชกาลที่ 6 	1.339	0.268	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
15.การแต่งกายของหญิงชาวเหนือจะนุ่งผ้าซิ่น(ผ้าถุง)ยาวเกือบถึงตาตุ่ม นิยมนุ่งทั้งสาวและคนแก่ ผ้าถุงจะมีความประณีตงดงาม ดิ้นซิ่นจะมีลวดลายงดงาม ส่วนเสื้อจะเป็นเสื้อคอกลม มีสีสันทัน ลวดลายสวยงามเช่นเดียวกันส่วนการแต่งกายของชายจะเหนือนุ่งกางเกงขาวลักษณะแบบกางเกงขาวแบบ 3 ส่วน เรียกติดปากว่า “เตี๋ยว” หรือ เตี๋ยวสะดอ ทำจากผ้าฝ้าย ย้อมสีน้ำเงินหรือสีดำ ส่วนเสื้อก็นิยมสวมเสื้อผ้าฝ้ายคอกลม แขนสั้น แบบผ่าอก กระดุม 5 เม็ด สีน้ำเงินหรือสีดำ เช่นเดียวกัน เรียกว่า เสื้อม่อฮ่อม ชุดนี้ใส่เวลาทำงาน	0.147	0.864	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 4 : อาหารไทย			
16.กับข้าวไทยมักจะหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ พอกำลังผักและเนื้อสัตว์ ทำให้รับประทานสะดวกด้วยการใช้มือ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย มักใช้นิ้วมือเพียง 3 นิ้วคือ นิ้วชี้ นิ้วกลาง และนิ้วนางเมื่อในการรับประทาน ปัจจุบันนี้ช้อนและส้อมกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการรับประทานอาหารที่ขาดไม่ได้ของคนไทย	0.175	0.840	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
17.ผัดไทยเป็นอาหารไทยที่สามารถรับประทานได้ทั่วประเทศ โดยเฉพาะในภาคกลาง ผัดไทยโดยทั่วไปจะนำเส้นเล็กมาผัดด้วยไฟแรงกับไข่ ไบกุยช่ายสับ ถั่วงอก หัวไชโป๊สับ เต้าหู้เหลือง ถั่วลิสงคั่ว และกุ้งแห้ง ปรงรสด้วยพริก น้ำปลา และน้ำตาล เสิร์ฟพร้อมกับมะนาว ไบกุยช่าย ถั่วงอกสด และหัวปลีเป็นเครื่องเคียง	1.224	0.300	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
18.คนไทยภาคอีสานและคนไทยล้านนาส่วนใหญ่รับประทานข้าวเหนียว ขณะที่คนไทยภาคกลางบริโภคข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักเหมือนคนภาคใต้	1.190	0.310	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
19.คนไทยนิยมรับประทานดอกของพืชเป็นอาหารมาช้านานแล้ว เช่น แกงส้มดอกแค น้ำปลาหวานสะเดา ยำหัวปลี ดอกโสนต้ม จิ้ม น้ำพริก และขนมดอกโสน เป็นต้น	0.792	0.456	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
20.อาหารไทยโดยทั่วไปจะมีรสจัดจากเครื่องเทศ เนื่องจากเครื่องเทศในอาหารส่วนใหญ่มีคุณสมบัติช่วยย่อย แก้ท้องอืดเพื่ออาหารไทยเมื่อกินแล้วจึงสบายท้อง	0.577	0.564	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 5 : ศาสนาและความเชื่อ			
21.ศีล 5 เป็นศีลหรือข้อห้ามในลำดับเบื้องต้นตามพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนสำคัญของพุทธศาสนิกชน ซึ่งคือ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤตินอกใจ เว้นจากการพูดเท็จ เว้นจากการดื่มสุรามรัย	0.597	0.553	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
22.ธงชาติไทย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ธงไตรรงค์ ความหมายสำคัญของธงไตรรงค์นั้นหมายถึงสถาบันหลักทั้งสามของประเทศไทย คือ ชาติ (สีแดง) ศาสนา (สีขาว) และพระมหากษัตริย์ (สีน้ำเงิน) และ สีขาว คือ ศาสนาที่หมายถึงทุกศาสนาในประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีเสรีทางความเชื่อ	0.592	0.555	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
23.กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรมให้ทางราชการรับรองศาสนาในประเทศไทยไว้ 5 ศาสนา ดังนี้ ศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู และศาสนาซิกข์	1.898	0.157	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
24.หลักสำคัญของพระพุทธศาสนามี 3 ประการ คือ พระพุทธ พระธรรมและพระสงฆ์รวมเรียกว่า พระรัตนตรัย	1.893	0.157	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
25.พระพุทธศาสนาเป็นศูนย์รวมจิตใจของพุทธศาสนิกชน เพราะพุทธศาสนิกชนทุกคนจะมีความศรัทธาในคุณของพระพุทธเจ้าที่นำหลักธรรมคำสอนมาเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของตนเอง เพื่อประสพกับความสุความเจริญในชีวิต	1.212	0.303	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 6 : ศิลปะและดนตรี			
26.เรือนไทยภาคเหนือนิยมตกแต่งหลังคาบ้านด้วยตัวกาแลส่วนเรือนไทยภาคใต้ในหลายพื้นที่ นิยมตกแต่งด้วยลายลูกไม้ฉลุตามชายคา และราวระเบียง	0.711	0.494	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
27.งานประติมากรรมไทยเป็นงานประติมากรรมอันเนื่องจากพระพุทธศาสนา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ตอนกลางจึงเริ่มสร้างงานประติมากรรมที่เป็นรูปบุคคลตามแบบตะวันตก ดังนั้นประติมากรรมมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย	1.167	0.317	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
28.งานจิตรกรรมไทยมีความโดดเด่นด้านลวดลายที่เลียนแบบธรรมชาติ เช่น ลายกันหอย และการใช้แม่สี ซึ่งได้มาจากวัสดุธรรมชาติ ในการสร้างสรรค์ผลงาน	1.644	0.200	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
29.ผ้าไทยมีลวดลายแตกต่างไปในแต่ละท้องถิ่น เช่น ผ้าลายน้ำไหลเป็นผ้าที่มีชื่อเสียงและถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดน่าน	0.340	0.713	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
30. การพูดของตัวโจนทุกตัวไม่ว่าจะเป็นทำนองพากย์หรือสนทนาจะมี “คนเจรจา” พูดแทนให้ทั้งสิ้น เนื่องจากโจนเป็นการแสดงที่ผู้แสดงจะสวมหัวโจนต่างๆ	0.564	0.571	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
31.วงมโหรีมีเครื่องดนตรีหลักๆที่ใช้ในการบรรเลง ยังมีเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงในวงดนตรีพื้นบ้านอีกหลายชนิด ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละภูมิภาค ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัสดุที่นำมาใช้ในการจัดทำซึ่งพบในแต่ละท้องถิ่น	0.309	0.735	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
32.การละเล่นพื้นบ้านสำหรับผู้ใหญ่จะเป็นไปเพื่อความสนุกสนาน การกีฬาพักผ่อนหย่อนใจ รวมไปถึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้เกี่ยวพาราสีกัน เช่น การแข่งเรือ	0.001	0.999	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
ด้านที่ 7 : ประวัติศาสตร์ภาษาประจำชาติไทย			
33.ศิลาจารึกกรุงสุโขทัยปรากฏราวพุทธศักราช 1830-2050 ใช้ภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาไทย ซึ่งแสดงว่าอักษรไทยเริ่มใช้ตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา	0.511	0.602	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
34.ตัวอักษรไทยมีวิวัฒนาการมาจากอักษรมอญและอักษรขอม ซึ่งรับมาจากอินเดียตอนใต้ ในศตวรรษที่ 19 ปีพุทธศักราช 1826 พ่อขุนรามคำแหงมหาราชประดิษฐ์อักษรไทยโดยประยุกต์พยัญชนะที่มีอยู่เดิมมาใช้	0.413	0.663	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
35.ภาษาราชการของประเทศไทยคือภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยหน่วยเสียงสำคัญ 3 ประเภท คือหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะแบ่งออกเป็นอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำเสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 3 ชนิดคือ สระเดี่ยว สระประสม และสระเกินเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทย จำแนกออกได้เป็น 5 เสียง	0.080	0.924	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
36.สมัยรัตนโกสินทร์ ภาษาไทยจึงมีหนังสือสอนไวยากรณ์ภาษาไทยเข้าหลักเข้าเกณฑ์	0.551	0.579	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
37.คำที่มาจากภาษาบาลี มักมีตัวสะกดและตัวตามที่เป็นอักษรซ้ำกันหรือมีตัวสะกดและตัวตาม เช่น ปัญญา อักขี ทุกข์ สัจจร ไม่ต้องตัดตัวสะกด	0.402	0.670	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
ด้านที่ 8 : เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย			
38.วรรณคดีไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากอินเดียส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธ เนื้อสารมีความผูกพันกับชีวิตคนไทย เป็นเรื่องสำคัญยึดเหนี่ยวจิตใจ ซึ่งเป็นข้อมูลการอ้างอิงขนบธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ ค่านิยม และวิถีชีวิตของคนไทย	0.235	0.791	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย	F	P	
39.วรรณคดีไทยสามารถจำแนกตามรูปแบบคำประพันธ์ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ วรรณคดีร้อยกรองและวรรณคดีร้อยแก้ว ในบรรดาคำประพันธ์ไทยที่ใช้แต่งบทร้อยกรอง เป็นคำประพันธ์ที่ไทยรับแบบอย่างมาจากอินเดีย ซึ่งมีลักษณะบังคับไว้ตายตัว ทั้งคำก็ต้องใช้คำบาลีและสันสกฤตเป็นหลัก	0.365	0.695	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
40.การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ.2475 เป็นเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อสังคมไทยด้านต่างๆ และเป็นภูมิหลังการพัฒนามาตรฐานวรรณคดีไทยปัจจุบัน	0.293	0.747	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
41.วรรณคดีประกอบขึ้นด้วยคำ 2 คำคือ วรรณ แปลว่า หนังสือ และ คดี ซึ่งแปลว่า ทาง ดังนั้นวรรณคดีจึงแปลได้ตามรูปศัพท์ว่า “ทางแห่งหนังสือ” ซึ่งเป็นแนวทางช่วยสร้างปัญญา ยกจิตใจ และวรรณคดีทำหน้าที่สืบต่อวัฒนธรรมของชาติ	0.028	0.972	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง
42.อิเหนาเป็นวรรณคดีเอกของไทยซึ่งได้เค้าโครงมาจากวรรณคดีอินโดนีเซีย มีคุณค่าด้านความรู้และความคิดหลายด้าน และสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตชาวไทย เช่น แสดงให้เห็นถึง ความเชื่อ ประเพณี และพิธีกรรม เช่น ความเชื่อเรื่องการทำนายโชคชะตาหรือโหราศาสตร์ดังตอนที่ท้าวกะหม้งกุนนี้จะยกทัพไปตีเมืองดาหา ก็ให้โหรทำนายดวงชะตาของเขา	1.782	0.175	ระหว่างกลุ่ม ไม่มีความ แตกต่าง

*มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ที่มา: จากการสำรวจ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

MISS CAIDIE ZHANG

วัน เดือน ปีเกิด

18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2536

ประวัติการศึกษา

ปีการศึกษา 2557

ศิลปบัณฑิต ภาคภาษาจีน สาขาวิชาการสอนภาษาจีนสำหรับ
ชาวต่างชาติ สถาบันศิลปะและวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยครุศาสตร์ขุนน่าน

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved